

ڄارو پيشت

امين ڪوڊر

ڄارو پيشت

ناول

ليکڪو: امين ڪوڊر

ڙها ڙوڙا، تڙ حسيني، جانيه ريسو،
تڙ حسيني، جانيه ريسو، تڙ حسيني، جانيه ريسو،
تڙ حسيني، جانيه ريسو، تڙ حسيني، جانيه ريسو،

تڙ حسيني، جانيه ريسو، تڙ حسيني، جانيه ريسو،
تڙ حسيني، جانيه ريسو، تڙ حسيني، جانيه ريسو،
تڙ حسيني، جانيه ريسو، تڙ حسيني، جانيه ريسو،

Ketabton.com

د کتاب خانگرنې

- کتاب نوم: خلرویش
- لیکوال: امین گودر ۰۷۹۱۶۴۹۴۲۴
- فېسبوک پاڼه/Amin Goodar
- ډیزاین او پښتۍ: عبید موسم
- کمپوز: امین گودر

- پيل -

ساره و، ولي مې دېوال ته لگولي وه، ولاړوم، په ناستو کسانو مې ځغلنده نظر واچولو.

په کوټه کې څلور کسان په غولي سره ناست وو، ټول ښه ستري معلوميدل په خپلو ځايونو کې آرامه پراته ول، خاموشي وه.

د کړکۍ د پلې ټکا خاته، تېزې هوا له ديواله سره وهله، د اسمان غرمېهار او د تېز باد لگيدلو څخه داسې ښکارېده چې د توفان امکان شته.

څو قدمه مې مخکې واخيستل د کړکۍ پله مې د لاس په دوو گوتو ونيوه، له کړکۍ دباندې مې وکتل، د تېز باد شنهار مې د سر ويښته شاته وشړل، په مخ مې سوړ باد ولگيده او يو څو واړه د باران څاڅکي.

غلي مې ځان سره وويل: -

اوقف خدايه! داسې ښکاري چې ښه باران به وشي، ځنگل به بيا له ختو او چيکرو ډک شي، توبه توبا...

په کوټه کې ناستو ملگرو، په ما کې سترگې خښې کړې وې، نن يې په کوم عجيب نظر راته کتل، تر ډېره يې زما له څېرې خپلې سترگې نه اړولې، ډېر شکونه او ډېر سوچونه ماغزو ته راغلل خو بيا به مې له خپل ځان سره په: نه نه طور ټول سوچونه مات کړل.

بيا مې يو نظر ځانته وکتل، جامې مې هم خيړنې نه وې.

شکمن شوم، آخر ددا سې ليدو د ځواب موندلو لپاره نيږدې ورغلم، خام ديوال ته مې ولي ولگول، يو بل ته مو وکتل، خاموشي مې ماته کړه، ومې ويل: -

څلروښت (ناول)

خیرت خو دی کنه؟ څنگه راته داسې گورئ؟

فرهاد، اصغر، زوبیر او فرید ته وکتل، زوبیر ورته په سر اشاره وکړه، فرهاد شونډې وڅوڅېدې: مدثره! نن ډېره ښه موقع ده، شکیل هم بهر تللی او ته هم اوزگار یې، نو مونږ داسې ویل چې ستاسو د ژوند ټوله کیسه راته وکړه، غواړو مونږ هم پوی شو څنگه تر دې ځایه رار سیدلي یی؟

موسکې شوم، له گوتو مې ټکا ووېسته، لږ فکر مې وکړ، له بهر څخه د تېزې هوا شهینهار دننه کوټې ته راته، پلټی مې ووهلې، د کوم سوال او یا ځواب پرته مې کیسه څه داسې پیل کړه:-

ډېر وخت مخکې زما د ژوند لومړی پړاو په یوه کوچنی کورنۍ کې پیل شو، د ماشومتوب خواږه وختونه مې هلته شروع شول.

هغه وختونه زه د جنتونو په نوم یادوم، ډېره مینه او ډېر خوندونه پکې وو.

زه ډېر شوخ وم، ټول کور به مې تاوه وه، له هر شي سره به مې سر و، د چرگو پر کورځۍ (کوډله) کې به زه ناست وم، ټول ځان به مې په دوږو لړلی و، مور به مې پخلی کاوه او زه به په یوه شیبه کې تر غوا رسیدلی وم، غوا به هم مینه راباندې ماتوله، پخپله پلنه ژبه به یې زما مخ او وینسته ستل.

مور مې یوه ورځ د گاونډي ښځې ته ویل: مدثره زوی! مې په ماشومتوب کې ډېر شوخ و، په کوچني یوه خاپوړه بدن کې به یې ټول کور د خاپوړو له امله لارې لارې جوړ کړی و، چې کله به مې لږ هم له نظره ورک شو بیا به یې خاورې خوړلې وې.

د مور یاد مې لا هم تازه دی، مور ریښتیا هم چې بې حده زیاته گرانه وي، ما به چې یوه دقیقه ونه لیدله ساه به مې پسې وتله، هر وخت به یې غېږه کې پروت وم او ډېر سکون به یې رابښه.

وخت همدا سې پسې مخکې تله، تر زده کړو ورسیدم، لومړی ټولگی، ورپسې دوهم آن تر یوولسم ټولگی مې زده کړې ورسولې او پکې دوهم نمره راغلم.

څلروښت (ناول)

پلار مې راته ډېر خوشحاله و چې زوی به مې لڅیره یو څه جوړ شي، هر وخت به یې نازولم، د خولې ډوډۍ به یې هم راته نیموله او زه به یې سبق ته هڅولم.

په هغه وخت کې ما د ژوند نولس پسرلي تېر کړي و خو بیا به مې هم عادتونه لکه د کوچني ماشوم داسې و، له خور سره په کوچني څیز جنگ، خور مې چې نوریه نومیده له ما مشره وه، تل به مې ورسره په کوم شي جنگ و او هر ځل به ټول تاوان ماته رسیده، ځکه هغه راباندې لویه وه او ما ورسره زور رسیده نه، ما به هم تر خپله وسه زور ووهه خو خور مې هم دومره ظالمه وه چې هیڅ ترس به یې راباندې نه کاوه.

کله به چې ورسره زما وسه ونه رسیده، مور ته به په ژړا ورغلم، مور به مې چې دا حالت ولیده ډېره به غوسه شوه او نوریه به یې ښه ووهله، حتی چې غلطي به هم زما وه خو بیا به هم نورې وهل وخورل.

مینه وه، د یو بل تر څنگ یې لا هم ساتلي و، تل مو خلکو ته ښه رسیدلي، نه بد.

غریبي وه خو بیا هم زړونه مو د پاچاهانو و، کله به مو هم چې څوک په کومه ستونزه کې لیدل، ټټر به مو ورته ډبولو او مرستې ته به یې له بل هر چا مخکې ولاړ وو.

دا خبره مې راته پلار زده کړې وه :-

(بچیه! هر وخت دې که څوک په کوم مشکل کې ولیدل، خامخا ورسره مرسته کوه، ددې کار سره مو د یو بل ترمنځ مینه زیاتېږي او خدای (ج) هم درنه راضي کیږي.)

يوولسم ټولگي به مو يوه هفته ويلي وي، د دو شنبې ورځ وه، د ربا ضي استاد (منير) سره د دوو هلکانو دننه رانوت، اول نمره چيغه کړه: ولاړ سئ؟ ټول شاگردان له خپلو مېزونو پورته شو او پخپلو ځايونو ولاړ سئ ودریدو، منير استاد موسکي شو او ټولو ته يې د کېناستو وويل.

په پک تندي تار تار ويښته يې وگرول، لاسونه يې سر ور وستل، خړې غټې شونډې يې وخوځېدې: تاسو پخېر سره تر يوولسم ټولگي راورسيدئ، ان شاءالله راتلونکي پړاونو کې به هم همداسې بريالي واوسئ، خو په يوولسم ټولگي کې به درسره دا دوه نوي شاگردان هم خپل درسونه مخکې بيايي.

په څنگ کې ورسره ولاړو دوو هلکانو ته يې گو ته ونيوه، خبره يې پسې وغزوله: - له ټولگي سره بلد کړئ او تېر درسونه چې ورڅخه تېر شوي هغو کې هم ورسره مرسته وکړئ.

ټولو د هو په طور سرونه وخوځول، په ټولگي کې د کېناستو ځای نه و، يوازې زه وم چې کوم څوک به راسره نه کېناستل، لامل يې همدا و چې زما خيړنې او پرې پرې جامې وې او تر ليرې به رانه بد بوی تله.

ټولو به له ما ځانونه په امان غوښتل، هغه د پښتو متل دی وايي:-

غريبي بده بلا ده.

استاد منير دا دوه هلکان زما په خوا کې کېنول، د يوه نوم زوږبر او د بل اصغر

څلروښت (ناول)

زوبېر ميانه ونه درلوده، له رنگه غنم رنگ او ډېر خوږ ښکارېده، وږه خوله، تور اوږده ويښته، وږه پلنه پزه، تورې سترگې او تازه ښکلي بریتونه يې راشنه شوي و، همدا شان اصغر لږ غټ او ميانه ونه، دی هم غنم رنگ درلود، تور او گلگوتي ويښته يې په هوار تندي پراته و، جگه او اوږده پزه يې درلوده، له خېرې ډېر بيدار ښکارېده، څنگه چې زما سره کېناست زما سره يې په موسکا خوله خبرې وکړې.

په لومړيو کې دوی ډېر شرميدل، د ټولگي له شاگردانو سره بيخي نا آشنا و، حتی له خپل ځای يې بلې خوا سترگې نه اړولې، په رنگ کې توپير، وچې شونډې او په تندي به يې د خولو غوتې ښکاريدې.

دوی ته مونږ بيخي نا آشنا ښکاريدو، هيچا سره يې خبرې نکولې تل به خاموشه وه.

کله کله به مې چې ورڅخه کومه پوښتنه وکړه په هو او نا کې به يې ځواب راکاوه، داسې به مې انگيرله لکه ژبې مو سره بدلې وي.

وختونه تيريدل، د ښوونځي درسونه ښه په چټکۍ سره روان و، څومره چې وخت مخکې تله، همدومره به په زوبېر او اصغر کې بدلون راتله.

ددوی هغه معصومې او غلي ويريديلي خبرې اوس ډېرې شوخې شوي وې، په ټولگي کې به يې داسې شور ما شور جوړ کړی و لکه د مني په ما ښام کې چې چينچنې د ځنگله په ونو کې چنيري.

څو ځله استاد دوی ته سزا ورکړه خو هماغه ډول و او هماغه يې لرگي، سزا ورکولو به څه گټه ونه کړه، هر څه به چې په مزاج برابر ورغلل هماغه به يې کول.

ددوی کردار او ددوی سلوک سره زما هم آشنایي پيدا شوه، هغه غلی مدثر چې هيڅکله به يې په ټولگي کې کوم شاگرد نه تنگاو او نه به يې په لوړ اواز خبره کوله خو نن ورځ هغه د نورو په لاره روان شو، له درس سره يې هغه بې شمېره

څلروښت (ناول)

مینه هم کمه شوه، آن تر دې چې مطالعه کول یې هم پرېښودل، دا ځکه چې ما له زوبېر او اصغر سره دومره جوړه شوي وه چې ټول د هغوی رنگ مې اخیستی و.

په ټولگي کې او کلي کې مې هم داسې ملگرې نه و، زما یوازیني دا دوه ملگرې وو چې نه به یې زما له پرې پرې جامو شکایت کاوه او نه به یې زما له غریبي او خیرن والی تېښته کوله.

له ښوونځي تر کلي به چې راتلم نو اکثره وخت به یوازې ستومانه راروان وم خو نن گورم زما هم ملگرې شته، زما هم خیال ساتي، دوی ته زما خوښي او ماته ددوی خوښي مهم ده، نن چې په لاره ځم دواړه رانه لکه له پاچا څخه لښکر تاو وي، داسې مې ساتنه کوي.

په ډېر کم وخت کې مو دومره مینه سره پیدا شوه چې د یو بل لیرې والی به مو نشو زغملی، د کلي نیم میل لیرې یو ښکلی جگ غر و، د غره له لمنې یوه ښایسته چینه را بهیده او هغې چینې ته ټولو کلیوالو د پټیو د پڼه (خړوبول) کولو لپاره ویالې جوړې کړې وې، د ویالې پر سر ځای ځای توتان ولاړ و، او همدا شان کوچني کوچني ډنډونه جوړ و چې خلکو به د گرمۍ په موسم کې له سرې سیورې او له یخو اوبو خوند اخیسته.

کله کله به ورته یوه، دوه ډلې انجونې هم د اوبو وړلو لپاره راتللې. ټولو خلکو به دغه ځای د چینو په نوم یادوه، د گرمۍ موسم، له غنمو ډک تک شنه پټي، ښایسته ماحول، بیا مونږ درې واړه (اصغر، زوبېر) به هم د همدې ویالې په غاړه د توت لاندې سرې سیورې ته ناست وو.

پښې به مو اوبو ته ښکته کړې وې، یو بل سره به په خبرو او ټوکو ټکالو بوخت وو.

ټوله ورځ به مو د توت سیورې ته تېره کړه.

څلروښت (ناول)

څلور مياشتنۍ امتحانونه هم راروان ول، بلې خوا سر په سر څو ورځې له ښوونځي پاتې شو، کله به مې چې د ښوونځي ته د تلو خبره کوله، اصغر به دا خبره ډېرې وخت کوله:-

ياره مدره! پرېږده سرپه! نه شل کيږي، ډاکټر به شې، انجينر به شې، آن قاضي به درنه جوړ شي، خو څه به وشي؟ درېيمه ورځ په دې سر گولۍ وخورې او ټوله خواري او زحمتونه به دې په اوبو لاهو شي.

خبرو به يې پای نه و موندلی چې زه او زوږ به ورته له خدا شنه پراته وو، هغه به تل خندولو، اصغر د سيگرټ څکلو عادت هم درلود، په ورځ کې به يې شل سيگرټ څکول، هغه به ورته (سينگرټ) ويل او دا خبره به يې هم بار بار کوله:-

چې تاسو راسره وي، زما هم سينگرټو څکولو ته زړه کيږي او چې ومو نه گورم ټوله ورځ کې د يوه څکول هم خوند نه راکوي.

هغه به تل غوښتل چې مونږ دواړه هم سيگرټ ورسره وڅکوو خو مونږ به زياتره وخت انکار کولو، ليکن له دومره انکار سره سره به يې بيا هم يو دوه کسه راباندې وکړل.

مونږ هم ورسره نا بلده وو، بس کش به مو وکړ او بهر به مو سپين لوگۍ راوباسه.

اصغر به چيغه کړه: نا نا داسې يې مه څکوئ، سينې ته يې دننه کړئ، بيا ډېر خوند کوي.

په زور به يې راباندې څو ځله وڅکول او ويل به يې سينې ته يې کش کړه، په لومړي ځل مې چې خولې ته يوږ، زړه به مې راډک شو، ساه به مې بنده شوه او زړه به مې خولې ته راغی، ټوخي به پسې واخيستم، بلا ټوخي به يوې خواته پنگ کړم، بيا به ورو له ځمکې راپورته شوم، سينه باندې مې لاس ايښی و او ښه ډېر به مې وټوخل.

څلروښت (ناول)

اصغر او زوبېر راته په خندا ول، لږه شيبه وروسته به چې په خپل حال شوم، نو زړه به مې آرامه شو، په قار (قهر) به مې اصغر ته وويل:-

وه حرمونيه! دا څه خدای وهلی وې چې په ما دې سيگرټ وڅکول؟ که دې اوس پرې وژلی وای؟

زوبېر او اصغر دواړو په يو اواز دا خبره په تعجب سره تکرار کړه:-

وژلی به يې وای؟

ما وويل:-

خود! ولې دروېژغان (دروغجن) درته ښکارم؟

خبره مې تکميل شوي نه وه چې دواړه له خندا په ډکو خولو زما خواته نيردې

شول، اصغر زما په اوږه لاس راکېښود او وبه يې ويل:-

نه وه هلکه! سينگرټ ولې څه د توپ گولۍ ده چې وژلی به وای؟ دا خو يې

صرف ستا زړه تربت کړ، لخيره ورو ورو به ورسره بلد شې، بيا به دا توخۍ او

زړه تربتول نه وي.

په قار مې د هغه لاس له خپلې اوږې وشاړه، په خوله مې لاس کېښود، ومې

توخل، په ډک غږ مې وويل:-

ياره! ستا د لاسه وگوره زه دې حال ته ورسيدم، زړه مې بل رقم احساس کوي.

هغه غلی شو، سر يې ښکته ځوړند شو، زوبېر د پټي په غاړه ولاړ و، يوازې يې

مونږ دواړو ته کتل.

اصغر به راته غلي وکتل، په سترگو کې يې د بخښنې نښې نښانې ښکارېدې،

د هغه خپگان راته ښه ونه ايسيده.

ورغلم له غاړې مې يې لاسونه تاو کړل، له خندا سره په گډ اواز مې وويل:-

يار! ما خو ټوکې کولې، په ما هيڅ ندي شوي، هسې غوښتل مې وگورم ستا

بدرنگه اوږده پزه په خفگان کې څومره لاندې ځوړنده کيږي.

څلروښت (ناول)

دواړو مو خندل، اصغر زما لاسونه له ځانه ليرې کړل، مخ يې بل لورې ته واړوه، پسې زياته مې کړه: - ښه نو سرپه! دومره نازونه دې مکوه، خراب به دې کړي.

اصغر موسک شو، سيگرېت يې ولگاوه، هغه خولې ته وړه چې ما ترې ژر ونيو، په شونډو مې کېښود، څو کشونه مې ترې وکړل، د اصغر په تندي گونځې ورکې شوې، شونډې يې وغورځيدې، ما وويل: - بس اوس سي شو؟ زه هم درسره سينگرتي شوم.

درې واړه په خندا شوو.

ټوله ورځ مو هملته تېره کړه، د مازديگر لمر نور په ډويديو و.

زوبير مو خپل کور ته روخصت کړ او زه، اصغر د کلي په لور روان شو، زمونږ کورونه په کلي کې و او د زوبير دوی کور بيا له کلي ليرې د پتيو په منځ کې جوړ و.

زه او اصغر په خبرو خبرو کې د شنو فصلونو له منځه راتېر شو، کله به چې کورونو ته نږدې شوو، د کلي په منځ کې يو کوهي وه چې له هغې به ډلې ډلې انجونو اوبه وړلې.

د کوهي تر څنګ لاره تېره شوې وه، پدې لاره به ډېرو کمو خلکو تګ راتګ کاوه.

موږ دواړه لاس په لاس په خبرو روان وو، څه گورو د انجونو يوه ډله، په څنگونو کې منگي ورسره، په زړه وړونکې خنداگانو د کوهي خواته ورسيدې. قدمونه مو ورو کړل، اصغر ژر رانږدې شو، په دواړو لاسونو يې زما اوږه کلکه ونيوه، د لاس گوتې يې بنسۍ اړخ ته ونيوې، په جدي اواز يې وويل: - مدثره! هله وگوره انجونې!

ما ځان داسې وښوده چې هيڅ مې پام ندی، ومې ويل: - د څه شي انجونې ها؟

اصغر سترگې راواړولې، تندي يې گونځې پيدا کړې، وويل: - ته او خدای هغه انجونې نه گورې؟

مخ مې د کوهي واړوه، ورمېر مې وگاږوه، ورو مې وويل: - ښه هغوی يادوې. يوه شيبه يې راباندې ځغلنده نظر واچوه، لږې خاموشی وروسته ما بيا وويل: - ښه نو اوس څه وکړم؟ انجونې خو مې وليدې؟ ورشم پسې که څنگه؟ په خدا شو، وويل: -

خبره خو دې بده ونه کړه، زړه مې غواړي سمه يوه پکې ځانته خوښه کړم او ورسره ژوند برابر کړم.

څلروښت (ناول)

ما هم په همغه انداز وويل:-

او زما زړه کيږي چې نښې لغتې درکړم او ښه ژوند دې برابر کړم.

اصغر راته برگ برگ وکتل، ما بيا وويل:-

راځه چې څو، د پردیو ناموس ته بد کتل د شرم خبره ده.

اصغر مې مخې ته ودریده، زما لاسونه يې ونيول، په خواږه خوله يې وويل:-

ياره! بس صرف نن غواړم چې ددوی له ليدلو خوند واخلم، هيله کوم راځه يوه

شيبه ددې بلبلو سېل کوو، بيا به پخپله مخه ځوو.

ما ورسره خبره نه منله خو د هغه ډېر ټينگار دېته مجبور کړم چې يوه شيبه

ددوی ننداره وکړو.

د کوهي مخامخ د لارې په ختمیدو سره يو جیگ ديوال و او د ديوال په

ختمیدو کې د ديوال کونج و، دواړه ورغلو هملته ورته کېناستو، اصغر مې

لاسونه په اوږو کېښودل.

له حيرانتيا يې خوله وازه نيولې وه، په خيالي انداز يې وويل:-

ياره! داسې ځای خو مې لومړی ځل دی چې وليده.

ما مخ ورتاو کړ او ومې ويل:-

هو بالکل او پدې لاره ستا لومړی ځل دی چې راغلی يې!

سترگې يې وځړيدې، ماته يې وکتل، وروځې يې سره وروستې، بيا يې د

کوهي په لور وکتل، ورو يې وويل:-

بس چپ چپ! دا وخت هېر نکړې، له دې وروسته به هره ورځ په همدې لاره

راځو.

- هو هو! ولې نه! چې دوهمه ورځ مې ستا سره يو ځای جنازه ووځي.

اصغر سترگې رډې راووتې، تندې يې تريو کړ، په قار يې وويل:-

ياره! دا د مرگ خبرې به نکوې گوره.

څلروښت (ناول)

ټولې انجونې له کوهي تاوې وې، چا جامې وينځلې، چا منگي ډکول او ځينې نورو راوري غوړ لوبسي وينځل.

ښه شيبه تېره شوه، منگي يې ډک کړل، ځينې په خبرو بوختې شوې او ځينو نورو پخپلو کې په لوبو سر شو.

موږ دواړو د هغوی له لوبو خوند اخيسته، پدې ټولو انجونو کې يوه ډېره شوخه ښکاریده، ميانه ونه يې وه، له ورايه لږه له وجود څخه غټه ښکاریده او سپين کميس يې په تن و، له رنگه به سپين يا غنم رنگه وه ځکه له ليرې سمه نه ښکاریده.

په لوړ اواز خدا يې زما زړه ته ټکان ورکاوه.

کله به چې هغې وخنډل ما او اصغر به يو بل ته وکتل، په سترگو کې به سره پوی شو او بيا به د هغوی په تماشه شو، تر ډېره يې د خدا آواز زما په غوږو کې انگازې کولې، که څه هم د اصغر سره مې ويلې و چې يوه شيبه به پاتې کيږو خو دلته زما زړه دومره لگيدلی وو چې هيڅ مې نه غوښتل لاړ شم.

ښه شيبه مو د انجونو ننداره وکړه، چې يو ناڅاپي ټولې روانې شوې، ما يوازې هغوی ته کتل، اصغر مې له اوږو لاسونه ليرې کړل، د لاس گوتې يې مخکې ونيوې، په جدي غږ يې وويل:-

مدتره! دوی ته گوره؟ هغوی خو روانې شوې؟ لکه چې خپلو کورونو ته ځي؟

له خپله ځای راپاڅيدم، په ټوکو مې ورته وويل:-

هممم! ستا خو به زړه نه کيږي چې ورسره لاړ شي؟

تندی يې تړيو کړ، غاښونه يې سره وچيچل او له لاسه يې کلک ونيولم، مخکې يې ځان پسې کش کړم، خدای خبر هيڅ په ځان پوی نشوم، هغه چې هرې خوا بېولم ورپسې روان وم، انجونې زمونږ څخه تقريباً شل متره ليرې روانې وې او مونږ داسې ځانونه ښودل چې هغوی ته مو هيڅ پام ندی، شاته پسې روان و.

څلروښت (ناول)

اصغر راته مخکې او ما ورپسې شاته غلي غلي قدمونه اخیستل، هیڅ نه پوهېدم چې آخر ولې ددوی څارنه کوو؟ ولې ورپسې شاته روان یو؟ هیڅ مو نه ویل، تر چپلکو لاندې د تیرو ښویدو غږونه اوریدل کیدل، د انجونو خداگانو او خبرو ته مو غوړ ایښی و، چې پدې وخت کې ناڅاپي هغه د سپین کمیس څښتنې راپام شو، په بیړه یې منگی بلې نجلۍ ته ورکړ او سیده زمونږ په لور په قار راروانه شوه، پخپل ځای ولاړ پاتې شوو، د دواړو په څېره کې مو وېره ښکاره شوه، اصغر مخ ماته راواړوه، لړزیدونکې چاودې شونډې یې وخوځیدې:-

ای پیړه! هغه نجلۍ وگوره! زمونږ په لور راروانه شوه!
نجلۍ په چابکو قدمونه اخیستل، ما د هغې قهرجنې څېرې ته کتل، ټیکری یې نیم په ځمکه خویده او نیم د سپینې غاړې له تاون څخه تاوه وه. د سترگو په پرک کې راورسیده، څو متره لیرې غریو نیولي ستونې ستغ ودریده، تندۍ یې تریو نیولی و، ساه یې په بیړه اخیسته، په کبر او غرور یې په لوړ اواز وویل:-

ای! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟
دا خبره یې راته ډېره په زړه پورې وه، یوې شیبې لپاره خو مې داسې فکر وکړ لکه د پولیسو افسرې چې راباندې امر کړی وي، د هغې مکرجن انداز خبرې مې په غوږونو کې انگازې کولې:-

ای! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟
اصغر په منډه تاو شو لکه ویریدلي نانځکه زما شاته یې ځان غلی کړ. ورو یې په وېرېدلي اواز چاودې شونډې وخوځیدې:-
دا نجلۍ کې ضرور څه مشکل شته، ته وگوره له نارینو سره څنگه په مکر خبرې کوي.

نجلۍ دا ځل په قار وویل:-

څلروښت (ناول)

درته وایم دلته راشئ!

اصغر ته مې غاښونه وچيچل، په تشو مې سوک ورکړ، اه اواز يې وکړ.

ورو مې وويل:-

دا ټول ستا د لاسه.

نجلی ته مې وکتل، تندۍ يې تريو و، ورو ورو قدمونه مو ور واخيستل، مخې ته يې په وېرې سره ودریدو، له غوسې ډکې شنې سترگې يې زما په سترگو کې خښې کړې، داسې مې انگېرله چې اوس به را باندې راټوپ کړي او په شخوندونو به مې وخورې، د لاس گوته يې زما په لور ونيوه، خړې شونډې يې وڅوځېدې:-

تاسو دواړو دلته څه کول؟

د يوې شيبې لپاره غلی وم، لږ فکر مې وکړ، خبرې ته مې خوله جوړوله، سر يې وخوراوه، بيا يې وويل:-

هممم! نو تاسو څارلو؟

ددې لپاره چې خبره نوره غټه نشي، اصغر چابک قدمونه واخيستل، زما مخې ته يې ودرید، او هغې ته يې په خواره خوله وويل:-
هغه... هغه... مو.. مونږ....

له اصغر خبره خويه شوه، ماته يې له عذره په ډکو سترگو اشاره وکړه چې اوس ورته څه ووايم؟

اصغر ملامت نه و، که يې حقيقت ويلي وي نو گير کيدلو، همدې لپاره يې خبره ونه کړه.

شونډې مې ورته په غاښونو وچيچلې، اصغر يوې خواته شو، توکل په الله ويلو سره ورمخکې شوم، په بنده بنده ژبه مې وويل:-

هغه مونږ له دې لارې تېریدو، نوو تاسو مو وليدئ، ددې لپاره تاسو مخکې تيرې شئ مونږ خپل قدمونه ورو کړل او شاته درپسې را روان شوو..

څلروښت (ناول)

نجلی دا ځل لا نور هم په قار وویل:-

چپ شه دروغجنه! ماته پته ده، تاسو دواړو مونږ څارلو.

ما د نه په طور لاس وخوراوه، هغې پسې زیاته کړه:-

بس تاسو لږ صبر وکړئ چې اوس مې پلار خبر کړم چې له دواړو مو څرمنې وپاسي.

ما په بیره وویل:-

نه نه داسې هیڅ هم نشته، هسې دې پلار مه خبروه.

نجلی غلي شوه، له ډېره قاره یې ساه ژر ژر اخیسته.

زما غوسناکې انجونې ډېرې خوښیدې، د هغوی زور او سپکې سپورې لکه د یوه نارینه.

اصغر یې مخې ته ودرید، په سوال زاریو یې ورته پیل وکړ، زه غلی وم، یوازې مې د هغې د لاس گوتې ته کتل چې کله به یې اصغر ته ونيوه، خړې شونډې به یې خوځیدې، بیا به یې ماته گوته ونيوه، تندي به یې گونځې پیدا کړې، شنې سترگې به یې له غوسې وڅوټیدې، په ټیکري به یې سپین ټټر پټ کړ.

دا د خیالونو دنیا مې د اصغر په زورورې چټکې سره درې وړې شوه، له اورې یې وڅنډلم، له غوسې ډکه خبره یې نیولې وه.

ووویل:-

دا ته چېرې په فکرونو کې ډوب یې؟ هه! احمقه! لومړی دې غضب نه ځان خلاص که بیا ټول عمر فکرونه کوه.

نجلی همداسې په قار وه، مخ یې شاته کور کړ، ولاړو انجونو ته یې وکتل، څه اشارې یې وکړې، بیا یې مخ راواړوه، ورو یې وویل:-

گورئ هلکانو! دا ځل مو معاف کوم، خو دا خبره یاد ساتئ! که مې له نن وروسته بیا له نظره تېر شوی، پخداى که به مو دا ټول کلی هم خلاص کړي.

اصغر ددې لپاره چې د نجلی خوله نوره بنده شي، ورته یې وویل:-

څلروښت (ناول)

بېغمه اوسه ! له نن ورځې وروسته مو والله که په دوږبين کې هم وگورې، زه خو وایم چې بيخي دا کلی پرېږدم او بل ځای ته کډه کوم.

نجلی لاس خولې ته ونيو، ورو يې وخنډل، زه غلی ولاړ وم، يوازې مې د هغې خوځيدونکي خوله او لاسونه ليدل چې يوې او بلې خوا يې اچول.

نجلی مخ واړوه او د انجونو په لور روانه شوه.

اصغر له لاسه کلک ونيولم او مخکې يې کش کړم، لږه شيبه مزل وروسته يې ماته يې وکتل چې موسکې خوله په فکرونو کې ډوب يم.

يو ناڅاپي مې ژامه يوې خواته کږه شوه، چټکه مې وخوړه، سترگې مې رډې راووتې، يوې او بلې خوا مې وکتل، غوښتل مې د خپېرې پور ور وگرځوم، څه گورم هغه اصغر دی، په گيله لرونکي او مړاوي اواز يې وويل:-

دا ته څه بلا وهلی يې؟ يار زما خو دې کار وکړ کله.

يو او بل خوا مې وکتل، هيڅوک نه ښکاريدل، ورو مې وويل:-

ياره ! سم خوند يې ونه کړ؟

اصغر پر تندي پرته خولې په لمن پاکې کړې.

بيا مې په ټوکو وويل:-

خوبښه دې نده چې بيا ورپسې ورشو؟

اصغر سر وخوځوه، شونډې يې د غاښونو لاندې کړې، وويل:-

ښه نو ! ته تر اوسه هلته وې؟

ورته موسک شوم، هغه پسې زياته کړه:-

غرق شې ! ته د انجونو په فکرونو کې يې، دا شکر وباسه چې سلامت ترې را خلاص شوې، گني هغې خو به بالکل بدنام کړي وای.

د سر ويښته مې وگرول، په غوسه مې وويل:-

پلار به يې هم دومره نر نه وي نوو..

اصغر په بېره وويل:-

څلروښت (ناول)

پلار خو يې بالکل نر دی خو پدې لور کې يې هم شکمن یم.
يوه شيبه مو يو بل ته وکتل، دواړو مو وځنډل، له لاسه مې ونيوه، ومې ويل:-
راځه ياره! دا خبرې نور پرېږده، کور ته به لاړ شو.

لږه شيبه غلى شوم، د تېز باران څاڅکي تر کړکۍ دننه راتلل، فرهاد په بېره ورغى کړکۍ يې بند کړ.

د زوبېر او اصغر په شونډو موسکا غوړېدلې وه، فرید او فرهاد زما څخه سترگې نه اړولې، غوښتل يې ټوله کيسه ورته وکړم، ما بيا پسې زياته کړه:-

وختونه تېرېدل، زمونږ هم په سيگرټو گوزاره ونشو، ورو ورو له چرسو سره عادت شو، لکه څنگه چې د سيگرټو پيل له اصغر شوى و، همداسې د چرسو پيل هم د هغه وشو، په لومړيو کې به مو يو يو کش ترې کاوه خو وخت پسې همداسې تيریده، ورځې بدلیدې، همدا شان په مونږ کې هم بدلون راتله.

د اوړي مياشت وه او څلور نيم مياشتينى ازموينو ته لنډ وخت پاتې و. خو ما پرېکړه کړې وه چې هيڅکله به کلنيو امتحانونو ته ونه رسېږم، يو ځل مې له مکتب او کتابه بد راغلل، بيا مې د کتاب مخ هم ونه کوټ، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.

زه به ډېر وخت له خپلو ملگرو سره وم، د هغوى سره وخت تيرول راته هر څه گرځيدلي و، نه مې ښوونځي ته زړه کيده او نه هم کور ته تگ خوند راکوه، بيا مې امتحان ورکړ او نتيجه يې دا وه چې په څلور نيم مياشتينى امتحانونو کې له دوهمې نمرې څخه پنځلسم نمرې ته تللى وم.

پلار مې راته ډېر غوسه و، خو وروسته يې بيا په خوږه ژبه راته نصيحت شروع وکړ چې د مني په کلنيو امتحانونو کې بېرته خپلې دوهمې نمرې ته راشم.

څلروښت (ناول)

مور به مې هم راته نصيحت کاوه، زياتره وخت يې د خپل خاوند طرفداري کوله، زما راتلونکي ژوند ته به هيله منه وه او ټول ارمانونه يې په ما پورې تړلي ښکاريدل.

خفه وم چې څنگه دومره شاته لارم خو نه پوهيږم ما يو ځل له درسه زړه تور شوی و چې په هيڅ صورت سره د کتاب راخيستو ته مې زړه نه کيده. د غرمې مهال له ښوونځي څخه راروان وم، ددې پر ځای چې کور ته لاړ شم د زوبېر دوی په طرف ورغلم، دواړه د توت لاندې ناست ول. زما په ليدو له خپلو ځايونو پورته شول، د اصغر سترگې لکه ټولې له وينو ډکې وې، سرې سرې تاويدې.

مات مات قدمونه يې واخيستل، زما غبرې ته يې ځان راواچوه. ټول په نشه ښکاریده، سيگرېت په لاس کې ورسره و، ماته يې ونيوه:-
واخله زړگيه! چې ذره هم پکې پاتې نشي له ټول سينگرتي دود پورته که. کتابونه مې يوې خواته وشړل، سيگرېت مې ترې واخيست، ټول مې وڅکاوه، تر ناوخته له دوی سره ناست وم.

مازديگر وخت په گڼو وډو قدمونو کور ته روان وم، صرف دومره پوهيدم چې پدې لاره روان يم، نور ټول ځايونه راته داسې ښکاريدل لکه له ما چې تاوېږي.

ونې به راته کوچنی ښکارېدې، پټي به راته تور ښکاريدل، خپلو قدمونو ته مې فکر و چې ډېر په تکليف سره به مې اخيستل.

د کور په دروازه ننوتم، ځان مې د دروازې په پلې تکيه کړ، د غوچلې دروازې سره د غوا رشقه (يو ډول وانبه) ښکاریده.

څلروښت (ناول)

پلار مې همدا شيبه له پټيو راغلی و، په انگر کې پياله په لاس په کټ ناست و، څنگه يې چې زه پدې حال وليدم، پياله يې له لاسه وغورځوله، په گړنديو قدمونو يې رامنډه کړه.

له اوږو يې کلک ونيولم، ما سترگې ټغې (رډې) راوتې وې، پلار، ورور، خور او مور مې راته په چيغو شول، په غيره کې يې کوټې ته يوړم، اوبه يې راباندې واچولې.

پلار مې ورور په منډه د کلي ډاکټر ته وليږه، ډاکټر د کلي په کوز سر کې دواخانه جوړه کړې وه، مور مې راته د خوړو اوبو شربت جوړ کړ، يو دوه غوړپه مې پر پټو سترگو ورڅخه وکړل، په څو دقيقو کې مې وضعيت نور هم پسې خراب شو، ترڅو ډاکټر رارسیده زما حالت ډېر خراب شوی و.

ډاکټر سمدستي پوی شو چې په هلك څه شوي، زما ورور ته يې د ترو شو پيو (شپرومبو) راوړلو وويل، پلار مې راته څو غوړپه راکړل، ما نور د څښلو توان نه درلوده.

ډاکټر ټينگار کاوه چې دا ټول جام بايد وڅښې، دا ستا د نشې په له منځه وړلو کې مرسته کوي.

د پيو له څښلو وروسته مې وضعيت لږ څه ښه شوی و، ډاکټر زما پلار ته ډېر غوسه شوی و.

هغه ورته ويل:-

ولې مو زوی ته د خوړو اوبو شربت ورکاوه، خوړ شې نشه لا پسې زياتوي، دا ښه شو چې په وخت راغلم گني د زوی ژوند مو له خطر سره مخ کيدای شو.

پلار مې د نشې له نوم اوريدو سره وارخطا شوی و.

له ډاکټر څخه يې وپوښتل:-

ډاکټر صاحب! زما زوی نشه کړي؟

ډاکټر ځواب ورکړ:-

څلروښت (ناول)

هو! ستا زوی چرس څکولي او دا ځل ممکن ورسره ډېر بلد شوی ندی ځکه یې دې حالت ته رسولی دی.

پلار مې یوې خواته ډېر خفه او بلې خوا ډېر غوسه شوی و، هیڅ یې باور نه کیده چې گوندې مدثر دې داسې کار کړی هم وي.

پلار مې ټولو ته حال ویلی و، مور مې د سپنه بندی مرض هم درلوده، د پلار له خولې زما په اړه له خبریدو ډېره خفه شوي وه.

ساه یې لنډه لنډه اخیسته، خور مې په ژړا ژړا د هغې خواته ناسته ورته زاری کولې:-

ادې! ته تشویش مکوه، مدثر داسې کار نشي کولای، دا هم راته ډاکټر شو، اغه بله ورځ یې په پټیو کې غوا پولې نن ورځ راته زما په ورور د چرسو څکولو تور لگوي، دروغ وايي.

له ټولې شپې تېریدو وروسته سهار ناوخت مې سترگې خلاصې کړې، څه گورم په کټ پروت یم، شاوخوا مې راته مور او خور ناستې دي.

د دواړو سترگې له اوبنکو ډکې دي، مور مې په سر لاس راتېر کړ، ما د پورته کیدو هڅه وکړه، خور مې له اوږو ونیوم، بالښت یې اوږو ته رامخکې کړ، د مور سترگې مې همداسې له اوبنکې ډنډ وې.

زه پوی شوم چې ټول خبر شوي، په مینه مې وویل:-

ادې! ته ولې ژاړې؟ وگوره زه رک روغ یم، بلکل ښه شوی یم.

د مور له سترگو مې لکه باران داسې اوبنکې وریدې، په مینه راپاڅېده، زما په سر یې لاس راتېر کړ او په تندي یې ښکل کړم.

خور مې راته ډوډی تیاره کړې وه، ډېر وری شوی وم، ما هم پرې سمدستي بسم الله کړه.

څلروښت (ناول)

د ډوډۍ په نيمايي کې مې ورور او پلار دواړه کوټې ته رانوتل، څنگه مې چې پلار راته وکتل، په مړۍ کې مې شخوند وچ پاتې شو، لږزه راباندې راغله، سر مې وځړيد، زما د وضعيت پوښتنه يې وکړه او له کوټې ووت.

ورور مې راته دوا هم راوړي وه.

دوه ورځې په کټ پروت وم، زما هم په کور کې بيخي زړه تنگ شوی و.

غوښتل مې چې دباندي لار شم، خو خور مې راته د کټ سرته ناسته وه، او هيڅ چېرې يې اجازه نه راکوله، بهانه به يې دا وه چې ډاکټر ويل تر څه وخته دې له کټ څخه نه پاڅېري.

ما به چې خپله غلطي وليده او د پلار له غوسې ډکې څېرې ته نو له ډېرې وېرې به لږزه راباندې راغله.

هغه ډېر قارجن سپی و، هر څه يې زغملی شول خو ورسره غلطي کول او دروغ ويل پرې بيخي بد لگيدل، سوچ کوپر ورته ښکاریده.

دا ځل ما غلطي کړې وه، مال خداي نخواستته که يو ځل يې د وهلو شروع راباندې وکړه هيڅوک به مې ورڅخه خلاص نه کړي.

ما سپښين وخت و، لمونځ کولو وروسته په کټ ناست وم، له خور سره په خبرو لگيا وم، پلار مې ساه نيولی په کوټه رانوت، بيلچه هم ورسره وه، زما په زړه څرېکه تېره شوه، په غوسه يې وويل:-

تاسې مور او لور که ترې ماړه شوي نه وي، نو ترې سترې شوي خو به وي، دا زوی مو لږ راپرېږدئ، پتي پنه (اوبه) کوو.

زه په بېره د څه ويلو پرته له کټ څخه پاڅيدم، مور مې ورمخکې شوه او ورته يې وويل:-

سړيه! مدثر همدا اوس اوس لږ ښه شوی دی او ته يې بيا پنه کولو ته بيايې؟ د هغه حالت به نور هم خراب شي.

څلروښت (ناول)

پلار مې چې خبرې ته خوله جوړوله، ما ترې په بېره وار مخکې کړ او ومې وويل:-

ادې! زه رک روغ يم، کولای شم پنه وکړم.

ما هم دا هر څه د پلار د غوسې کمیدو لپاره کول.

ورور مې په وپاله پسې تللی و، زه او پلار مې پټې کې لگیا و، د شپې تر ناوخته مو اوبه ولگوله، د پلار غوسې ته په کتلو مې ښه ځان سترې کړ، ما وويل گوندې لږ رحم خو يې راباندې راشي.

خو نه مې د پلار غوسه سره شوه او نه زما وارخطايي کمه شوه.

ناوخته کور ته راغلو، ډېر سترې وم، بيلچه مې د غوجلې په دروازه پسې ودروله، زه سیده خپلې کوټې ته لاړم، خور مې راباندې ډېر کوشش وکړو چې ډوډۍ وخورم خو څه د پلار وېره او څه زړه تنگون له امله مې ډوډۍ ته زړه نه کیده.

په کټ وغزیدم، له ډېرو فکرونو سره ویده شوی وم.

د سهار په خړه کې مې سترگې خلاصې شوې، شاوخوا مې وکتل، د ورور خريده اوریدل کیده.

له کوټې راووتم، د پلار په کوټه کې خراغ بل و، کيدای شي پلار مې وو.

لاړم، اودس مې وکړ او په آرام سره مې لمونځ ادا کړ.

زړه نه زړه د پلار کوټې ته لاړم، پلار مې تکیه کړې وه، د سهار چایو په څکلو بوخت و، له وچې ډوډۍ يې يو بخرکی ورپرې کړ، د چایو پيال له يې خولې ته يوړه.

زه پښه نيولی د دروازې په ليڅک کې ولاړ وم، زړه مې نشو کولای د پلار مخکې کېنم، پلار مې راته پام شو، له سرو رگونو ډکې سترگې يې ماته ونيوې، د تندي گونځې يې لا پسې ژورې شوې او زما زړه نور هم په ټوپونو شو.

د ورتلو اشاره يې وکړه، په بېره ورغلم، مخامخ په دسترخوان ورته کېناستم.

څلرويشت (ناول)

له پيالې يې شر پورته کړ، په سپينو بریتو يې د چايو ځگ ښکاره شو، وې توخل، پر بریتو يې دسماش کښ کړ، په ډکه خوله يې وويل:-

مدره! خبر شوم چې په نشو تماشو دې پيل کړئ!

ما هيڅ نه ويل، يوازې مې خيړن دسترخوان ته کتل، له ډبرې وېرې مې لاسونه په لړزه ول، زړه مې ټوپونه وهل، هغه راته په تريو تندي کتل.

گوله يې همداسې په خوله کې ژوله، پوهيدم که دروغ ووايم نو نور به هم راته په غوسه شي نو همدې لپاره مې هيڅ ونه ويل غلى وم.

پلار مې راته همداسې کتل، بریتونه يې وځړيدل او گوله يې تېر کړه، چيغه يې کړه:-

ووايه! ولې دې داسې کول ها؟

چټکه مې وخوړه، رنگ مې سور اوختی و، ټولو ماته کتل، خور مې په ولاړه له ډبره تشويشه لاسونه سره مروړل، ورو مې لړزيدونکې شونډې وخوځيدې:-

بابا! په هغه ورځ باندي له ملگرو سره وم، دوی سيگرت څکول نو ما هم ترې څو کښونه وکړل.

پلار مې چيغه کړه:-

غلی شه سپيه! تېره ورځ مې ستا هغه دوو چرسيانو ملگرو هم وېوښتل، تا له چرسو مخکې په سيگرتو هم زړه يخ کړئ احمقه.

وجود مې په لړزان پيل وکړ، سر مې ښکته وځړيد، لکه يخ وهلی مارغه داسې رپيدم، آخر مې هم دروغ وويل او گير شوم.

پلار مې يوې خواته کور شو، د چايو ډکه پياله په لاس ورغله، کړنج شو، په تندي کې مې نرۍ درد تېر شو، د زنگونو خوا کې مې نيمه ما ته پيا له

وغورځيده او د گرم چايو ځگونو مې وېښته لاندې کړل.

ورپسې نرۍ ليکه د وروځو له منځه په پزه راروانه وه، پر لمنه مې د وينو څاڅکي وغورځېدل.

څلروښت (ناول)

ککړی مې گرمه شوه او لیکه لیکه لوگی ترې پورته شو. مور او خور مې چيغه کړه، پلار مې غوښتل د بلې پيالې گوزار هم راباندې وکړي خو مور مې راباندې راپریوته او هغه ته یې پرېښودم. پلار مې همداسې ځان کشاوه، هغه مې ورور له متو کلک نیولی و، مور مې ورته چيغه کړه چې له کوتې یې دباندي وباسي. زما له تندي وینو لارې جوړې کړې وې، په سترگو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې.

ورور مې پلار کشاوه خو زه ژر له خپله ځای راپاڅیدم، په منډه روان شوم، له کوتې ایلي پښې راووتم، له شا نه مې مور او خور راپسې منډې کړې. جامې په وینو سرې له انگرې تېر شوم چې څنگه له دروازې پنا کیدم مور مې چيغه کړه: -
مدثره!

د دروازې لږڅک کې ودریدم، په مخ مې وینې روانې وې، له اوبښکو ډکې سترگې مې مور ته ور واړولې. مور راته په ژړا وویل: -

زویه! ستا له تندي وینې روانې دي، زخم دې ژور دی هسې نه خدای مکړه تپ درپسې لیونی شي. هیڅ مې نه ویل، له وینو سره اوبښکې گډې شوې، د گربوان لاره یې خپله کړه.

ځغلنده نظر مې په مور، خور چې په انگرې کې ولاړې وې او ورور، پلار باندې واچوه چې په برانډه کې له اوږو نیولی و. یو ناڅاپي له دروازې پنا شوم، ورور مې راپسې منډه کړه، خو زه لکه پیری بیا ورک شوی وم.

څلروښت (ناول)

اصغر همدا شيبه له کور څخه بهر تللی و، سیده لارم د زوبېر دوی کور خواته، زوبېر د کور دروازې مخکې ناست و، زه چې څنگه په هغې حالت ولیدم، په منډه راغی.

په وارخطایۍ یې وپوښتل:-

وه هلکه! دا درباندي څه شوي.

ساره مې لنډه لنډه اخیسته، ځمکې ته مې کتل، ټول سر مې درد کاوه، ما هیڅ نه ویل، له تندي مې همداسې وینې روانې وې، خو زوبېر پوی شوی و. له بلې خبرې کولو مخکې یې له لاسه ونیوم، په تونده لهجه یې وویل:-
وه احمقه! ژر راځه چې ډاکټر ته ورځو، چې سر درباندي پټی کړي.

ما هیڅ نه ویل، دواړه په چابکو قدمونو روان و، په لږه شیبه کې د کلي ډاکټر ته ناست وم او پټی یې راباندي لگولې.

زوبېر ډاکټر څخه وپوښتل:-

ټپ خو یې ډېر ژور ندی کنه؟

ډاکټر له بیاتۍ کچ پورته کړ، پټی یې پرې کړه، سترگې یې زما په تندي کې نیولې وې، ورو یې شونډې وڅوځیدې:-

نه دومره ټپ ندی خو له ډېر کلک څیز سره لگیدلی، د ټپ خواو شا ټوله شنه شوي.

تر ډېره د ډاکټر سره و، لږه دوا یې هم راکړه، وروسته د زوبېر دوی کور خواته لاړو، هغه ویل حجرې ته ورسره لاړ شم خو ما غوښتل د ونې سرې سیورې ته کېنو.

زوبېر ورو وویل:-

اوس ښه یې؟

څلروښت (ناول)

د هو په طور مې سر وخوځاوه، بيا مې ترې سيگرت وغوښت، زوبېر زړه نا زړه شو، لاس مې همدا سې په هوا کې پاتې وه، په زوره مې وويل:- درته واييم يو سيگرت راکه.

زوبېر پوی شو چې که انکار وکړم مدتره به خپه شي، اور يې ورته کړ. سيگرت به مې نيم څکولی وي زوبېر غوښتل په ټوله کيسه پوی شي، ما هم ورته ټوله کيسه تېره وکړه.

پدې شيبه کې اصغر هم ښکاره شو، چې په گړنديو گامونو راروان دی. دواړه ورته خپل ځای نه پورته شو، زمونږ خواته په رارسيدو يې ساه لنډه لنډه کيده، تندي يې گونځي لرلې، له کېناستو مخکې يې په ستړي غږ وويل:-
مدتره! ته ماته وښايه تپ خو به دې ډېر ژور نه وي؟
هغه مې تندي ته کتل ما لاس واچوه، ومې ويل:-
ښه دی ياره! دومره غټ تپ ندی.

اصغر سترگو کې خوښي راټوله شوه، غلی په پروپړه کېناست، خړې شونډې يې وخوځيدې:-

څه شکر چې ښه دی.

لږه شيبه ټول غلي و، مخکې مو شنه فصل ته کتل، اصغر چوپټيا ماته کړه، په ټوکو يې وويل:-

مطلب يوې پيالې گوزار وژړولې؟

اصغر او زوبېر دواړه په خدا شول، ما هيڅ ونه ويل، نری موسکا مې په شونډو پرته وه، زوبير له خدا سره په گډ اواز وويل:-

يار! ما خو ويل ته ترټولو سخت زړی او سخت ترين انسان يې چې هيڅ به دې اوبسکې په سترگو کې رانشي خو اوس گوره!

په قار مې وويل:-

څلروښت (ناول)

بس کئ! دا مردارې خولې مو دربنډې کړئ، ژر راته يو سيگرټ ډک کړئ چې دا ماغزه مې لږ آرام کړي.

اصغر په بېرته خپل جيب ته لاس کړ، بيا ورپسې بل جيب ته، زوږر ته يې وکتل، د نا په طور يې سر وڅوڅوه، زوږر هم جيبونه وپلټل، خو د چرسو درک نه وه.

اصغر وويل:-

مدره! چرس خو ختم شوي دي، او په جيب کې د لسو روپو نه علاوه نور هېڅ نشته.

سر مې وڅوڅوه، ومې ويل:-

همم! مطلب چې پيسې هم نشته؟

دواړو د هو په دود سروڼه وڅوڅوه، نرۍ خندا مې وکړه، ومې ويل:-

ډېر بيکاره نصيب مې دی، کله چې دې د کار وخت وي، درنه منډې وهي او چې دې پکار نه وي هر وخت درسره وي.

درې واړه هملته ناست و، ډېره شيبه ووتله، د هېڅ شي درک نه و، زوږر په پټي کې رغړيده، په لوړ اواز يې وويل:-

وه احمقانو! يوه چاره جوړه کړئ، دا چرس راپيدا کئ، خبر دی سوال درته کوم، که وې نه څکوو نو گوزاره گرانه ده.

توت ته مې ډډه کړې وه، د سر ټپ با ندې مې گوتې ووهلې، په زوره مې وويل:-

له کوره وتلی يم، گني درته مې له کومې سوږې را پيدا کولې او دا غضب مو پرې اخیسته.

اصغر غلی ناست و، کوچنۍ خلی يې غاښونو کې وهه،

زوږر په مړاوي غږ وويل:-

څلروښت (ناول)

مونږ دا څو ورځې لږ سپېره شوي يو، هيڅ پيسې لاسته نه راځي، مخکې خو به مو لږه غلا کوله اوس هغه هم نشو کولای.

په حيرانتيا مې وپوښتل:-

غلا؟

- خود! دا اصغر څه دی، دا ټول چلونه راته هغه ښودل او راته مخکې به هم دی و.

نری موسکا مې وکړه، بيا مې وپوښتل:-

له چا چا مو غلا کړي؟

په سوچ کې شو بيا يې وويل:-

ياره! دا کوچنی کوچنی غلاوې مو کړې دي، لکه دوکان نه غلا کول، له خپل کور نه څه پټول، د چا جيب وهل.

بيا لا خندا شين شوم، لږه شيبه مې هغوی ته وکتل، په موسکي خوله مې وويل:-

دا خو ډېر تکړه خلک يی، باور وکړی، ما هيڅکله داسې فکر په تاسو نه و کړی، حتی دا دومره وخت مې درسره تېر شو ما کله هم شک ندی کړی.

اصغر همداسې په فکرونو کې ډوب و، ښه شيبه د زوږ سره په خبرو لگيا وم.

يو ناڅاپي اصغر ټوپ کړ، په لوړ اواز يې وويل:-

هې ملگرو! د چرسو راوړلو يوه زبردسته لاره مې پيدا کړه.

دواړه ورنږدې شو، په يو اواز مو وويل:-

کومه لاره؟

- غلا...!!

ومي خندل، بېرته مې پخپل ځای ځان سم کړ، ورو مې وويل:-

همدا اوس مو هم په همدې خبرې کولې.

- نو دا خو ډېره ښه خبره شوه، راځی چې غلا وکړو؟

څلروښت (ناول)

زما شونډې وځړيدې، په مړاوي غږ مې وويل:-
ما کله هم غلا نده کړي، زما له وسه نه کيږي.

اصغر په خندا شو، شونډې يې وخوځېدې:-

ولې به نه کيږي؟ غلا خو ډېره آسانه ده، ما ډېر ځلې کړي.

يوه شيبه غلی وم، زوبېر هم څه نه ويل، سر مې وگراوه، هغه ته مې وکتل،

ورو مې وويل:-

څه سي شو! اوس دا ووايه غلا به له چانه کوو؟

له خپل ځای نه پاڅيده، لمنې ته يې څنډ ورکړ، خرې دورې ترې پورته شوې.

دوه قدمه يې مخکې واخيستل او وې ويل:-

تاسو همدلته کېنئ، زه ورځم چې همغه پخوانی فارموله پرې استعمال کړم.

ما او زوبېر يوه شيبه يو بل ته وکتل، اصغر مو چې لیده هغه په چابکو قدمونو

روان و، پسې غږ مې کړ:-

وه هلکه! خبره واوره! وایم مه څه؟ هسې نه په کومه کې به ښکېل شي.

لاس يې پورته کړ او پخپله مخه روان و.

اصغر د کلي يوه دوکان ته ورسیده، په وېرې سره يې مخکې قدمونه اخيستل،

ساه يې تازه کړه، په مخ يې گوتې ووهلې، ځان يې بيخي عادي وښوده،

دوکان ته ننوت، څه گوري ټول دوکان له خلکو ډک دی، ټول له يو بل سره په

خبرو کولو بوخت ول، دوکاندار هم ډېر مصروف و، کله به له يوې خوا د څه

غوښتلو غږ شو او کله به له بلې خوا:-

وروره! هله ماته يو کيلو لوبيا راکه!

-وروره! هله ماته دوه کيلو پياز راکه!

-وروره! ماته يو کوتی بیسکت راکه!

په همدې خبرو کې اصغر هم پرې ور غږ کړ:-

وروره! ماته يو درجن مالتې راکه!

څلروښت (ناول)

دوکاندار وار په وار هر يوه ته خپل خپل شيان رواخيستل، اصغر بيا وويل:-
ای وروره! لږه زر کوه؟ ډېر په بېره يم، يو درجن مالتي راکه او زما باقي پيسې
هم.

دوکاندار يو درجن مالتي رواخيستې، اصغر ته يې ورکړې، بيا يې ورته په ځير
وکتل، وی پوښتل:-

وروره! تا ماته څومره پيسې راکړې وې؟
اصغر يو بل خوا وکتل، شونډې يې وخوځېدې:-
پنځه سوه روپۍ مې درکړې وې.

دوکاندار د څه ويلو پرته له صندوق څخه پيسې رواخيستې او اصغر ته يې
ورکړې او په چابکو قدمونو له دوکان څخه راوته.
ډېر خوښ ښکارېده، يوه شيبه يې ځان سره خپله بریا ولمانځله.

له هغه ځايه يو بل دوکان ته لاړ او يو څو د چرسو پورۍ يې رواخيستې.
زه او زوبېر په انتظار سترې شوي و، ډېر وارخطا و، په ځای لکه الوتکې داسې
تاويدو.

عجيب عجيب فکرونه به راتلل، زوبېر قدم وهل بس کړل، په لوړ اواز يې
ووويل:-

دې کم عقل ستا خبره نه اورېده، ته به گورې هغه به يې گېر کړی وي.
يوه شيبه مې ورته وکتل، سر مې ورته وخوځوه، ومې ويل:-
زوبېره! يو به ستا دا منفي خبرې هيڅ ورکې نشي.

زوبېر په مړاوي غږ وويل:- نو څه وکړم يار؟ هغه په داسې کار پسې تللی چې
ډېره خطره پکې ده.

موسک شوم، ورو مې وويل:-

نه ته بېغمه شه! هغه تکړه دی، زه پرې باور لرم خو ته به دې دا خوله بنده
کړې، الله مکره ستا دا سپېرې خبرې يې وخوري.

څلروښت (ناول)

زوبېر شونډې وځړيدې، يوه شيبه مو نور هم انتظار وکړ. څه گورو د لويديځ خړو گردونو کې يو څوک ښکاري چې په منډه راروان دی، ما او زوبېر يو بل ته وکتل، هغه په گړنديو گامونو راروان و، څه گورو هغه اصغر و، د هغه په ليدو سم وارخطا شو، مونږ دا فکر وکړو چې هغه گير شوی او څوک له شاه ورپسې دي.

ما او زوبېر منډې ته ځانونو چمتو کړل خو وروسته مو چې هغه خوشحال وليد نو پوی شو کار يې کړی دی، په لاس کې ورسره د چرسو پوړۍ او يوه توره کڅوړه ښکارېده، مونږ دواړه ورته له خپله ځايه جگ شوو.

مخکې ورغلو، په خدا خدا را روان و، کلکه غېره مو ترې چاپېره کړه، له خدا سره په ډک اواز يې وويل:-

اوس ووايه منی مې کنه؟

ما په اوږه ټپ ورکړ، ومې ويل:-

شاباس! بالکل دې منو.

زوبېر وويل:-

که مو دا ځان ښودنې پای ته رسيدلې وې نو ژر دا سيگرت ډک کړئ چې رگونه مې خاړښ کوي.

اصغر د سيگرت په ډکولو کې ډېر تکړه و، ډېر ژر به يې سيگرت ډک کړ، هملته د توت لاندې ورته کېناستو.

ټوله ورځ له اصغر دوی سره وم، او د شپې لپاره د زوبېر حجره کې پاتې شوم. په کور کې راته ټول پرېشانه شوي و، زه يې په ټول کلي کې لټولی وم، زمونږ له تربورونو او خپلوانو يې هم زما په اړه پوښتنې کړې وې خو هيڅوک نه پوهيدل زه چېرې تللی وم.

اصغر ته مې هم ويلي و که يې زما په اړه درڅخه وپوښتل چې چېرې دی؟ ورته ونه وايې چې زوبېر سره تللی دی، نه غواړم راباندې خبر شي. دوی دواړو به هم زما خبره منله.

توره تياره وه، د زوبېر سره په حجره کې ناست وم، د لالتپن تته ژبړه رڼا مو په مخ پرته وه.

دواړو مو له زنگونونو کمپلې تاو کړې وې، د چايو په څښلو لگيا و، کوټه کې خاموشي خپره وه، له بهر څخه د کوم سپي غپه اوريدل کيده.

زوبېر د چايو پياله ورپورته کړه، غورپ يې ترې وکړ، ورو يې وويل:-
ياره مدثره! دلته مې بيخي زړه تنگ شوی، زړه مې غواړي کوم چېرې ليرې لاړ وی، دغه ځای بيخي بې خونده دی.

ما په بیره وويل:-

وايم دين دې نر دی، ما هم اوس په همدې خبره سوچونه کول.

- مطلب ستا هم همدا پرېکړه ده چې غواړې له کلي لاړ شي راسره؟

- هو کنه! ما دا پرېکړه دا څو ورځې مخکې کړي خو داسې کوم ملگری مې نشو پيدا کولای چې راسره يې مخه کړي وه.

څلروښت (ناول)

زوبېر لږه شيبه غلى شو، ما ته يې په ځير ځير كتل، ورو يې شو نډې
وڅوځيدې:-

او كور دې؟

يوه شيبه خاموشي خپره شوه، په پيالو كې مې سترگې خښې كړې وې، ومې
ويل:-

نه نور هلته نشم تللى، زړه مې نه غواړي لاړ شم.

زوبېر شونډو كې موسكى شو، د خريلي بړت غاړه يې وگروله، غلي يې
ووويل:-

گرانه! ستا سره زما ډېر وخت وشو، تا هيڅكله هم د پلار خبره ځمكې ته نده
غورځولي ليكن نن ورځ چې تا هغه سمې لارې ته راولي بيا ته څنگه داسې
كوي چې كور دې پرېږدې او هيڅكله نه ورځي؟

غلى پاتې شوم، د خبرې ځواب مې نه لرلو، لږې خاموشى وروسته مې وويل:-
ياره! اوس مې همغه خوند نشته، په خوى او خصلت كې مې هم فرق راغلى،
درسونو كې خو بيخي صفر شوى يم، كور كې راباندې ټولو باور ختم شوى،
يوازې مور او خور مې دي چې زما فكر ورسره دى او ډېر خيال مې ساتي، پلار
سره مې هيڅ ليدلى نشم، كله كله واييم هغه راسره هيڅ مينه نكوي، كله يې
هم په مينه راته خبره نده كړي، تل يې تندى تړيو وي.

يوه شيبه غلى شوم، بيا مې پسې زياته كړه:- بس خبر نور ما پرېكړه كړي،
هيڅكله به ترې په شا نشم.

زوبېر خبرو كولو ته خوله جوړوله، ژر مې وويل:-

زوبېره! هيله كوم! پدې اړه راسره نور بحث مكوه، نغواړم كوم څه واورم.
زوبېر اوږده ساه واخيسته، له قاب څخه يې خواږه وړ پورته كړ، غلي يې
ووويل:-

ښه سمه ده! اوس ووايه بايد څه وكړو؟ او څه كول پكار دي؟

څلروښت (ناول)

ما وويل:-

څو ورځې مخکې يو څو کليوال ښار ته په مزدورۍ پسې لاړل، هغوی ويل چې ښار کې ډېره پيسه ده او ډېر کارونه دي، کولای شې په مياشت کې ډېر څه لاسته راوړې، نو زما نظر دادی چې مونږ به هم ښار ته د کار پيدا کولو لپاره لاړ شو، کيدای شي کوم کار په مخه راشي او خپله غريبي پرې مخکې بوزو.

زوبېر زما خبره خوښه شوه، بريتونو باندي يې گوتې ووهلې، وويل:-

زما خو ستا خبره خوښه شوه ليکن بايد اصغر سره هم پرې خبرې وکړو، کيدای شي هغه هم راسره لاړ شي.

ورسره ومې منله، شپه تېره شوه، سبا سهار اصغر سره د زوبېر دوی کور مخکې د ونې سيورې لاندي ناست و، زوبېر وويل:-

اصغره! زما او د مدثر پريکړه شوي، غواړو ښار ته کار پسې لاړ شو، بل ته لاس نيول مو ډېر شول، بايد پخپلو متو يو څه پيسې وگټو.

د اصغر تندي تريو شو، خولۍ يې په ځمکه وويشته، په زوره يې وويل:-

نمک حرامو! تاسو دواړه ځئ او ما يوازې پرېردئ؟ دا ستاسو ملگرتيا وه؟
بېغیرتو...!!

دواړو مو په حيرانتيا ور وکتل، ما وويل:-

وه کم عقله! څه بلا ووهلې؟ مونږ کله ويلي تا يوازې پرېردو؟ درته مو وويل چې که دې خوښه وي راسره لاړ شه.

اصغر خجالته شان ژبه په غاښونو کې ونيوله، خولۍ يې راوخيسته، خاورې يې ترې پاکې کړې، نېردي راغی، په خدا يې وويل:-

سمه ده يارانو! بس خوښه مې ده، راځئ چې ځانونه تيار کړو، او پسې ځو.

زوبېر يې خبرې ورپرې کړې:-

نه نه ياره! نن به ځانونه تکميل کړو، ټول شيان به تيار کړو، سبا وخته به پسې ځو.

څلروښت (ناول)

ټولو مو ورسره ومنله، اصغر د کور په خوا روان شو، پنبه نيولی شو، مخ يې راواړوه، ورو يې وويل:-

مدثره! راءه کنه، ته به دې هم خپل شيان تيار کړې.

غلی وم، لږه شيبه فکر مې وکړ، زوږر ته مې وکتل، زوږر سر وخوراوه، له خپل ځايه راپاڅيدم، غلی غلی ورسره روان شوم. په ټوله لاره مې همدا فکرونه کول.

څنگه به کور ته ننوځم؟ څه به پېښيږي؟

ايا پلار به مې همداسې غوسه وي؟

په ډېرو فکرونو کې د کور پر دروازه غلی دننه شوم.

يوې او بلې خوا مې ورمېر کور کړ.

د چوترې لږ وړاندې د چرگو کوږخی سره مې په غوا سترگې ولگيدې، رشقه ورته پرته وه او شخوند يې پرې واهه.

بيا مې مخامخ وليدل، مور مې د کور په برانډه کې د جامو په جوړولو لگيا وه، نور ټول کور تش ښکاريده.

ورو ورو مې قدمونه واخيستل.

تېره ورځ راپاده شوه:-

له هغې کوټې يو هلک چې جامې يې په وينو رنگ وې، له دې ځايه بيلې پښې په منډه تېر شو، د دروازې په ليڅک کې ودرید.

د کور په دغه ځای کې يوې بودی ورته سوال زاری کولې، خو په دروازه کې ولاړ هلک چې له سر يې وينې روانې وې، ډېر ژریده، زړه يې مات شوی و، ډېر خپه و، اوښکې ترې روانې وې، يو ناڅاپي ورک شو، بودی ښځې او يوې بيغلې پسې منډه کړه، دلته يو هلک هم له برانډې توپ کړ، په هغه بل هلک پسې يې منډه کړه، خو هغه يې پيدا نکړ.

ټوله صحنه راته لکه د يو فلم داسې تېره شوه.

څلروښت (ناول)

د انگر تر نيمايي ورسيدم، خور مې د کوټې له کرکې وليدم، چيغه يې کره:-
ادې! وگوره لالا راغی.

مور مې په حيرانۍ مخ را پورته کړ، پر سر يې ټيکری سم کړ، په بېره راپاڅيده،
په بيلو پښو زما په لور راروانه شوه.

خور مې هم ورپسې شاته وه، مور مې لومړی د سر ټپ ته وکتل او بيا يې په
مړاوي غږ خړې شونډې و خوځيدې:-

زويه! څنگه هلته ولاړې يې؟ راءه دننه.

ډېره گيله راته ولاړه وه، زړه مې ډېر ډک و، غوښتل مې د مور غبرې ته ځان
واچوم او ښه ډېر وژاړم، ډېر شکايتونه ترې وکړم خو هيڅ مې نه ويل، چوپه
خوله ورسره روان شوم.

مور مې بيا وويل:-

تېره شپه ته چېرته وې؟ هه؟ ته خبر يې مونږ درته څومره په تشويش کې وو؟
او ورور خو دې د شپې تر ناوخته پورې کلی او د کلي بهر هر ځای درپسې
ولټوه، ته کومې خوا تللی وې؟

خور مې هم راورسيده، له لاسه يې ونيوم، په خفه اواز يې وويل:-

لالا! باور وکړه ډېره درپسې خفه شوي وم، راءه دننه کوټې ته راشه!

ما هيڅ نه ويل، د مور او خور لخوا کلک نيولی شوی وم او دننه يې کش کولم.
پلار مې د کلي خان حجرې ته تللی و، مور مې ويل چې تر مازديگره به هملته
وي، ځکه خان له چا سره د پټي پر سر دعوه روانه ده او زما پلار بيا د خان
پلوي کړي.

ښه شيبه تېره شوه، خور مې راته چای او پراتې تيارې کړې او مور مې راته
ښې ډبرې خبرې وکړې.

د پلار په اړه چې غوسه يې کمه شوي، ورشم او ترې بښنه وغواړم.

څلروښت (ناول)

ما هيڅ نه ويل، غلی ناست وم، په فکرونو کې بلها زياتې گيلې او سوچونو راغلل، ما يوازې د هو په طور سر خوځوه، بيا بيا ځل يې رانه د خبرو نکولو پوښتنه وکړه، ما به صرف همدا وويل:-

ادې! سر مې درد کوي.

د چای څکلو وروسته تر ډېره د مور سره په کوټه کې ناست وم، ډېر نصيحتونه يې راته وکړل.

ماسپښين وخت کې مې ورور هم راغی، ما غوښتل د پلار له راتلو مخکې له کوره ووځم، دوباره مې نشول کولای چې ورسره سترگې په سترگې شم.

ډېر مې زړه تنگ و، آخر مې ورڅخه په يوه بهانه ځان راخلاص کړ او خپلې کوټې ته راغلم، په کټ اوږد وغزیدم، شيبه وروسته مې ورور هم راغی په کټ کېناست.

غلی و، هغه به دومره خبرې نکولې، تل يې خاموشي خوبوله.

لږه شيبه پخپل کټ ناست و خو بيا بيرته زر ووت.

د کوټې چت ته مې کتل او سوچونو پسې واخيستم، له کوره د تلو مې زړه هم کيده او ساړه هم.

غوښتل مې لاړ شم، يو څه لاسته راوړم، څه به تل د پلار پيسو ته سترگې غروم، هغه بېچاره هم نور بوډا شوی و، لاسونو کې يې گونځې پيدا شوې وې، اکثره وخت به يې ملا په کلک پرې تړلي وه، د کار کولو په وخت به يې ټول وجود لږزیده او بار بار به يې سوړ اسویلی ایسته.

نه کيده نور بايد تللی وای، خو زړه نا زړه وم.

تر ماښام پورې مې سوچونه وکړل، خو همغه سوچ او همغه خیال مې له ماغزو ونه ووت.

بلې خواته مې زویږ دوی سره وعده کړې وه، وعده خلافي هم راته ښه ښکاره نشوه، د نورو وختونو په څير مې بيا هم کور ته شاه او ملگرو ته مخ کړ.

کوټه کې هيڅوک نه و، له بلې کوټې مې د مور خبرو اواز راته.

پلار مې هم داسې معلومیده چې د خان حجره کې ایسار شوی و.

څلروښت (ناول)

بهر مې وکتل، توره تياره وه، هيڅوک نه ښکاريدل. په دوو دقيقو کې مې خپل شيان په يوه پنډا کې وتړل، د چت په وراسته شوي لرگيو منځ کې مې يو څه اندازه پيسې پټې ايښې وې، هغه مې هم رواخيستې. يو ځل مې بيا دباندي وکتل، هيڅوک نه ښکاريدل، پنډا مې رواخيسته او له خپله کوره لکه غل داسې غلی غلی راووتم. د اصغر د کور په خوا ورغلم، هغه مې هم له ځان سره په توره تياره کې د زوبېر دوی کور خواته روان کړ.

لاره کې توره تياره وه، د خپل خواږه کور او کلي سره زمونږ اخرنۍ شپه وه. دواړه په لاره خاموش روان و، يوه هم د تلو زړه نه کيده، خو چې مجبوري شي، بلې خوا غريبي بايد هر څه وزغمل شي، ټولو مو دا خبره په شريکه وکړه:-

نن مونږ په سفر ځو، له خپل کلي او کور ډېر ليرې، زمونږ ترمنځ چې هره پېښه راځي، د هغې سره به درېواړه په يو لاس مقابله کوو، هيڅکله به يو بل نه پرېږدو، مونږ ټول د يو بل وروڼه يو، تل به د يو بل په خوا کې و. مونږ هم هر څه تقدير ته پرېښودل او خپل منزل ته ځان رسول مو لازمي وبلل.

سبا سهار له کلي په يوه موټر کې د ښار په لور روان شو، دا زمونږ لومړی ځل و چې ښار ته تللو.

ډېر وارخطا وم، ما ويل په ښار کې هيڅوک نه پيژنو، هيڅ کوم خپلوان، ملگري يا کليوال پته هم راته نه لگي او په ښار کې هم هيڅ بلد نه يو. بيا به يو کار روزگار څنگه پيدا کوو؟

حتی د ښار له هيڅ کوچي او سرک سره نا اشنا يو!

په ډېرو سوچونو کې د ښار په منځ کې له موټره پلي شوو.

ټول ښار له خلکو ډک دی، هرې خوا د موټرو او خلکو شور ماشور جوړ دی، زمونږ سره خوا کې يو نفر په گاډۍ کې د سبزی خرڅولو لپاره چينغې وهلې:- په دېرش او دېرش، سبزي ده سبزي! هلې تازه سبزي واخلي.

همداسې چينغې يې وهلې، چا روميان يادول چا الوگان يادول... چينغې وې، هر چا يې د پلورلو هڅه کوله.

څوک به په خيرونو جامو کې زمونږ له مخې تېر شول او څوک به بيا ډېر ښايسته جامو او ددوی ښکلي وينستان چې د خلکو نظر به يې ځانته را جلب کاوه، تېرېدل.

ښار راته يوه بله نوي نړۍ ښکارېده، زما هم سترگې پکې څلور شوې، لاره رانه ورکه شوه، د خلکو منځ کې راته ځان بيخي بل شان ښکاره شو. د سرک په منځ کې کېناستم ومې ويل:-

ښه نو اوس پدې لوی ښار کې کومې خواته لاړ شو؟ له چا څخه مرسته وغواړو؟ څوک به راته کار راکړي؟ څوک به مو لاس ونيسي؟

څلروښت (ناول)

ډېر وارخطا و، زړه مې پکې بيخي تنگ شو، زوبېر او اصغر هم سترگې رډې راوتې وې.

د سړک په پياده رو باندې يو نفر روان و، مونږ ته يې فکر شو چې د سړک په منځ کې ناست يو، سمدستي راغی، په لوړ اواز يې وويل:-

تاسو د سړک په منځ کې څه کوي چې ناست يئ؟

ټول غلي وو، زوبير وار مخکې کړ، ورو يې وويل:- څه؟

- وایم تاسو د سړک په منځ کې څه کوي؟ کوم موټر به مو ووهي، له سړک څخه ليرې شئ.

د خبرې په اوریدو په وارخطايي له سړک څخه پياده رو ته راغلو.

د مخ رنگ مو الوتلی ښکاریده، د ښار پدې بيروبار کې مو ځانونه ډېر تنها احساس کړل.

مخکې روان و خو منزل مو معلوم نه و، زوبير او اصغر خپلې پنډې په سينو پسې کلکې نيولې وې، زما په اوږه يې لاسونه ايښي وو.

د ليونيانو په شان به يې کله يوې خوا او کله بلې خوا سترگې اړولې، په پياده رو کې همداسې مخکې روان شو، د اصغر وچې خړې شونډې و خوځيدې:-
مدثره! وايه کنه چېرې ځو؟

د هغه ددې خبرې ځواب مې نه درلوده، زما خپله هم لاره ورکه وه، ښار راته لکه باغبوش داسې ښکاره شوی و، دا ټول خلک راته ليوان، زمريان ښکاريدل او مونږ لکه سيلانيان يوازې به مو په وېرې سره ورکتل.

اصغر بيا خپله خبره تکرار کړه، ما مخ ور واړوه، ومې ويل:- سمه ده کنه، روان يو! لږ له صبره کار واخله.

اصغر خاموشه پاتې شو.

څلروښت (ناول)

تر مازديگره پورې په ښار کې وگرځيدو، هر ځای به يې راته جالب ښکاريده، هر ځای به راته نوي ليوان او زمريان ښکاريدل، آن تر دې پورې چې له يو چا مو د کار غوښتلو پوښتنه نشوه کولای.

کله چې لمر سترگه ډوبيدله، د ښار دوکانونو گروپونه روښانه شول، يو گډی وان چې کيلې يې خرڅولې له مخې مو تيريده، ما زړه وکړ ورمخکې شوم، گډی وان هم موسکې شو فکر يې وکړ گوندې کيلې اخلم، ستړي مشي مې وکړه، د دوکانونو لاندې پلن سرک ته مې وکتل، د برېت يوه څنډه مې وگروله ومې ويل:-

وروره! مونږ په کار پسې راوتي يو، خو تر سهاره د کار درک نه لگي، ته کولای شې راته کوم کار پيدا کړې؟

گډی وان په خوله لاس کېښود، داسې ښکاريده سپرې خاندي، خوله يې په زوره بنده کړې وه، چې يوناڅاپه يې خوله وازه شوه، زېر غاښونه يې وېرېښيدل، خدا يې زور ونيو، ښه ډېر يې وخنډل.

کيلې يې په گډی کې سمې کړې، په مسخري ډول يې شونډې وخوځيدې:-
وروره! که ما ته د کوم کاروبار پته وه نو نن به مې کيلې نه خرڅولې، ښه کاروبار به مې کولو.

مونږ ورته غلي غلي کتل، گډی وان يو ناڅاپه په غريو وويل:- ځی مړو! له مخې مې ليرې شئ، ما باندې ناوخت دی.

گډی يې روانه کړه، له ځان سره يې دا خبرې په قار کولې:- هسې مو ما باندې ناوخت کړ، دغو خلکو ته هم يوازې مونږ غريبان د ريشخند لپاره پيدا شوي يو، الله دې درته هدايت د نيکي وکړي.

د سپرې خبرو ته فکر وړی وم، يوه شيبه مې خپله غريبي هېره کړه، د هغه ستړي ارواه او غريبانه ژوند مې په يوه شيبه کې له سترگو تېر شو، له خپله ځانه هغه ته ډېر خفه شوم.

څلروښت (ناول)

په پياده رو يوه غټه تيره ايښې وه، په هغې کېناستم، په خولې شوي تندي مې لاس تېر کړ او سور اصيلی مې وکړ، اصغر او زوبير مې يو او بل خوا کېناستل.

زوبير مې په مړوندونو لاس کېښوده، د سترگو له کونجونو مې ور وکتل. د هغه په سترگو کې خفگان له ورايه رغړيده، په ورو اواز يې شونډې وڅوځيدې:-

مدره! ته زمونږ پلار، ورور، مشر، ملگری هر څه يې، مونږ ټول چې په کوم مقصد پسې راوتي يو، دا ډېر مشکل راته ښکاره شو، زه مې خپل منزل صاف گورم چې دلته هيڅ نشته، هسې به وخت تېر کړو، نور به هيڅ په لاس رانشي. ما هيڅ نه ويل، يوازې مې هغه ته کتل، هغه بيا پسې زياته کړه:-
نن وگوره ټوله ورځ مو هيڅ کار پيدا نکړ، چې نن پيدا نشو سبا به هم کيدای شي پيدا نشي.

د هغه په لاس مې خپل لاس کېښوده، په ډاډ مې ورته وويل:-
ای ليونيه! دا ښار دی، ددې قانون ډېر بل رقم دی، تاسو دومره زر لوبه مه بايلی، بس لږ صبر وکړئ، دا ښار هر چاته يو څه په نصيب ورکوي، خالي لاس دې نه روخصت کوي.

زوبير هيڅ ونه ويل، سور اصيلی يې وکړ، پاڅيده، ما وويل:-
راځئ چې يوه هوټل ته لاړ شو، بيگاته شپه خو بايد چېرې تېره کړو کنه. درې واړو مو خپلې پنډې رواخيستې.

هوټلچي:-

دلته يوازې يوه کوټه لرو هغه هم يو نفره نورې ټولې ډکې شوي دي. يو بل ته مو وکتل، اصغر د سر په گرولو لگيا و، زوږر هېڅ نه ويل، هوټلچي سره مې خبره خوښه شوه، هغه يوه نفر ته غږ کړ، په ځوانۍ ټيټ او پلن، وړه پزه يې په تور مخ ولاړه وه.

هوټلچي کيلۍ ورکړې، د لاس اشاره يې وکړه، په هلک پسې روان شو.

اصغر له مټه ونيوم، په زوره وويل:-

احمقه! په يو نفره کوټه کې به درې نفره څنگه ځای شو! هه؟

زه مخکې روان وم، پاس منزل ته پورته شوي، خيرونو زينو باندې مې پښه کېښوده، مخ مې ورته راواړوه، په موسکۍ خوله مې وويل:-

مړه! څه ښځې خو نه يو چې له يو بل ستر کوو، پروا نکوي تاسو دواړه په کټ ويده شئ، زه به لاندې په غولي ځانته ځای برابر کړم.

هلک تر کوټې ورسولو، خيرونه دروازه باندې يې زور وکړ، کوټې ته دننه شوو.

وړه کوټه وه، وړم يې په پوزه ډېر بد ولگيده، د ديوالونو رنگ يې ځای ځای لويدي و، چت کې يې غڼو ځالې جوړې کړې وې، په بنسۍ اړخ کې له کټه يو فټ ليرې د اوبو مټوه ايښې وه، په کونج کې پر کوچني کټ يوه خيرونه پرستن او کمپله پراته ول.

هلک په ورو غږ وويل:-

صېب! که څه شي ته اړتيا لري، درته يې راوړلی شم!

څلروښت (ناول)

ما په موسکي خوله مننه وکړه، هلک ووت.

اصغر په غوسه وويل:-

د احمقانو زامن! دا نو څه رقم هوټل دی، ته خو يې دې چټليو ته وگوره؟

يوه شيبه غلي شو، بيا يې وويل:-

ان شاءالله چې ډېر ښه خوب به راشي.

زوبېر له خدا سره په گډ غږ وويل:-

بچو! مسافري خو د هر چرگوري کار نه وي کنه.

اصغر شونډې وځړيدې، ما همداسې خندل او ځانته مې په غولي ځای برابر وه.

زوبېر په کټ کښاست، سيگرت ته يې اور ورته کړ، مونږ دواړو ورته يوه شيبه

وکتل، اصغر په ټوکو زوبېر ته وويل:-

احمقه! مونږ ته دې ولې سيگرت ونه لگاوه هن؟ زړه دې غواړي دا وينستان

درباندي وشکوم!

دواړه په خدا شو، زوبېر غلي غلي ورکتل، شونډې يې وخوځيدې:-

نو غوسې چيسته کوي؟ واخله واخله دا ټول وڅکوه!

زوبېر ورغی په خدا خدا يې ترې سيگرت رواخيست.

زمونږ نن شپې په ټوکو گپ شپ سهار ته منډې وهلې، د شپې په ناوخت کې

اصغر زوبېر خوب وړي و او زما هيڅ پته نه لگيده چې ولې مې سترگې سره نه

ورتلې.

بس د خيال کوتره مې تر جگو جگو غرونو ختلي وه، کله به مې د مور مينه

سترگو ته شوه، کله د خور خدا او ټوکې، کله مې د پلار هغه گونځې تندي او

له سرو رگونو ډکې سترگې او کله به بيا هغه د کوهي نجلۍ چې زه او اصغر يې

ويرولي وو.

شپه سهار ته نيردې شوي وه، زه همداسې پر غولي په بستره پروت وم، څنگه

چې مې سره سترگې ورتلې، د يو چا اواز مې تر غورو شو:-

څلروښت (ناول)

- هممممم! نو ته دلته پټ يې احمقه؟
- ولې له نيكه څخه دې غلا كوم كه څنگه؟
- نو غل خو دې تخلص دى.
- ليكن استاد خو مې ته يې كنه.
ما ددې خبرو په اوريدو په بستر كې توپ كړ، يو او بل خوا مې وكتل، ډېر ووېرېدم، فكر مې وكړ څوك زمونږ څخه غلا كولو پلان جوړوي خو بيا مې فكر شو زمونږ بيجارگانو به نو څوك څه شى غلا كړي خو بيا هم احتياط ښه شى دى.

غلى غلى له بستر را وخوږيدم، مخكې د اوبو متوه ايښې وه او په هغې د خاورو يو گيلاس، غلى مې رواخيست او گيلاس په لاس د دروازې خوا كې ورته چمتو ودرېدم.

لږه شيبه غلى شوم، هيڅ كوم اواز نه راته، خاموشه خاموشي وه، ورو مې په احتياط قدم واخيست، دروازې خواته په ورتلو شوم چې له شا څخه مې يو اواز راغى:-

چېرې داسې غلى غلى روان يې ها؟

پخپل ځاى لكه بوت ولاړ پاتې شوم، وجود مې په لږزا شو، د بندو وروځو او وازو سترگو په منځ كې د خولو يو څاڅكى د پوزې په سر لاندې راروان و، شاته مې مخ واړوه، بيا يې اواز راغى:-

ته ډېر لوى كم عقل يې، دومره ښه موقع دې له لاسه وركړه، اوس به مو وخته كار ور خلاص كړئ وو.

اواز د كوټې له كونج نه راته، عجيب عجيب فكونه مې تر ماغزو راغلل:-

هلته د كوټې كونج كې د چا اواز راځي؟ هلته څوك ناست دي؟

لږ نور هم ورنږدې شوم، د كوټې په گوټ كې هيڅوك نه ښكاري.

څلروښت (ناول)

دا ځل مې سترگې نورې هم رډې راوتې، فکر مې شو کوم پيرى نه وي، له پير يانو خو هر څوک ويريزي ليکن زه ترې بيا بې حده زيات ويريدم، ټول وجود مې له خوالو ډک شو، لار رانه ورکه شوه، له خولې مې سون نه خوت، دا ځل بيا اواز راغى، خو سمدستي مې شک شو:-

ته او قرآن ته د سيگرت څکولو زور لرې؟

- هر څوک هم سيگرت نشي څکولى.

د خبرې ختميدو مخکې مې د زويير دوى کټ ته وکتل، کوچنى څراغ راسره و، په هغوى مې واچوه.

څه گورم دواړه د يو بل سره لگيا دي او په خوب کې د يو بل سره خبرې کوي. يوه شيبه همداسې ودرېدم، هغه ټول فکرونه چې مې يوه شيبه مخکې کړې و، ټول راته مخامخ ودرېدل، په زړه مې لاس کېښود، يو ناڅاپي مې خدا زور واخيسته، ښه ډېر مې په خپل ځان پسې وځندل.

پخپله وېره او خپل حال چې مې يو څو دقيقې مخکې درلوده ډېر حيران وم، څومره عجيبه فکرونه مې وکړل او څومره ډېر وډار شوم يو الله ته معلومه ده.

سبا سهار ناوخت له خوبه پاڅيدو، په منډه لارو لومړی مو په پاتې پيسو چای وڅښلو او بيا ټوله ورځ په کار پسې وگرځيدو.

د مازديگر په اذانونو کې د يوه دوکان مخکې د وريجو بوجی له يوې لاری څو مزدورانو په شا راكوزولې.

په دوکان کې يو ډډ پلن نفر ناست و، فکر مې وکړ، همدا د دوکان مالک دی. ورغلم، له روغېر وروسته مې ترې د کار غوښتنه وکړه، هغه راته په يوه بوجی رابښکته کولو لس روپۍ وښودې، ما هم ورسره ومنله او تر ناوخته مو په گډه ټوله لاری خالي کړه.

زوبير دوی هم راسره مرسته وکړه ټول ښه ستړي شو، کله چې ترې راروانېدو د دوکان مالک راته دوه نيم سوه روپۍ هم راكړې.

مونږ ټوله ورځ په زهاره تېره کړې وه، زر لارو خپل هوټل ته او په هوټلچي باندې مو د ډوډۍ راوړلو غږ وکړ.

يو سړی و چې وړه ريره، غټه ککړۍ کوچنۍ پزه او له تنې هم ډېر چاغ و، د هوټل په بل سر کې ناست دی، مونږ ته په ځير ځير سره گوري.

ما له اوله په هغه کې سترگې څښې کړې وې، ډوډۍ راوړل شوه او ښه په خوند خوند مو وخوړه.

هغه نفر راته همداسې کتل، په لاس کې ورسره د تلویزیون ريموت هم ورسره و، کله به يې تلویزیون بدل کړ او کله به يې مونږ ته د سترگو لاندې را وکتل.

څلروښت (ناول)

ما د اوبو گيلاس رواخيست، هغه راته بيا هم کتل، هيڅ نه پوهيدم چې دغه نفر مونږ ته ولې گوري، هوټلچي راغی د پيسو غوښتنه يې کوله، له جامو مې راوښوه، ځان ته مې راکش کړ، ورو مې وويل:-

هغه چاغ نفر چې د هوټل په بل سر کې ناست دی، هغه پيژنې؟
هوټلچي قاب رواخيست، هغه چاغ نفر ته يې وکتل، ورو يې وويل:-
خود يې پيژنم، همدا خو زمونږ د هوټل مشر دی.

سر مې وخوځوه، جيب ته مې لاس کړ، دوه نيم سوه روپۍ مې ورته ونيوې، هوټلچي پيسو ته وکتل، وې شمارلې غلي يې وويل:-
ورور گله! ته بايد نوي روپۍ نورې هم راکړې، ستا سو د خواراک ټولې پيسې درې سوه څلوېښت روپۍ شوې.

ټولو مو يو بل ته وکتل، هر يو په جيب کې لگيا دی پيسې لټوي خو د يوه سره هم د پيسو درک نه لگيده.
ما ورته په خپگان سترگې ور پورته کړې، په مراوي غږ مې وويل:-
وروره! مونږ خو نورې پيسې نه لرو.

د هوټلچي تندي گونځې پيدا کړې، يوه شيبه يې راته وکتل، په قار يې وويل:-

نو تاسو هوټل ته راځئ، ځانونه ماږه کړئ، او بيا درسره پوره پيسې هم نه وي؟
له خپله ځايه پاڅيدم، په خجالته انداز مې وويل:-
وروره! مونږ دلته ښار کې نوي يو، مونږ ته د ښار هيڅ اصول ندي معلوم او مونږ دا کار له قصده ندی کړئ، وگوره، ټول جيونه مو ليدلی شې، هيڅ کومې پيسې نلرو.

هوټلچي قار وښود، خبرو يې زور واخيست:-

په هيڅ صورت درسره نه منم تا سو بايد مونږ ته خپلې پيسې راکړئ، گني قدم به هم مخکې له دې ځايه وانځلی.

څلروښت (ناول)

اصغر ور مخکې شو، په آرام سره يې وويل:-

سمه ده، ولې نه مونږ به خپلې پيسې درکړو خو اوس زمونږ سره نشته، له کومې يې درته را پيدا کړو؟

هوټلچي چې بله خبره کوله، د هغه چاغ سړي لخوا چې د هوټل مشر و، يوه چيغه شوه، هوټلچي ته يې خبره په خوله کې ور وچه کړه:-
توره! بس که نور دا بق بق دې بند کړه!

د هوټل مشر له خپل ځايه راجگ شو، زمونږ خواته راغی، غټ او کوچنی لاس يې ماته ونيوه، سترې مشي مو سره وکړه.

بيا يې د کښاستو وويل، څلور واړه کښاستو، چاغ سړي لاسونه سره وروړل، هوټلچي ته يې وکتل.

ورو يې مونږ ته وويل:-

ددوی په خبرو مه خپه کېږئ، د هغوی کار همداسې دی، څه وکړو، گني زما د هوټل کارمندان دومره هم بد اخلاقي له چا سره نکوي او په ټول ښار کې يو نوم لري.

زه غلی وم، هيڅ مې نه ويل، د هوټل مشر تورې پېرې شونډې و خوځيدې:-

فکر کوم ستاسو کوټه هم همدلته ده؟

- هو همدلته دوهم منزل کې ده.

په پک تندي يې لاس راتېر کړ، تار تار وينسته يې وگرول، سره ساه يې واخيسته.

څنگه چې هغه خبره کوله ما ترې وار مخکې کړ:-

مونږ لومړی ځل دی چې ښار ته راغلي يو، مخکې مو صرف نوم اوريدلی و خو د ښار له قانون او کړو وړو سره بلد نه يو، په کور او کلي کې د بعضو مشکلاتو له وجې دلته ښار ته راغلو، ترڅو يو څه کاروبار ځانته پيدا کړو، خو تر پرون ورځې راهيسې مو يوازې دوه نيم سوه روپۍ وگټلې او هغه هم په ډوډۍ خوړلو

څلروښت (ناول)

لاړې، اوس نه بېگاته د شپې تيروولو ځای شته، نه دباندي په ښار کې بلد يو او نه هم کوم خپلوان يا دوست پيژنو.

د هوټل مشر زما په خبرو کې راولويده:-

هيڅ پروا نکوي دا ځای مو لکه خپل داسې وشماري، ترڅو چې مو کار پيدا کړي نه وي دلته خپل ژوند کوي، خرڅ او خوراک مو زه ضاموار يم.

خبرې يې خوندي رانکړ، شک مې راغی چې آخر ولې له مونږ سره دومره همدردی؟

ولې مونږ کې خاص څه دي چې راسره دومره صميمي شو؟

آيا هغه زمونږ څخه کومه تمه لري؟

د هوټل مشر ته مې همداسې کتل، هغه چې پوی شو، رنگ يې سور واوخت، زر يې دا خبره پسې زياته کړه:-

زما مطلب دا و چې تاسو همدلته زما هوټل کې پاتې کيدای شئ، ترڅو چې بل کار پيدا کوي، تر هغې به دلته ما سره په هوټل کې کار کوي.

له دې خبرو سره راته ډېر نېک انسان ښکاره شو، ټولو مو په خوښۍ ورسره ومنله.

تر درو ورځو مو په هغه هوټل کې کار وکړ، درې واړه ښه خوښ وو.

نه د کور دومره ياد و او نه هم د خيتې کوم غم راسره و، څه به مو چې وگټلې هغه به رانه د هوټل مشر پخپل خرڅ خوراک کې قطع کړې.

د هوټل مشر هم مونږ ته ډېر نږدې شوی و، په لومړۍ ورځ يې راته سيگرت ونيو او همداسې ورو ورو ورسره په خبرو راغلو، د هوټل مشر آيوب نومېده، ډېر ښه سپری و، تر نيمو شپو به راسره ناست و، سيگرت او خوراک به مو يو ځای

سره کول، زمونږ د درو خوراک او د آيوب د يو ځان خوراک به سره برابر و.

ورځې تېرېدې، په مونږ هم نوره سخته شوه، زړونه مو تنگ شول، ځکه هر څه به مو چې گټل، ټول به مو بېرته خوړل.

څلروښت (ناول)

پدې گوزاره گرانه شوه، غوښتل مو نور له آيوب څخه لار شو.

بيگا شپه مې ورته د خبرې کولو خوښه کړه.

شپه راغله، آيوب ډېر په نشه کې و، د چرسو سيگرېت په لاس، تکیه يې وهلې

وه، په ډډ نشايي غږ يې وويل:-

ځوانانو! زه پوهېږم تاسو نور زما په هوټل کې زړه تنگ شوی، په لږو مو گوزاره

نه کيږي او ډېرې درکوي نشم، ځکه ماته هم توان دی.

له سيگرېت يې کش وکړ، سپين لوگي د چت خواته کړې کړې پورته شول،

درې واړه آيوب ته ځيرک شو.

خبره يې په سپينو لوگيو کې پسې زياته کړه:-

نو ما داسې ويل! تاسو خوښه نده چې يو غټ لاس واچوئ او د شلو کالو

محنت، خواري په يوه شپه کې تر سره کړئ؟

درې واړه يې خبرې حيران کړو، يو بل ته مو وکتل، ومې ويل:-

هن! اغه څنگه؟

آيوب له تکیې راجگ شو، د سيگرېت ايره يې توف دانی ته واچوله، اونښلني

سترگې يې سرې سرې تاويدې، بيا يې وويل:-

گورئ ځوانانو! زه پوهېږم تاسو ډېر دلگير، کلک پښتانه خلک يئ خو گورئ

خبره مې چې وکړه، بايد تر زمونږ او تاسو وي، نه دا چې زمونږ څلور علاوه

پنځم هم خبر شي، گني بيا به ټول گير شو.

له سيگرېت يې کش وکړ، مونږ بيا يو بل ته وکتل، ما وويل:-

مشره! ته خو يو ځل ووايه! ان شاءالله چې خامخا به درسره مرسته کوو، مونږ

تل ستا تعبدار يوو.

آيوب په خدا کې وويل:-

دغو ته وايي ځوانان!

څلروښت (ناول)

ځان يې لږ سم کړ، زمونږ خواته رانږدې شو، سيگرت يې مړ کړ، ورو يې توري پېرې شونډې و خوځيدې:-

دا ډېر وخت کيږي ما يو کار کولو ته زړه دى، داسې کار چې هم به ستاسو او هم زما د نيم ژوند لپاره بسنه کوي.

درې واړه يې خبرې پوره کولو ته ډېر بيتاب و، چې آخر اوس به کله هغه خبره کوي، کوم چې مقصد دى، بيا يې وويل:-

هغه کار دا دى چې دلته له يوه دوکانه به سرو او سپينو زرو غلا کوو.

د خبرې په کولو يې ټول هک پک کړو، د مخ رنگونه مو والوتل، هيڅ ځواب راسره نه و، زويېر ورته په حيرانۍ وويل:-

نو ته اوس غواړې مونږ ستا لپاره غلا وکړو؟

ايوب غلي شان وويل:-

نو ما کله داسې ويلي صرف زما لپاره يې وکړې؟ وايې مونږ ټولو لپاره.

يوه شيبه غلى شو، په پک تندي يې خولو غوټې بنکاريډل، بيا يې پسې زياته کړه:-

تر څو به پدې غريبۍ کې ژوند کوو؟ ترڅو به د نورو بوتان پاکوو؟ وايې راځئ، دا د يوې شپې کار دى، دومره مشکل ندی، ما ليدلى، پرې بسم الله به کړو.

مونږ بيا يو بل ته وکتل، لږه شيبه غلي و، ما په غلي اواز وويل:-

نه په غلا کولو کې ډېره زياته خطر شتون لري او بيا په بنسار کې خو بيخي ډېره ده، گمان نکوم مونږ يې تر سره کړو.

ايوب وخنډل، توري پېرې شونډې يې و خوځيدې:-

گوره ځوانه! زه چې درته کوم دوکان يادوم، هغه ځای ما له مخکې ډېر څارلى، هلته ډېره موقع شته وي چې غلا وکړې، ما يې آن د څوکيدرانو وخت هم

معلوم کړى، هر څه برابر دي، بس ستاسو په شان تکړه او بهادر ځوانانو ته اړتيا وه.

څلروښت (ناول)

اصغر هيڅ نه ويل، يوازې زمونږ خبرو ته غوږ ايښی و، زوبير ته مې مخ واړوه، په سترگو کې يې د نه ځواب و.

اصغر ته مې وکتل، هغه په موسکي خوله د هو په دود سر وخوځوه. زه زړه نا زړه وم، په ځان خو هسې هم باوري نه وم خو په اصغر دوی مې هم باور نه درلود.

ليکن کله يې چې راته ټول پلان واوړوه، پدې باوري شوم چې کار به ترسره کړو.

ورسره مې ومنله او سبا ورځ مو وټاکله ترڅو په پلان کار وکړو. ټوله شپه مې همدا سوچونه او فکرونه کول، چې آیا دا پرېکړه به مې سمه وي او که غلطه، بل خوا زوبير ځان ډېر اچاوه، زما او د اصغر پرېکړه يې نه منله. په قار يې وويل:-

تا سو دواړه خو هسې بې عقلان يئ، زه نغوړم درسره بې عقل شم، تا سو چې هر څنگه کوئ، وکړئ، زه درسره پدې کار کې مرسته نشم کولای بس دا زما آخري فيصله ده.

اصغر په اوږه وځانده، په زوره يې ورته وويل:-
بې عقل دې دا سر دی، پدې دومره اسان کار کې ته زمونږ سره مرسته نکوې، پدې هم ښه پوهېږې چې ډېره گټه پکې ده او بل د يوې لارې ملگري هم يو، خو بيا هم رانه لاره جدا کوې.

اصغر همداسې زوبير ته کتل، مخ يې ترې واړوه بيا يې وويل:-
ډېره لويه موقع په لاس راغلي، داسې په اسانۍ خو يې له لاسه نه ورکوم، که تاسو دواړه يې راسره ونه منئ، زه يې په يوازې ځان هم کوم.
زوبير غلی پاتې شو، ما او اصغر ته يې کتل، ما هم د اصغر پلوي وکړه، زوبير په خواست وويل:-

څلروښت (ناول)

گورئ! دا سې مکوي، پدې کار کې ډېره خطر ده، حتی چې زمونږ سر ته هم زيان رسولى شي.

ما او اصغر هيڅ ونه ويل، دواړه لارو په کټ ويده شو، زوبېر يوازې په ميدان پاتې شو، دواړو مو ورڅخه لار بدله کړه.

د زوبېر داسې پرېښودلو ډېر خپه کړم، ټوله شپه مې سترگو ته شوي.

که هغه زمونږ سره ولاړ نشي نو څه به کوي او چېرې به ځي؟

سبا سهار چې له خوبه پاڅيدو، په کټ کې ناست وم، د لاسونو په موټو مې سترگې پاکولې.

څه گورم زوبېر وختي پاڅيدلى او د ځان په تيارولو لگيا دى.

ما په خوبجن اواز وويل:-

څه خبره ده؟ چېرې روان يې زوبېره؟

پر ويښتو يې لاس تېر کړ، په آئينې ته کټونکي بڼه يې وويل:-

ولې زه له تاسو کم يم هن؟ زه هم غواړم درسره غلا وکړم.

اصغر په کټ کې ټوپ کړ، په کمپله کې يې ځان ټينگ کړ، په دب غږ يې

وويل:-

مدتړه! دا ماته راډيو دربنده کړه، پرېږده لږ خوب وکړم.

زوبېر آئينه په کټ کې وغورځوله، ورغى يوه لغته يې د ولو منځ کې ورکړه، په

غوسه يې ورته وويل:-

سم شه گورې! دا ځل مې پرېکړه بلکل سمه کړي.

په خونى له کټ څخه راپورته شوم، ورغلم په اوږو مې لاس پرې واچوه:-

اوس دې ثابته کړه چې زمونږ ريښتيني ملگرى يې.

يوه اوږده ساه مې واخيسته، سيگرېټ مې ولگاوه، سپين دودونه کړۍ کړۍ
چت خواته پورته شول، ورو مې وويل:-
بلاخره غلا کولو ته زړه ښه کړ.
د آيو ب سره په موټر کې ناست و.
آيو ب په ورو غږ وويل:-
تاسو بايد نن ټول پلان برابر کړئ او زه به هغه لوازمو ته چې ضرورت وي،
درته چمتو کړم.
دربارو مو ورسره خبره ومنله، هغه دوکان يې راته وښوده، له کوم مو چې د
غلا کولو پلان نيوه.
په يوه لويه ودانۍ کې د زيوراتو دوکانونه ليدل کيدل او ددې ټولو دوکانونو په
آخر سر کې همدا دوکان موجود و.
نه پوهيږم چې په هغه دوکان کې بيا خاص څه وو؟
چې پدې دومره ډېرو دوکانونو کې هغه آخري يو انتخاب کړ، د لومړي سر
دوکان ولې ونه کړ؟
که څه هم ټول د زيوراتو دوکانونه دي.
دا خبره مې آيو ب ته وکړه، هغه له نرې خندا وروسته وويل:-
گوره ځوانه! پدې لويه ودانۍ کې تر پنځوسو شپيتو پورې دوکانونه به خامخا
وي، هر يو له سرو او سپينو ډک دی، خو ما چې د ودانۍ په آخر سر کې

څلروښت (ناول)

دوکان وښوده، هغه له ټولو زيات بډايه دوکان دی، زمونږ به ښه گوزاره پرې وشي.

درې واړه يې خبرې سره خوښ شو، آيو بيا وويل:-

تاسو نور دلته مه پاتې کيږئ، راضي هوتل ته چې هلته مو په پوره پلان پوی کړم.

مونږ هم د ايو ب هر امر منونکي وو، هره خبره به يې چې راته وکړه، فکر به مو کاوه له دې بله غوره خبره نشته.

هوتل ته په رسيدو يې راته ټول هغه لوازم چې ورته ضرورت و راکړل، درې تورې کورتې، همدا شان درې مخ پوتې، دوه بياتې او درې څراغونه.

ځانونه مو چمتو کړل، او د شپې ناوخت کيدو ته په تمه شو، ډېر عجيب احساس مې کاوه، هم وارخطا او هم زړه نا زړه.

دا ځل بيا هم منزل ډېر مشکل ښکاريده، بار بار ماغزو ته عجيب فکرونه راتلل، خو ما په ځان ډېر باور درلود، لا دمخه مې د غلا کولو فکرونه کړې و.

په کټ زبون وهلی ناست وم، د خيالي نړۍ څو ترخه انځورونه مې انځورول، چې يو ناڅاپي مې د آسمان غرمبهار تر غوږو شو.

ټکان مې وخوړ، ټولو مو يو بل ته وکتل، اصغر وويل:-

داسې ښکاري چې باران به وشي.

ما هيڅ ونه ويل بېرته د خپلې خيالي انځورگرې نړۍ په خوا ورغلم.

د ژوند هر هغه تېره شوي شيبه مې يوه يوه له سترگو تېره شوه، له هرې يوې مې خوند اخیسته، هرې يوې راته په شونډو ورکه موسکا رابښله.

يو ځل بيا مې ټکان وخوړ، په دروازه کې آيو ب ولاړ و، ساه يې لنډه لنډه کيده، په بېره ور مخکې شوم، په جدي اواز مې وويل:-

خيرت خو دی کنه؟ څنگه داسې ساه نيولی يې؟

آيو ب وخنډل دروازه يې بنده کړه، په ستړي اواز يې وويل:-

څلروښت (ناول)

هيڅ نشته ځوانه! په زينو کې ډېر په منډه راپورته شوم.
ما غوښتل ورته لږې اوبه راوړم خو ايوب په سترې ساه راغبرگه کړه:-
شپه همدا سې مخکې روانه ده، اوس ددې وخت راغلی چې نور تا سو تر هغې
ودانې ځانونه ورسوئ.

ساعت ته مې وکتل، ستنه په دولس بجو او لسو دقيقو ولاړه وه.
د څه ويلو پرته مو خپل شيان رواخيستل، او موټر ته ور پورته شولو، مخ په
وړاندې روان شو.

له ودانې نيم ميل ليرې په بله کوڅه کې بې موټر ودراره، د بسکته کيدو سره
سم ايوب را غږ کړ:-
مدتره! دلته راشه.

ورغلم، بنسټ ته مې سر ورتيټ کړ.
يو څه يې راته په توره کڅوړه کې ونيول، بيا يې وويل:-
دا هم درسره ښه ده! پکار به دې راشي.

کڅوړه مې خلاصه کړه، يوه تور رنگ تمانچه وه، ما انکار وکړ، هغه له موټر
بنسټې سر راوباسه، ورو يې وويل:-

ځوانه! پدې کار کې ځينې وخت لږه خطره شته وي او بل ته له هغو نورو ډېر
زړور يې، هغه مه خبروه، دا درسره وساته.

د ايوب په ډېر ټينگار مې ورڅخه تمانچه واخيسته، د کورنۍ جيب ته مې
واچوله.

د آسمان پرک شو، غرمبهار يې له شمال تر جنوب مخکې تېر شو، غلي غلي
مخکې روان و، آسمان ته مې وکتل، توره تياره ښکاريده، ټول په تورو ورېځو
پوښل شوی و، غلي مې ځان سره وويل:-

ان شاءالله نن شپه به زمونږ په گټه وي.

څلروښت (ناول)

د سړک په پياده رو روان و، مخکې د يوه دوکان گروپ بل پاتې شوی و، په کورتيو کې مو ځانونه راټول کړل او مخ پوتې مو په پوزو راکش کړل، زوږېر وويل:-

مدتره! هغه آيوب په آخر کې څه درکړل؟

نه مې غوښتل دوی راباندې پوی شي، دا لومړی ځل و چې ما له ځان سره تمانچه راخيستې وه، ورو مې وويل:-

هغه يې زما مخ پوتې راکړ، مانه هېر شوی و.

زوږېر هيڅ ونه ويل، همداسې مخکې روان و، يوازې مو د پښو د خوبيدو غږ اوريدل کيده، لږه شيبه کې تر همغې ودانۍ ورسيدو.

د ودانۍ مخکې په دروازه يو گروپ بل و، تر څو له رڼا يې ونه ليدل شو د دېواله سيورې ته کېناستو.

د درې واړو په څيرو کې وارخطايي په څپو وه، ساه مې تنگه تنگه کيده، مخ پوتې مې له پوزې ليرې کړ.

پر آسمان تالندې تېرېدې، د رڼا څرک به يې د دېوال خوا کې وېرېښول.

دوی مې هملته ناست پرېښودل او زه لارم ترڅو يو نظر ودانۍ وگورم په کوم حال ده.

د سړک منځ ته شوم، کورتۍ کې مې ځان ونغاړه، په غلي غلي قدمونو د ودانۍ دروازې ته ورسېدم، دننه مې وکتل، هيڅوک نه ښکاريدل، تپه تياره وه، پورته خوا مې سترگې پورته کړې، دوهم منزل کې د يوې کوتې گروپ بل و، بېرته خپل ځای ته راغلم.

اصغر په خپ اواز وويل:-

هلکه! څه يې توافونه کوې، خو راځه چې پرې ورځو.

له مړوند مې کلک ونيوه، په ورو اواز مې وويل:-

نه نه صبر! لا وخت شته.

څلروښت (ناول)

غلی شوم، پاس دوهم منزل ته مې گوته ونيوه، ومې ويل:-
هغه گروپ ته گورې، هغه ته بايد منتظر شو، کله چې مړ شو بيا به درېواړه
پرې ورځو.

- او که همداسې روښانه و بيا؟

- همممم! بيا به نو توکل په الله وايو او مخکې به ځو.

زوبير په گونډيو را وخوبيده، په سوال زاريو يې دا خبره وکړه:-
ای کم عقلا نو! لا اوس هم وخت شته، مکوی داسې، دلته وگوره څومره
خطر ده.

ما او اصغر ورته وکتل، ټول په خوالو کې لت پت و، د هغه وېرېدلي چهره
بلکل د کتو وه.

دواړو مو له خدا په خولو لاسونه ونيول، اصغر ورو وويل:-

ډېر شرم درته پکار دی احمقه! زمونږ سره دې دومره وخت تېر کړ خو بيا هم
ته زړور نشوې، همغه ډارن زوبېروو مې يې.
زوبير د لاسونو گوټې سره ومروړلې، څنگه يې چې څه ويل په شونډو مې گوته
کېښوده:-

شششششش!

ډېره تېزه هوا پيل شوه، دوړې او خاورې يې له ځان سره راټولې کړې، د سپرک
گردونه يې ټول په مونږ امبار کړل، په کورتيو کې مو ځانونو کلک ونغاړل.
د باران ټکا مې تر غوړو شوه، مخ مې له کورتي رابهر کړ، آسمان ته مې
وکتل، د باران سوړ څاڅکي مې د تندي خړه سپيره خاوره ښکل کړه.

ټکان مې وخوړ، سمدستي پسې شپک باران شروع شو، اصغر زوبير ته مې د
تلو وويل، هغوی هوټل لور ته په منډو شول، زر ورغلم له لاسونو مې کلک
وښول، د ودانۍ په لور مې کش کړل.

څلروښت (ناول)

د ودانۍ لومړۍ دروازې گوټ کې درې واړه غلي کېناستو، په لږه شيبه کې باران لاندې خيسته کړو، سړکونو کې اوبه وېرېښې او چيکړې جوړې شوې. درېواړه له سره تر پايه په اوبو لټ پټ و، له وينتو مې اوبه څخيدلې.

اصغر او زوبير ته مې خوله نيږدې کړه، په تېز غږ مې وويل:-

دا د ودانۍ لومړۍ دروازه ده او ورپسې بيا دوهمه دروازه، زوبير به همدلته پاتې شي او اصغر ته به راسره دننه لاړ شي، سمه ده؟

زوبير په تېز غږ وويل:-

سمه ده! سمه ده!

زوبير ته مې وړوکی څراغ ورکړ، سپارښتنه مې ورته وکړه که هر څوک دې هم تر نظره تېر شول، لومړۍ مونږ ته خبر راکوه، دا څراغ راته روښانه کوه او که ونشو بيا يې پخپله کار ور خلاصوه.

اصغر ته مې اشاره وکړه، په بېره راتاو شو، مخکې لاره سمه نه ښکاريده.

اصغر څراغ ولگاوه، د ودانۍ لومړۍ دروازې ته ځير شوم، يو اوږد ځنځير باندې تړل شوي وه او په هغه پسې قلف اچول شوي و.

زوبير او اصغر شاته او مخکې کتل، ما د ځنځير يوې کړۍ ته د بياتي غاښ واچوه، زور مې پرې ورکړ، بياتي له ډېر زور وروسته خالي لاړه، ځنځير ته ځير شوم، مات شوی و.

په بېره مې ځنځير ليري کړ.

دروازې ته مې زور ورکړ، ورو ورو څنگ ته روانه شوه، دومره خلاصه شوه چې يو نفر پرې په آسانۍ دننه کيدای شو.

اصغر ته مې وکتل، د باران په څاڅکو کې نه ښکاريده، مخ يې راواړوه، ما ورته د مخکې تلو اشاره وکړه.

ودانۍ ته دننه شو، اصغر مې د لومړي سر دوکان خوا کې منتظر کړ او همغه سپارښتنه مې ورته وکړه کومه مې چې زوبير ته کړې وه.

څلروښت (ناول)

زه همداسې مخکې روان شوم، د دوکانونو په کتار کې غلی غلی په ملا کړوپ روان وم.

يوې او بلې خوا مې په وېرې سره کتل، سترگې مې په ځيرکتيا سره اړولې، کله کله به د تالندې شړک شو، ژر به مې شاته مخ واړوه. باران همداسې په شدت سره وريده، د ودانۍ آخر سر کې اووم نمبر دوکان ته ورسيدم.

کوچنۍ څراغ مې ولگاوه، دروازې ته مې وکتل، دوه غټ قلفونه پسې څړيدلي ول.

په بېره مې بياتي رواخيسته، د قلف نرۍ کړۍ ته مې واچوله، د ډېر زور کولو وروسته يې نرۍ اواز وکړ، يوه شيبه غلی شوم، بياتي مې پخپل ځای غلي کړه، په ډېو راووتو سترگو مې يو بل خوا ته وکتل، يوازې زوبېر او اصغر ښکاريدل چې په باران کې ولاړ ول. دوهم قلف مې هم مات کړ، سره ساه مې واخيسته.

دروازه مې غلي پاس خوا ته کش کړه، د خخرخر اواز سره پورته خوا ته جگه شوه.

دومره اندازن مې خلاصه کړه چې زه پرې په اسانۍ دننه کيدای شوم. ورو ورو دوکان ته دننه شوم، څراغ مې بيا ولگاوه، څه گورم ټول دوکان له سرو او سپينو زرو ډک دی له ډېرې حيرانتيا مې په خوله لاسونه کېښودل.

وار مې خطا نکړ ژر مې له جيبه کڅوړه روايسته، لکه ليوه چې په ميرو گډ شي همداسې ما په زيوراتو ور ټوپ کړل.

نه مې سپينو ته کتل، نه سرو ته او نه ژيرو ته، هر څه چې په لاس راتلل کڅوړې ته مې اچول.

څلروښت (ناول)

په دوو دقيقو کې ټول دوکان خالي وگرځيډه، هر څه چې موجود و راټول مې کړل.

غوښتل مې نور له دوکانه ووځم خو دلته مې يو لوی صندوق ته پام شو. ورته ځير شوم، په منځ کې يې کوچنۍ څرخ درلود، زور مې پرې وکړ خو داسې ښکارېده د هغه ماتول گران دي او بل مونږ يوازې د زيوراتو پلان نيولی و، نه د صندوق ماتولو.

په بېره راتاو او په ملا کړوپ شوم.

د دروازې خواته وخويېدم، زنگون مې د ديوال له گوټ سره ولگيد، ځان مې قابو نشو کړای، لاسونه مې واچول، د دروازې کړنج اواز په ټوله ودانۍ کې خپور شو.

د لاس گوټو مې درد وکړ، ټکان مې وخوړ، غونۍ مې ځير شو، غلی پاتې شوم، ساه مې بنده کړه، يوازې د باران د څاڅکو اواز اوريدل کيده. له دوکانه مې يوازې مخ رابهر کړې، يوې او بلې خوا مې وکتل. څوک مې تر نظره تېر نشول، غلی ترې راووتم، کڅوړه مې په ملا پسې وتړله، اصغر ته مې وکتل.

هغه د بېرته ورتلو اشارې کولې.

خپله بريا مې په خوښۍ ولمانځله، څنگه چې د تلو په تکل کې کېدم له شا مې يو څه حس کړل، ما دومره اهميت ورنه کړ.

مخکې روان شوم، ورپسې د يو چا د پښو ښکالو او اوريدل شو، په زړه کې مې څرېکه تېره شوه، قدم مې ورو کړ، پخپل ځای ولاړ پاتې شوم.

په څنگ مې ور وکتل، د آسمان د تالندې په رڼا کې مې يو شخص په نظر راغی، ورپسې د اسمان غرمېهار هم وشو.

ډېر وور بدم، وجود مې په لړزان پيل وکړ، لکه څوک چې دې يو دم په پرې کلک وتړي داسې وچ پخپل ځای ودرېدم.

څلروښت (ناول)

قدم مې نشو اخیستی، غوښتل مې منډه کړم خو په وجود کې مې دومره توان نه و مخکې لار شم.

زړه مې له چيغو ډک و، خو له خولې مې سوږ نه خوت، داسې لکه گونگی شوی چې یم او یا راته چا په لاس خوله بنده کړي وي.

ډېر مې پښو ته زور ورکړ، ډېر مې ځانته همت ورکړ خو بیخي بې سیکه شوی وم، فکر ټول اوس پدې مشغول و چې څنگه له دې بلا ځان خلاص کړم.

په غوږونو دروند شوی وم، هغه د باران ټس ټس اواز مې هم غوږونو ته نه رسیده.

په همدې فکر کې وم چې اوس به سړی راباندې غبر کوي او که به مې سیده د گوليو لاندې نیسي.

یو له غوسې ډک اواز مې واوریده:-

مخکې قدم وانخلي؟ خپله وسله دې کیږده گني وبه وژل شي.

د وسلې له نوم سره ماته هم یو څه رایاد شول.

ورو ورو مې لږ زیډوونکي لاسونه د کورتي جیب خواته کږه شول، ډېر په بیړه مې له تورې کڅوړې تمانچه رواخیسته، د سترگو په رپ کې مې گولی پرې تېره کړه، په پرک کې راتاو شوم، تمانچه مې سړي ته ونيوه، ځان مې شاته وشاړه او مشې ته مې زور ورکړ.

ډز شو، زه شاته ولوېدم او سړي د اخخ اواز وکړ.

لږه شیبه ولاړ و، غلی غلی ځمکې ته راړنگ شو، په یوه شیبه کې هغه څوک چې ماته یې د وژلو گواښ راکړی و د پښو سره مې په وینو کې لت پت پروت و.

په ډېرې وارخطایۍ د سړي خواته ور وخوېدم، له نېژدې مې ورته وکتل، سترگې خلاصې او له تندي یې وینې روانې وې.

څلروښت (ناول)

نفس مې ورته وکوت، رگونه يې بې سيکه ښکاريدل، په وېرې سره شاته وځويېدم.

اصغر مې خواته راغی، يو څه يې ويل خو نه پرې پوهيدم، خبرې يې کولې خو غږ مې نه اوریده.

لاسونه به يې هغه سړي ته نيول، بيا به يې سر په دواړو لاسونو کې ونيوه، زه يې وڅنډلم، يو څه به يې وويل، غوسه ښکاریده، ماته يې په زوره يو څه ويل، ما يوازې ورته د گونگي په شان کتل، هوش او خواص ټول بلې خوا و. د اصغر په يوه خبره هم نه پوهيدم، ما به کله اصغر او کله به مې هغه پروت سړي ته وکتل.

يو ناڅاپي مې په مخ يو کلک گوزار وخور، له فکرونو رابهر شوم، ژر ژر مې ساه اخیسته، ټول وجود مې لږزې نيولی و.

په ويرې سره له پروت سړي په شا وځويېدم، فکر مې کاوه اوس به دا سړی راپاڅي او ما به وځوري.

اصغر بيا هم کش کړم چې څو، گني د نورو څوکيدرانو لخوا به ووژل شو. ما چې څنگه دا خبره واوریده، په بیره راپاڅيدم، په کڅورې مې لاس کېښود، په ملا پورې تړلې وه.

زوبېر هم د ودانۍ دوکانونو ته رارسيدلی و، مونږ يې چې په منډه وليدو، هغه هم راسره په تېښتو شو.

باران په ډېر شدت سره وريده و، اصغر چيغه کړه:-

مدثره! ووايه کومې خوا څو؟

په زوره مې وويل:-

هملته له کومه ځايه چې راغلي و.

د ښار په سړکونو باران ډېر تېز وريده، دومره پته هم نه لگیده دا کوم سړک او چېرې تللی دی؟

څلروښت (ناول)

بس زه مخکې او زوبير اصغر راپسې شاته په تېښتو روان و. دومره وپريدلی وم چې هيڅ مې شاته نه کتل، فکر مې کاوه کومه بلا راپسې ده، اوس به راشي او په اوږدو اوږدو نوکانو به مې څرمنه رانه وباسي. په توره تياره کې درې د کلي زلميان نن د خپل ژوند څخه په منډو دي. دوی تقدير په کلي کې نه بلکې د ښار له خلکو سره ليکل شوی و، خو تقدير يې دومره زيات له پېښو ډک دی چې ممکن د زړه رحم يې نور په ايشيدلو اوبو ومينځل شي. خو گورو نور څه کيږي، ژوند ورته نورې کومې کومې ډالۍ په نصيب کې ورکوي. زما پښه له څه شي سره ټکر شوه، زنگونونه مې په پوخ سرک ولگيدل. درد يې وکړ، خو دا درد هيڅ و. يو دم راپاڅېدم، اصغر مې د حال پوښتنه وکړه، هيڅ مې ونه ويل، مخ مې واړوه او په منډه شوم.

په کټ څړيدلی سر له لاندو جامو سره ناست وم، پخپل کار ډېر پېښمان وم، د هغه سپرې څېره راته بار بار سترگو ته کيده. هغه ډزز کول، بيا په گولی لگيدل، کله چې ولويد، زما پښو خوا کې د هغه ليدل.

په زړه مې يو دروند بوج پروت و، ډېر له يو درد سره مخ وم. آيوب د زوبېر سره لگيا وو، ډېر خوښ ښکاريده، کله به ماته راغی، شاباسی به يې راکړ او کله هغوی دواړو ته:-

آفرين! زما زمرو ځوانانو! آفرين! چې څومره مو وستاييم بيا هم کم دی دومره يو لوی کار مو کړی، وایم اصلي نران تاسو یی.

آيوب ډېرې خبرې وکړې، ډېر يې وستايلم خو ما هيڅ غبرگون ونه خود. هغه رانيژدې شو، په لاندو اوږه يې لاس راکښود، زما څړيدلي سر ته يې وکتل، ورو يې وويل:-

ځوانه! خپه راته ښکاري، څه خبره شوي؟

ما هيڅ نه ويل، اصغر، زوبير هم په چوپه خوله يوازې ماته کتل، آيوب بيا وپوښتل:-

تاسو به پدې کار کولو خپه شوي نه وی؟ او يا درته کوم مشکل خو جوړ شوي نه وي؟

اصغر د څه ويلو ته خوله جوړوله، هغه مې د سترگو په اشاره پوی کړ، هيڅ يې ونه ويل.

نه مې غوښتل څوک خبر شي، خبره بايد همداسې پټه پاتې شي.

څلروښت (ناول)

د آيو ب لاس مې له اورې ليرې کړ، پاڅېدم، کورتۍ مې وباسله، په ډډ غږ مې وويل:-

نه ولې به خپه شو؟ بلکې مونږ خو فخر کوو، البته مونږ په ځان باور نه کيږي داسې کار مو هم کړئ.

د هغه زېر غاښونه وېرېښيدل، خپ خپ يې وځنډل، ما بيا ور غبرگه کړه:-
اوس راته زمونږ خپله هيڅه راکړه، بيا که کوم داسې کار و، زمونږ نه ښه درته بل څوک نشي پيدا کيدای، هر وخت ستا په خدمت کې يو.
اصغر او زوبېر راته په حيرانۍ وکتل، ما کورتۍ او مخ پوتۍ د کوتې کونج ته وغورځول.

آيو ب په خوبۍ د زيوراتو کڅوړه رواخيسته، په لاس کې يې وڅوځوله، ژر بيا يې خوند ورکړ، په شونډو يې خوبني وغوړيده.

کڅوړه يې ټوله خالي کړه، لومړی يې په کومه تېره وڅرپيل گوندې ساده نه وي، وروسته چې مطمئن شو خوله يې له خدا سره نه ورتله، په گونډو ورته ناست و، او لگيا و زمونږ هيڅه يې ترې بيلوله.

ښه شيبه تېره شوه، مونږ درې واړو ته يې خپله برخه راکړه او د شپه پخېر ويلو سره له کوتې ووت.

زوبېر په چابکو قدمو زما خواته راغی په زوره يې وويل:-

ستا پدې سر کې بوس درکې دي که څنگه؟ همدا اوس دې يو نفر وواژه، بيا هم موږ نشوې غواړې، همداسې نور...

خبره کې ور ولويدم:-

هې! د څه شي وواژه؟ ما څوک ووژل هن؟

زوبېر شونډې چيچلې، ډېر غو سه و، غو ښتل يې څه ووايي خو ما د خبرې وار ور نکړ، اصغر ته مې گوته ونيوه:-

ستا په ياد شي ما څوک ووژل؟

څلروښت (ناول)

دواړه راته حيران ولاړ وو، په رډو راووتو سترگو يې په ځير ځير سره ليدلم، اصغر ورته د بېرته ورتلو اشاره وکړه.

زه د خوب ځای په جوړولو لگيا وم، ومې ويل:-

دا خبره بايد زمونږ ترمنځ تکرار نشي، ما هيڅوک ندي وژلي او نه مو هم غلا کړي، بس همدومره ياد وساتئ، دا مو د محنت (خواری) پيسې دي، چې پخپلو متو مو گټلي.

ورپسې ورغلم د آيو ب لخوا راوړل شوي چايو څخه مې پيالې ډکې کړې، په قاب کې بيسکت مې دواړو ته ونيول، هيڅ يې نه ويل.

په کټ کېناستم، يوه لاس کې پياله او بل کې بيسکت، له وينستو مې د اوبو څاڅکې لويدل.

په غولي مې سترگې خښې کړې وې، هر څه راته بې مانا ښکاريدل، دا انسانان، دا مال او دولت، دا ژوند، هر څه راته لکه د خټې ډکولو وروسته تشول نور هيڅ.

که هر څومره ډوډۍ وخورو، ښکلي ښکلي خوراگونه وکړو، دا چې له ستوني تېر شي، بيا همغه شی ترې جوړېږي کوم چې له ترخې ډوډۍ جوړېږي. بس هر سړی خپل نيت خوړلی گني هر چا به د خپل وخت ضايع کولو په اندازه کار هم کولو.

پياله مې خالي کړې نه وه چې سترگې راباندې درنې شوې، ساعت ته مې وکتل، له درو لس دقيقې تېرې شوې وې.

زوبېر دوی ته مې وکتل، داسې ښکاريدل هغوی ته هم خوب ورغلي، کمپله مې په ځان راکش کړه او د راحتونو نړۍ ته دننه شوم.

سهار مې چې سترگې خلاصې شوې، اوږد په کټ پروت وم، ځان راپسې ډېر دروند و، په سر مې هم ډېر بوج و.

کوټې ته مې وکتل، گروپ پکې همداسې روښانه پاتې شوی و.

څلروښت (ناول)

سترگې مې رڼې کړې، کوټه راته بدله ښکاره شوه، کټ او غولی یې هم همغه شان نه وو، زوبېر دوی د دروازې خوا کې ویده کیدل او زه د کوټې آخر سر کې خو دلته زه د دروازې خوا کې ویده او هغوی زما په کټ پسې خپل کټونه اچولي وو.

حیران وم دا څه کیسه روانه ده؟

په ما څه چل شوی او که دا ځای بدل دی؟

د وجود غړي مې په ځان پسې راکش کړل، په زور له کټ څخه راپاڅېدم. په سر کې مې څړیکه تېره شوه، اه مې له خولې ووت، په تندي مې گوټې کېښودې او په دېواله مې تکیه وکړه.

سر مې ټوپونه وهل، په زوبېر دوی مې غرونه وکړل، دواړه سم سیخ (سیده) پراته ول، هیڅ یې نه ویل.

ورو ورو مخکې روان شوم، د دروازې خلاصولو کوشش مې وکړ خو داسې ښکاریده له هغې خوا راپسې چا بنده کړي ده.

ډېر زور مې ورسره ووهه خو دروازې همغسې ځان کلک نیولی و، د خلاصیدو یې نوم هم نه اخیسته.

وجود مې ډېر راپسې دروند و، حتی د ولاړیدو توان مې هم نور له لاسه ورکړی و.

په دروازه مې سر کېښود، سوک مې ژېړې تختې ته ونيو، په زوره زوره مې دروازه ودرېوله، چیغه مې کړه:-

کوم څوک شته؟

د هیچا اواز رانغی، بیا مې د سوکانو وارونه پرې وکړل:-

څوک زما غږ څوک اوري؟ دروازه خلاصه کړئ!

څلروښت (ناول)

د يو چا د پنبو ښکالو واوريدل شوه، ورپسې د دروازې ټک شو، ممکن په خلاصوله يې لگيا ول، ورو ورو ترې په شا روان شوم، په يو درب سره دروازه خلاصه شوه.

سمدستي ترې يوه جينۍ او دوه سړي په وسلو سمبال رانوتل، لومړۍ يوه دنگه نرۍ سره سپينه جينۍ چې کلک پتلون يې اغوستی و، ژېړ طلايي ويښته يې شاته اړولې و، تمانچه يې په کمربند کې تړلي وه، زما مخکې ودریده، لاسونه يې سره وروستل، په کبر يې ماته وکتل.

ما ټکان وخوړ، حيران شوم، ځان سره مې وويل:-

دا په کوم ځای کې يم؟ دا کوم رقم خلک دي؟ دا نجلی لکه د پوليسو په جامو کې؟ ايا مونږ خو يې د تېرې شپې په قتل باندې نيولي نه يوو؟ ددې فکر سره مې سترگې رډې راووتې، همداسې په شا غلی غلی روان وم، د کټ له بازو سره ولگيدم، مخ مې شاته واړوه، سيده په کټ ولويدم.

نجلی راته همداسې کتل، ما له وېرې په ډک غږ وپوښتل:-

تاسو څوک يئ او له مونږ څه غواړئ؟

نجلی لاسونه سره خلاص کړل، په ټول شوي ويښتو يې لاس تېر کړ. سړي ته يې په مسخري ډول وويل:-

دغه ته کلی ورکه کنه؟ تر اوسه خبر هم ندی!

ټولو له خدا خولې خلاصې کړې، دې خبرې يې ماته هيڅ خوند رانکړ، په ورو غږ مې وويل:-

زه ريښتيا هم نه پوهېږم تاسو څوک يئ، څه رانه غواړئ او د څه لپاره مونږ دلته يو؟

نجلی ترڅه موسکا وکړه او وې يې ويل:-

ضرورت نشته دومره ډېرو پوښتنو ته، په هر څه به پوی شئ.

يوه سړي ته يې اشاره وکړه، هغه دوه قدمه رامخکې شو.

څلروښت (ناول)

نجلی په جگو قدمونو له کوتې ووته، د تور غنم رنگ سپرې، پلنې شونډې وڅوځیدې:-

تاسو ټول دلته خپلو کورنیو لخوا رالیږل شوي یی، تاسو به له نن ورځې وروسته زموږ سره پدې ډله کې خپل ژوند مخکې بیایئ او هغه څه چې مشر- تاسو ته امر کوي، په ډېر احترامانه به یې پوره کوئ. په تریو تندي مې ور زیاته کړه:-

دا خبرې دې راته وروسته وکړه، اوس راته دومره ووايه مونږ دلته څنگه او چا راوستو؟

سپرې یوه شیبه ماته وکتل، بیا یې وویل:-

ستاسو خپل کاکا تر دې ځایه را ورسولئ او له موټر څخه یې همداسې په خوب ویده رابښکته کړئ، مونږ ترې د داسې کار پوښتنه هم وکړه، هغه ویل ما سره راروان وو، په لاره کې یې نشه وکړه او بې هوښه شول. ځان سره مې دا خبره په حیرانۍ تکرار کړه:-
زمونږ کاکا؟

- هو! وړه ریره، غټه ککری کوچنۍ پوزه او له تنې هم ډېر چاغ بریښیده، هغه تر دې ځایه راروسولی.

هغه غټ او چاغ آیوب و، په زړه مې له ډېرې غوسې لږزه ننوته، گوتې مې په ریښه شوې.

سپرې مخکې لاس ونيوه:-

ته او هغه دوه ملگري دې نن دوهمه ورځ ده چې همداسې ویده دي.

د تندي گونځې مې لا پسې ژورې شوې:-

دوه ورځې کیږي چې مونږ ویده وو!

- هو دوه ورځې! او هغه ملگرو باندې دې پام کوه، له کله نه چې دلته راغلي، سونې یې هم ندی کړی.

څلروښت (ناول)

په وارخطايۍ مې د زوبېر او اصغر کټ ته منډه کړه، لومړۍ مې زوبېر وکوت او بيا اصغر، په سينه مې ورته غوږ کېښود، د زړه زربانو يې چپ اړخ خورولو. شکر مې وايسته.

ما غوښتل ډېر څه ترې وپوښتم، سړي راته د سترگو لاندې په کبر سره کتل. زما حرکات يې څارل، پلنې شونډې يې سره ومروولې، په جدي اواز يې وويل:- بس نور نغوالم پوښتنې وکړې، په دیرشو دقیقو کې مو ځانونه چمتو کړئ، مشر درته سپارښتنه کوي، يو څو نور نفر مو هم انتظار کوي.

سر يې کوږ کړ، له کوتې پسې ووتل.

هک حيران مې ورته کتل، ددوی خبرې راته هيڅ د منلو وړ نه وې.

فکر مې کاوه خوب وينم، سترگې مې څو ځله وروپولې، حقيقت و.

سر مې همداسې له درده ترپکې وهلې، ما په تندي گوتې وهلې، غونۍ مې ځير شو، يوه پنډه زما مخې ته په ځمکه وغورځېده.

سترگې مې ور پورته کړې، نرۍ وچ سړۍ، سور رنگ او څړيدلې پزه، شنې سترگې، اوږده سر ويښته يې له غوره وارول، په جدي غږ يې وويل:-

پدې پنډه کې ستاسو ټول څيزونه موجود دي، ځانونه مو تيار کړئ.

ورسره سيده له کوتې ووت، هيڅ مې ونه ويل، په سر مې همداسې بوج و.

ورغلم، زوبېر او اصغر مې په شنه زور له خوبه پاڅول، بيا چې کله راوښين شول، تر ډېره مې د هغوی په پوهولو خپل ماغزه نور هم وخوړول.

له ځانونو يې بيخي ليوني جوړ کړي ول، اصغر لږ په کرار و خو زوبېر ډېر وارخطا و، دواړو مو ورته حوصله ورکوله ترڅو لږ ارام شي، ما يې په اوږه لاس کېښود، ومې ويل:-

زمونږ سره دهوکه شوي، دا ځای، دا خلک او دا ډله، دا ټول د هغه آيوب کار کيدای دی، هغه زمونږ له وفادارۍ سو استفاده کړي، مونږ يې غولولي يو، پخداى که به رانه دا د سپي زو خلاص وي.

څلروښت (ناول)

بسکته شونډه مې د پاسنيو غاښونو لاندې کلکه کړه، ديوال ته مې وکتل، لاسونه مې سره ومروړل ومې ويل:-

او تر هغې تاسو ارام اوسئ، ددې ځای حالت پته به هم ولگي، بيا به مخکې پسې ځو.

دواړو راسره خوښه کړه، ځانونه مو چمتو کړل او د يوه خدمتگار لخوا په يو څو دهليزونو دننه بلې کوټې ته ننوتو.

په کوټه کې درې نفر نور هم ښکاريدل، ټولو زمونږ په رقم لباس اغوستي و، شين آسماني رنگ او بې لمنو جامې.

خدمتگار راته هملته منتظر پاتې کيدو سپارښتنه وکړه.

درېواړه ورغلو له هغو نورو کسانو سره څنگ کې کېناستو.

دوه سړي ناست وو او يوه نجلۍ.

د دواړو بېر سرونه، څر سپيره مخونه، چټې پزې درلودې.

ممکن وروڼه به وو، ډېر سره ورته وو.

يوه نجلۍ وه، سپين او پلن مخ يې وه، منځنۍ ونه يې درلوده، تور چوټي شوي

ويښتان يې په اوږه اړولې و او په سپينو گوتو کې يې چرموړله.

ټول د اورسۍ رڼا ته ناست و، چوپه چوپتيا وه، يوازې به د خدمتگارانو د پښو ښکالو راتلله.

اصغر په څنگل ټکان راکړ، ورو يې وويل:-

مدثره! زوبېر ته گوره.

غلي مې ورته وخنډل، زوبېر له وارخطايۍ رډې سترگې نيولې وې، ټول لکه

پاڼه داسې ريږده، په اوږه مې لاس پرې کېښود، ټوپ يې وکړ، په ويرې سره

يې مخ راتاو کړ، ومې پوښتل:-

زوبېره!

په حيرانۍ يې سترگې راواړولې، لړزېدونکي شونډې يې وخوځيدې:-

څلروښت (ناول)

څه دي!

- ته خو ښه يې كنه!

- خود ښه يم، په ما به نو څه وشي.

هيڅ مې ونه ويل، پخپل حال مې پرېښود.

ښه شيبه تېره شوه، څه گورم همغه نجلۍ چې څو شيبې مخکې کوټې ته راغلې وه، د يوه بل سړي سره په خبرو، لاس په قلم، سترگې په کاغذ، زمونږ له مخې په جگو جگو قدمونو تېره شوه.

ټولو هغوی ته کتل، سړی او نجلۍ راته مخامخ ودریدل.

په مونږ يې يو ځغلنده نظر واچوه، سړي په لوړ غږ وويل:-

تاسو ټول زمونږ گروپ (ډله) ته نوي راغلي يئ، او زمونږ په گروپ کې دا قانون دی چې څوک راځي هغه بيا تللی نشي او چې لاړو بيا هغه راتللی نشي، شتون به مو په ژوند وي او تگ به مو په مرگ.

دې خبرې يې هک حيران کړم، سترگې مې رډې راووتې، سړي پسې زياته کړه:-

دا خبره ځکه کوم، دلته مونږ په تاسو ډېره خواري کوو، پوره يوه نيمه مياشت تېرېښک (زده کړه) در کوو، مصروفونه درباندي کوو، ترڅو تاسو ښه چمتو شئ او هر کار لپاره ټټر وډبوی، نه دا چې زمونږ سره چل بازي وکړئ، زمونږ سره له چل بازي مخکې بايد سل ځله فکر وکړي، ځکه مونږ يې هر ځای څارو، ډېر قوي جاسوسان لرو، که يې ذره شک هم ورباندي راغی، د هغوی لخوا به ووژل شي.

ټول ورته غلي ناست وو، په هره بله خبره پسې دوهمه خبره يې ترڅه او خطرناکه وه.

دنګې نجلۍ لاسونه سر ور وستلي وو، د سترگو په کونجونو کې يې مونږ ته کتل.

څلروښت (ناول)

سړي خبرو ته دوام ورکړ:-

نو له اوسه مو خبروم، بايد دا هيڅکله هم هېر نکړئ، تاسو بايد زمونږ هر امر ومني، او هر هغه کار پسې چې تاسو لپرو د هغې لس فيصده حق به تاسو ته در کول کيږي او نورې به د گروپ صندوق ته ځي، نن ورځ له خپل شاوخوا ماحول ځانونه خبر کړئ، د تېرېښنگ ورځ مو له سبا پيل کيږي.

ټول لکه گونگيان له خپله ځايه راپاڅيدو، نه چا د پوښتنې کولو جرئت وکړ او نه په چا کې د خبرو کولو توان و.

په چوپه خوله مو ورسره هر څه ومنل، له کوټې راوتو.

نجلی همدا سې د وينستو چوټي په لاسونو کې چرموله، په څېره يې هيڅ خفگان نه ليدل کيده.

د دهليزه په ديوال ځای ځای سوريو ته يې کتل، اصغر او زوبېر پخپلو کې سره بنگيدل.

ما د نجلی خوارې خولې او غلي خيږې ته کتل، بلها ډېر فکرونه مې تر ماغزو راغلل، دلته راتلل يې ډېر په عجيب فکر کې کړی وم:-

دا نجلی به هم زمونږ په رقم په دهوکه راوستل شوي وي که نه پخپله خوښه! هسې په نظر راته ښه لگيده، له دهليزه دباندې شوو.

تېزې رڼا مې سترگې وېرېښولې، يخې هوا مې زړه ته سکون راوبښه، اوږده ساه مې واخيسته.

مخکې تر ليرې پورې گنې ونې ليدل کېدې، مخامخ څړه لاره وه، د لارې په غاړه څو له لرگيو جوړې کوټې ښکارېدې، ځای ځای خلک ښکاريدل چې په ميزونو ټومبک ټومبک (تاو راتاو) ناست دي او ځينې نور د ونو لاندې په مورچو کې له ټوپکو سره ښکاريدل.

څلروښت (ناول)

نجلی څو قدمه مخکې او مونږ پسې شاته و، ما په ونه کې ناستې وړې مرغۍ ته کتل، زر زر به یې له یوه منډکي نه بل منډکي ته ټوپونه کول، لکۍ به یې ښکته پورته کوله.

د کینې سترگې له کونجه مې نجلی ته وکتل، وروځې یې سر ور وستې، یو نظر یې په مونږ واچوه.

لږه شیبه یې راته وکتل، فکر په مخه کړه، نجلی موسکه شوه، ما هم ځان کابو نشو کړی، مخکې ورغلم، لاس یې را اوږد کړ، ستړي مشي- مې ورسره وکړه.

لومړی ځل و له یوې ناپیژاندې نجلی سره داسې ستړي مشي کوم. نجلی غاړه رڼه کړه، ټومبک خلکو ته یې وکتل، په نرم اواز یې نری شونډې وڅوځیدې:-

ډېر عجیب ځای ندی؟

ما هم مخکې ناستو کسانو ته وکتل:-

هو! ماته خو ډېر حیرانوونکی وایسیده.

- زما ډېر خوښ شو، همداسې حیرانوونکي ځایونه مې خوښیږي.

غوښتل مې یو نظر یې ښه وگورم خو زړه مې نشو کولای همغه شان مې وویل:-

زما خپله هم.

نجلی مخ راواړوه، سپین غاښونه یې وپربښیدل، د انگیو لاندې ځای یې کوچنی خالیگه جوړه کړه، نری شونډې یې وغوړیدې:-

زما درته فکر و، هلته د شکیل او شیشکې په خبرو ډېر وډار شوی، او خاص یې ستاسو هغه بل ملگری.

څلروښت (ناول)

رنگ مې سور واوخت، خدا يې راته يوه نوي نړۍ جوړه کړه، زړه مې په لږزا پيل وکړ، يوه شيبه مې د نجلۍ سپينې غونډې منډې خولې او د هغې تورو غټو سترگو ته وکتل، او ومې ويل:-

شيشکه او شكيل څوک دي؟

- همغه چې دا يوه شيبه مخکې يې راته غټې غټې خبرې کولې، هغې نجلۍ نوم شکيبه دی خو د هغې خوی خصلت ټول د بلا په څېر دی، ځکه ورته شيشکه وايي.

موسک شوم، سترگې مې د هغې په سپينه غاړه ولگيدې، زېر طلايي مزي کې يو د خرما زړي په رقم کوچنی غمی ځليده، مخ مې ور پورته کړ:-
دا به دې د مور نېناني وي!

نجلۍ په حيرانۍ راته وکتل، غاړې ته يې لاس يوړ، غمی يې په گوتو کې ونيو، ورو يې وويل:-
تاته څنگه معلومه شوه؟

- بس دا خو د انسان کمال دی چې بل انسان لږ لږ درک کوي شي.
نجلۍ تندي گونځې پيدا کړې، ښکته پورته يې راته وکتل، وويل:-
بالکل بالکل! بد نه وايې.

نړۍ موسکا مې وکړه:-

نوم دې څه دی؟

- خوږه!

نوم يې راباندې خوږ ولگيد، لکه په يوه غره کې چې چيغه وکړې او د هغې خوا درته خپل غږ بېرته انعکاس وکړي، همداسې يې نوم زما په زړه کې انگازې وکړې.

خوږې غلي وپوښتل:-

او ستا؟

څلروښت (ناول)

- مدثر!

نجلی د غاړې غمی همدا سې په گوتو کې اړوه را اړوه، په موسکۍ شونډو یې خړې سپېرې لارې ته کتل.

ما غوښتل له خوږې سره نور هم ماتل شم خو دغه وخت کې مې د غوږ خواکې شنا تېره شوه، مخکې خړې دورې پورته شوې.

په بیره مې مخ شاته واړوه، اصغر د بلې تیرې گوزار ته نیت کړی و، څنگه یې چې ولیدم، لاس یې شاته ونيو او ځانته یې وغوښتم.

خواته یې ورغلم، ورو یې وویل:-

بیلمازه! مونږ دې په انتظار مړه کړو او ته راته د انجونو سره عشقونه کوې.

ژر مې په خوله لاس ور کېښود، شاته مې وکتل، دا سې ښکاریده چې خوږې هم خبره واوریده، ورو مې ورته وویل:-

چپ شه! په کراره!

زوبهر ته مې وکتل، ځړیدلی سر ولاړ و، ور مخکې شوم، تېر پسې مې د هغه سر ولگاوه، په مینه مې وویل:-

دا ټوله غلطی زما ده، که ما له هغه رزیل سره د غلا کولو خبره منلي نه وه، نو نن به داسې نه پېښیدل.

زوبیر هیڅ نه ویل، پسې زیاته مې کړه:-

خو ته بېغمه اوسه، زه درسره یم په تاسو دواړو به یو ذره تکلیف هم رانولم، تاسو زما مسؤلیت یئ، زما ملگري نه زما ورونه یئ.

زوبهر رانه دواړه لاسونه چاپېره کړل، په ملا مې وټپاوه.

زما خبرې په همدې ځای قطع شوې، یو خدمتگار په دروازه کې ودرید، په لوړ غږ وویل:-

مدثره! زر راشه شیشکه دې غواړي.

فرهاد په چیغه د خدمتگار په خوله کې خبره ور وچه کړه:-

څلروښت (ناول)

پنا کېږه! نشي کولای درشي.

زه له خپله ځای پاڅيدم، ځان مې وغزاوه، د وجود په غږو کې مې ټکا تېره شوه، ومې ويل:-

بس همدومره بس دی! نور به بيا کوم بل وخت گورو.

ورپسې له کوټې ووتم، باران تم شوی و، لیکن باد همداسې تېز لگیده، له دوو دروازو تېر شوم، مخکې په وړه دروازه ورننوتم.

شکيل او شيشکه په يوه مېز ناست، دواړو ته د شنه چايو پيالې ډکې وې.

په درېيمه څوکۍ کېناستم، دواړو ماته کتل، شکيل شونډې و خوځيدې:-

چېرې وې؟ ټوله ورځ نه ښکارېدې؟

له کوچني پتنوس مې يوه پياله را پورته کړه، چاينک مې رواخيست، پيالې ته مې ونيو، ورو مې وويل:- ملگرو سره مې څه د تېر وخت کيسې کولې.

پياله ډکه شوه، له قاب مې نيم شوی بیسکټ خولې ته کړ، شيشکې د سترگو لاندې راته کتل، شونډې يې و خوځيدې:-

له مالک ناصر مو څومره پيسې راخيستې وې؟

له پيالې مې شر پورته کړ، په ډکه خوله مې وويل:-
دېرش زره ډالر و کنه.

شکيل په زوره وويل:-

لیکن دلته خو يوازې ۲۰ زره ډالر دي.

په حيرانۍ مې ور وکتل، يوه شيبه غلی وم، د پيسو راکولو وخت مې ياد کړ، دانه دانه مې شمېرلي وې، بالکل پوره وې، خو دا... ومې ويل:- دا څنگه امکان لري؟ ما پخپله وشمېرلي، ټولې دېرش زره ډالر وو.

شکيل مېز په سوک ووهه، د پيالو شرنګ شو، سترگې يې له غوسې وځليدې،

تندی يې گونځې شو، په قهر يې وويل:-

خو تا بې غوري کړي وه، هغه پيسو کې لس زره نقلي وې.

څلروښت (ناول)

خوله مې وازه پاتې شوه، په تونده لهجه مې وويل:-

هغه پيسې خو مې په صراف هم وليدې، هغه هم وويل بالکل اصلي دي. شكيل له ډېرې غوسې په سوکانو ميز خوراوه، د پيالو شرنګ شرنګ اواز خوت. په ورمېر کې ټيټ شو، په قار يې زما سترگو ته وکتل، تورې پېرې شونډې يې وڅوځيدې:-

هغه صراف هم په همدې کې ورسره ښکېل و.

ما هيڅ ونه ويل، غلی پاتې شوم، شكيل راته همداسې په قهر کتل، ساه يې ژر ژر اخيسته.

شيشکې يې پر اوږه لاس کېښود، د آرامولو هڅه يې وکړه، شكيل څوکۍ کې ځان سم کړ، يوې او بلې خوا يې وکتل، ورو يې وويل:-

هغه بل ځل دې هم غلط نفر تښتولی و، هغه غلطي مې هم معاف کړه، دا دې دوهم وار شو، دا په تا څه شوي هه! ورځ تر بلې پسې خرابېږي؟ ما يوازې په قاب ايښي پيالې ته کتل، هيڅ ځواب راسره نه و. مونږ به د شكيل سره ډېر عام وو خو کله به چې رانه غلطي وشوه، بيا مو ورسره هيڅ خبرې نشوې کولای.

شيشکې شكيل ته په ورو غږ وويل:-

شکيله! خبر بس پرېږده، ده خپل مسؤليت سرته رسولی خو لږه غلطي ترې شوي، انسان نيمگړی دی، وې ښه.

دا لومړی ځل و چې د شيشکې دومره رحم دله خبرې مې اوريدې، پخوا په شان د کبر په بلۍ نه وه ناسته، هغې به تل توره دريشي- په نري بدن په تن وه، د گربوان لومړی دوه تنۍ يې خلاصه وې، سپين ټټر يې وېرېښيده، زر مې ترې مخ واړوه.

شكيل له ميزه پاڅيد، له الماری يې يوه سپينه لفافه رواخيسته، په مېز يې وغورځوله، مخ يې د اورسۍ رڼا ته واړوه، لاسونه يې سره وروستل، وې ويل:-

څلروښت (ناول)

پدې کې ستاسو پاسپورټونه او ټکونه دي، سبا ورځ ډېر لوی سفر لرئ، ځانونه مو چمتو کړئ.

لفافه مې رواخيسته، له څېرې کولو وروسته مې د زوبېر، اصغر، خورې او فرهاد پاسپورټونه وليدل، شکیل ته مې سترگې وړ پورته کړې، ومې پوښتل:-
نو دا پاسپورټونه د څه لپاره؟

مخ يې راواړوه، لاسونه يې په مېز کېښودل، په اوږو کې ټيټ شو.
ورو يې وويل:-

ځکه دا ځل مو هدف په يوه خارج هیواد کې دی، ډېر غټ مال دی خو چې هغه پلان چې مونږ درته جوړ کړئ په سمه توګه عملي کړئ، پوره مطمئن یم، تاسو به بريالي راځئ.

- نو دا په کوم هیواد کې دی؟

- عربي امارت.

غلي مې وخنډل، شکیل باندې زما خدا ډېره بده ولګيده، تندي يې ګونځې جوړې کړې، ومې ويل:-

ياره مشره! دا امکان نلري، ته مو داسې ځای ته په غلا کولو پسې لېرې چې د نړۍ پرمختللي سيستم لري، هلته څوک يوه ژاوله نشي. غلا کولای بيا ته راباندې کوم غټ مال غلا کوي.

شکیل په جدي غږ وويل:-

ولې به ونشو؟ دده هغه پلار به هم کوو، وایم مونږ پوره پلان سره تاسو هلته لپرو، زمونږ هر رقم مرسته به له تاسو سره وي، هيڅ مشکل به ونلرئ.

شکیل غلی شو، ورپسې شيشکې خپرې شروع کړې:-

زمونږ مشر- پدې کار ډېر ټينګار کوي، ويل يې ترټولو وفاداره او تکړه ګروپ (ډله) مې پکار ده، مونږ ورته ستاسو په شمول د څو نورو نفرو نومونه ورکړل او هغه تاسو انتخاب کړئ.

څلروښت (ناول)

ما پاسپورټونه په ګوتو کې اړول را اړول، د هغوی خبرې مې په غور اوريدې. دوی به چې کله هم کوم کار پسې ليرلې نو دومره په خوارو خولو به يې خبرې کولې ته به وايې چې له دې نور ښه خلک نشته.

دواړو راته کتل، شکیل بيا پسې زياته کړه:-

او بله خبره! مونږ به درته هلته خپل نفر ساتلي وي، څنگه چې ورشئ، هغوی به مو له هر څه سره اشنا کړي.

له خپله ځايه پاڅيدم، دواړو ته مې وکتل، موسک شوم، غلي مې وويل:-

بس ستاسو خوبه زمونږ خوبه.

د شکیل او شيشکې په خوله نرۍ موسکا وغورږيده.

شکیل پاڅيد، په اوږه يې وټپولم:-

دغسې زما زمريه!

ترڅه موسکا مې وکړه، څو قدمه مې مخکې واخيستل، کور شوم له دروازې خوی ووتم.

يو ناڅاپي له خوږې سره ټکر شوم، هغه همدا شيبه زمونږ له کوتې راروانه وه، په تورو ځليدونکو سترگو کې يې غوسه راټوله وه، هوار تندي يې گونځې درلودې، په زوره يې وويل:-

هي! ماته وگوره! ته ټوله ورځ چېرې وې؟

موسک شوم، ورو مې وويل:-

همدلته وم، ته نه ښکارېدې.

- درواغ! دلته نه وې، کوم بل چېرې وې!

په حيرانۍ مې ور وکتل:-

په والله چې همدلته وم، زوېر دوی سره.

د تندي گونځې يې لا پسې ژورې شوې، ويښتان يې سترگو ته راوغورځيدل،

په غوسه يې څنگ ته وشړل او وې ويل:-

څلروښت (ناول)

درواغ! دروغجنه! ته ټوله ورځ له شيشکې سره کوټه کې وې، دا اوس وگوره د هغې له کوټې راووتې.

نرۍ خدا مې وکړه، ورو مې وويل:-

اووه! ښه شو رايا دې کړل، سبا ورځ په سفر روان يو، همدا اوس مې د شکیل دوی سره پرې خبرې کولې، د زوبېر، اصغر، فرهاد او زما او ستا په شمول يو گروپ په گډه ځو.

خوپره يوه شيبه غلي شوه، د تندي گونځې يې ورکې شوې، په سترگو يې خوښي وځليده، شونډې يې وڅوځيدې:-

ريښتيا!

بيا يې خبرې شوي سپينې لفافې ته وکتل:-

او دا پدې لفافه کې څه دي؟

لفافه مې هغې ته ونيوه، ورپسې دواړه د کوټې په لور لاړو.

اصغر دوی ته مې هم ټوله کيسه وکړه، زما د خبرو په اوريدو سره زوبېر د کوټې خام ديوال ته ولي ولگولې. خپه ښکاريده، اصغر په ټوکو ورته وويل:-

لکه چې بيا درباندي حمله راغله!

ټولو مو وخنډل، زوبېر د سترگو په کونج کې په غوسه ورته وکتل، ما اصغر ته سترگې ونيوې، ومې ويل:-

نه مړه! گوره په زوبېر به ډېر نه لگې، هغه وخت ياد که چې سپرې درکې شوي وې او مور به دې درڅخه هر سهار او مازديگر يو خوروار لري کولې.

ټول په خدا شول، د زوبېر په شونډو هم نرۍ موسکا خوره شوه، په گوټ کې يې ځان سم کړ.

اصغر وويل:-

غلی شه! په ماشومتوب کې تا هم پوزه نشوه پاکولای.

څلروښت (ناول)

ټولو له خدا خولې خلاصې پاتې وې، خوږه زما څنگ کې ولاړه وه، کله به يې چې وخنډل، د انځيو لاندې کوچنۍ خاليگه به يې وېرېښيده او د هغې ښکلا به يې څو چنده ډېره کړه.

ټولو خنډل، ما وويل:-

بس بس سپرڼه! زر لار شه، سر دې کل کړه چې دا سپرې درکې ورکې شي، هسې نه مونږ ته هم دا فساد انتقال کړې.

اصغر د ښي لاس گوته زما لينگيو ته ونيوه:-

ته دې اول خپل پرتوگ وگوره، په خټ دې اغوستي.

په بېره مې پرتوگ ته وکتل، سم و، د ټولو خداگانو زور واخيست، سر مې ورته وخوراوه:-

ای حرمونيه!

زمونږ ټوکې به ډېرې پسې وغزیدې، زه او اصغر به سره اخته شو او تر ډېره به مو د يو بل بد رد وويل، ټول به مو له ځان سره خوښ ساتل.

که نن راته د نړۍ لوی سلطنت راکول کيده او له دې څو ملگرو يې ليرې بيولم نو ما به ملگري انتخاب کول، زما هره خوښي، زما سکون او ژوند له همدغو سرچينه اخيسته، د ژوند د سختو شيبو ملگري مې وو.

هغه وخت چې شکیل راته پاسپورټونه په ميز وغورځول او خبره يې راسره شريکه کړه، ما ورته د خپلو ملگرو انکار هم کولای شوو، خو نه خدای خبر څنگه مې ورسره په چوپه خوله هر څه قبول کړل.

د زوبهر او اصغر زړه نه کيده خو دوی ما پسې تړلي وو، زه به چې چېرې تلم ددوی به هم همغه لار وه.

فرهاد زمونږ سره نوی نوی ملگري شوی و، هغه زمونږ په رقم ملگري کوم بل چېرې نشول پيدا کولای او خوږه نه پوهېږم دغه نجلی سره مې چې له کله

څلروښت (ناول)

ليدلي، تر او سه يې چې هره پرېکړه راکړي، چې هره خبره يې کړي، ما ورته نا ندي ويلي او هر څه مې ورسره منلي.

د هغې رانيژدې کيدو سره به په ما لږزا راتله، ټول بدن به مې لکه پانه ريږده، تورو غټو سترگو ته مې يې نشول کتلاي، څنگه به چې راته مخامخ ودرېده، زما د سترگو نظر به ځمکې ته کډه وکړه، لکه څه شی چې لټوم، سترگې به مې په لټون لگيا وې.

د ما بنام تياره خپره وه، ځنگل کې ورو ورو باد لگيده، په تته رڼا کې د ونو شنډا او د گيدر کوهه ډېر وېروونکي ول.

د لرگينې کوټې خوا کې د اور سکروټې ځليدې، ژپره مړاوې رڼا يې د خوږې په مخ پرته وه، د هغې ښکلي تورې سترگې اور ته ځليدلې.
ما ترې وپوښتل:-

ستا زړه کيږي سبا راسره لاره شې؟

خوږې سترگې راواړولې، هوار تندي يې گونځې پيدا کړې، په سره سينه يې وويل:-

زما له سترگو داسې ښکاري، چې زړه مې نه کيږي تا سره لاره شم؟

موسک شوم، هغې کوچنۍ منډکۍ (لرگۍ) په گوتو کې ونيو، اور ته يې ور وغورځاوه.

وې ويل:-

ما کله هم ستا سره په تگ کې د خطرې او خفگان محسوسي نده کړي، اوس هم نکوم او بيا به هم نکوم.

د هغې نرم غږ او په ښکلي انداز خبرې راته گيڼو شان خوږې لگيدې، ځان سره مې ورو وويل:-

ريښتيا هم چې خوږه ده.

خوږې ماته وکتل:-

څلروښت (ناول)

څه دې وويل؟

په بېره مې وويل:-

نو دومره باور ولې؟ په ما کې دومره خاص څه دي؟

خوږې ډنگر لينگي وغزول، د اور ژېړه رڼا يې په پښو پرته وه، په مخ پراته

ويښته يې په گوتو د غوږ د پاسه واړول، شونډې يې وخوځيدې:-

ستا پرېکړه هر ځل سمه وي او په خپل ځان کلک باور لرې، کوم کار ته دې

چې مخه کړې، بريالی ترې راغلی يې او ستا په اوس پرېکړه هم زه پوره

مطمئننه يم چې بريا به ستا وي.

ما هيڅ نه ويل، څرېدلی سر ناست وم، يوازې مې سکروټو ته کتل چې د اور

په لمبو کې ځليدلې، چې ناڅاپي مې اوږه درنه شوه، ټکان مې وخوړ، شاته مې

وکتل، اصغر و، په زوره مې وويل:-

کولمې دې راشنې کړې ظالمه!

اصغر وخنډل، ورو يې وويل:-

څه کيسه ده، څنگه داسې دوه په دوه سره پټې پټې خبرې کوئ؟ هر څه خو

سلامت دي کنه؟

په څنگ مې ور وکتل، ورو مې وويل:-

چيشی سلامت؟

- مطلب زړه، معده، گوردې او کولمې.

دې سره درې واړو وخنډل، اصغر منډه کړه، ما پرې د پراته کونې گوزار وکړ،

هغه په توره تياره کې ورک شو، د خوږې د مخ خاليگه د اور لمبو ته ښکاره شو،

هغه موسکې وه.

په سپېده چاود کې راته موټر هارنونه کول، مونږ ټولو ځانونه چمتو کړي وو، هر يوه مو کليوالي لباسونه اغوستي وو.

خوره په توره چادري کې روانه وه، زه د موټر مخکې سيټ کې کېناستلم چې په هغې مې سترگې ولگيدې، ديسکول يې په مړوندونو ټالۍ خوړلې، تورې زړه وړونکې سترگې يې د موټر دروازې خواته ونيوې، ما همداسې هغې ته کتل، د اصغر تېز اواز راغی:-

مدتره! سات کې دې څو بجې دي.

ټکان مې وخوړ، ژر په موټر کې کېناستم، اصغر ته مې په قار وکتل، هغه خندل.

شيشکه په نظر راغله، د موټر بنسټ يې ته رانيژدې شوه، سپينه لفافه يې راته ونيوه، زما سترگو ته يې وکتل، ورو يې وويل:-

دا درڅخه هېر و.

لفافه مې څټ مخ واړوله، ومې پوښتل:-

پدې کې څه دي؟

په ملا کې کړه شوه، سر يې د موټر بنسټ يې ته نيژدې کړ، خړې شونډې يې وخوځيدې:-

دا د غلا ټول پلان دی، پټ يې درسره وساته، دا بايد هلته خلاصه کړي.

د هو په طور مې ورته سر وخوځاوه، لفافه مې د جامو بکس ته واچوله.

د موټر شاته سيټ ته مې مخ کوړ کړ، خوره، زوېر، اصغر او فرهاد ټول ناست ول، د خېر دعا په کولو مې موټروان ته د تلو وويل.

څلرويشت (ناول)

د ټولو سترگي له خوبه ډکې ښکاريډې، ما هم د خوب اررمي کول، سترگو مې د يخ باد نه سوخت کاوه.

په سوک مې د لاس سترگه سولوله، ټول غلي وو، د موټر غرهار اوازونه اوريدل کيدل.

موټروان هم ښه پښه ورکړې وه، ځمکې ځمکې له يې وهه، دوړې يې شاته پرېښودې او مخکې خړه سپيره لاره يې پرې رانيوله.

ښه شيبه تېره شوه، د لمر رڼا ځليدونکې شغلې د موټر په باندې ولگيدې، ورسره له خامې پاخه سرک ته پورته شو، په تور سرک کې ځای ځای وړې د ابوو ډنډې ښکارېدې، کله به چې موټر ټاير ور ورسيد، ټول به وخوريدو، ابوو به دارې وکړې، موټر به په يو درب سره مخکې پسې زور وکړ.

لږه شيبه مزل کولو وروسته يو ناڅاپي موټر کلک بربک ونيو، د ټايرونو اوازونه راغلل چې په سرک پسې خويدل، چټکه مې وخوړه، له سيټ بوت سره ولگيدم، په تندي مې درد احساس کړ، چيغه مې کړه:-
څه ټکه راولويده!

موټروان سترگې ردې راووتې وې، بريټونه يې ځړيدلي ول، وروځې يې سره ور وستلې وې، ما په تندي گوتې وهلې، هغه راته له وېرې ډکې سترگې ونيوې، بيا يې د موټر ښيښې مخامخ لاس اوږد شو:-

طالبان دي! طالبان!

په وارخطايي مې مخامخ وليدل، د سرک منځ کې دوه موټر سايکل سره څلور کسان چې برگې دريشی يې په تن وې، اوږدې څنې يې درلودې، مخونه يې پټ وو او د ټوپک ميلونه يې زمونږ د موټر خواته نيولې وو، ولاړ ول.
دوو مخ پوټو چابک قدمونه واخيستل، يو د سرک په غاړه او بل د سرک په منځ کې په گونډو کېناستل او د ټوپک په ماشو کې يې مونږ په ښه کړو.

څلروښت (ناول)

دوه نور ورو ورو د موټر خواته قدمونه رواخيستل، يوه اشاره وکړه، موټروان په وېرې سره لړزیدونکې شونډې وڅوځیدې:-

هغوی وايي له موټر څخه ښکته شئ.

بدن مې په لړزا پيل وکړ، ټول هک پک حيران ول، د طالبانو په ليدو

سمدستي په گروپ کې د يوه نفر لخوا اورېدل شوي خبره را په زړه شوه:-

طالبانو لټون روان کړئ، غله نيسي او کله يې چې ونيسي، سرونه ورڅخه وهي

او بيا يې د خلکو په مخکې په کرېنگ پسې راځوړند کوي.

دې فکر نور هم خراب کړم، خو موقع مې له لاسه ور نکړه، په بېرته مې شاته

مخ کوږ کړ، ومې ويل:-

گورئ تاسو مه وارخطا کېږئ، هغوی يوازې تلاشي کوي نور اجازه راکوي خو

دا ياد ساتی زمونږ د گروپ په اړه درڅخه کومه خبره ونه وځي، د او سيدو ځای

مو ښار او عرب اماراتو ته په سفر روان يو.

په ټولو له ډېرې وارخطايۍ او ډار څخه خولې را ماتې وې، هر يو له وېرې

لړزیده.

د جامو بکسه مې د پښو لاندې پرته وه، لاس مې ور اوږد کړ، سپينه لفافه مې

ترې رواخيسته.

يو ځل بيا يې ټولو ته د ښکته کيدو اشاره وکړه، دروازه مې خلاصه کړه، مخ

پوټي سړي ټوپک ميل زما ککړۍ ته برابر کړ، لړزیدونکې لاسونه مې پورته

کړل، غلی غلی مخکې ورغلم.

يو مخ پوټی سړی رامخکې شو، د ټوپک ميل يې زما تخرگ ته برابر کړ، نری

درد مې حس کړ، زور يې پرې وکړ، مخکې يې ټېل وهلم.

دوهم مخ پوټي ټوپک اوږې ته کړ، مخکې راغی، تلاشي يې رانه واخيسته،

په لاس کې موجوده سپينه لفافه يې رانه واخيسته.

څلروښت (ناول)

څيرې يې کره، ورسره څو پاسپورتونه په ځمکه وغورځېدل، دوهم نفر پاسپورتونو ته وکتل، ځنې يې باد ورپولې، په زوره يې وويل:-
تاسو څوک يئ او کومې خوا روان يئ؟

وېره مو پسې لا ډېره شوه، ما په ورو لړزیدونکې غږ وويل:-
له ښاره راغلو او عرب اماراتو ته په سفر روان يو.

مخ پوتې سړې لومړی پاسپورټ ته وکتل او بيا ماته، ما يوازې د هغه لاسونو ته کتل، بيا يې وپوښتل:-

نوم دې څه دی؟

- مدثر!

اشاره يې وکړه چې مخکې تېر شم، ورپسې د زوبېر وار راغی، د زوبېر رنگ سور اوختی و، لينگي يې له ويرې خوریدل.

په بدن يې لاسونه پرې ووهل، بيا يې د نوم پوښتنه ځينې وکړه، زوبېر غلی و،
مخ پوتې سړي دا ځل په قار وپوښتل:-

درته وایم نوم دې څه دی؟

چټکه يې وخوړه، په بیره يې وويل:-

زوبېر! زوبېر!

يوه شيبه يې ورته وکتل، زوبېر هيڅ نه ويل، ځړیدلی سر ولاړ و، بيا يې ورته د تلو اشاره وکړه.

ورپسې يې له اصغر او فرهاد هم همدا سې پوښتنې وکړې، خوږه په موټر کې ناسته وه، له ښيښې يې زمونږ ننداره کوله.

د ټولو تلاشي يې واخيسته، د سرک په غاړه هر يو د خپل پاسپورټ سره ولاړ وو، موټروان ته يې د تلو اشاره وکړه.

موټر مو مخکې ودرید، ټول په بیره ور پورته شوو، موټروان موټر ته پښه ورکړه او ښه چابک يې روان کړ.

څلروښت (ناول)

د ټولو په سترگو کې خوبني ښکاریده، هر یوه ژر ژر ساه اخیسته، ما ډېر شکر وایسته چې له دې لوی مصیبت خلاص شوو، موټروان ته مې په زوره وویل:-
ته له مخکې پوهیدې چې طالبان دغه ځای ته کله کله راوځي؟
موټروان گیر بدل کړ، سترگې یې مخکې سرک باندې وې، په لستوني یې پزه کش کړه، خړې شونډې یې وخوځیدې:-
هو خبر وم او څو ځله یې دلته درولی هم یم، خو ستاسو رقم خلک راسره نه ول.

ما سر کوړ کړ، د هغه په څړیدلي پزه خولې ښکارېدې، ومې پوښتل:-
زمونږ رقم خلک؟

- هو! دوی په تاسو پسې گرځي، غواړي ستاسو گروپ له منځه یوسي خو ستاسو بخت برابر و چې هغوی ونه پېژندلی گني یو یو به یې له تېغه تېر کړي وئ.

ما هم ورته سر وخوځاوه، اصغر له شا څخه په غوسه وویل:-
مونږ روان په غلا کولو پسې یو، او بیا له ځان سره یو ټوپک نشو راوړلی، لعنت په مونږ!

ټول غلي ول، هر یو ترسیدلی وو، د طالبانو څیرې او د هغوی څنې راته سترگو ته باد کیدلې.

ما سیگرېت بل کړ، سپین لوگي پورته شول، فرهاد بښینه خلاصه کړه.
د موټر چپ اړخ آئینې ته مې وکتل، غټ بانډ اوږدې وروځې او دوه غټې تورې سترگې پکې ښکارېدې.

لږه شیبه مې ورته وکتل، وروځې سره ورغلې، بانو اشاره وکړه، سترگې یوې او بلې خوا تاوې شوې، ما همداسې ورته کتل، یو ناڅاپه مې ملا سوخت وکړ، په بیړه مې مخ کوړ کړ، خوږه وه، اشاره یې وکړه، موسک شوم، هیڅ مې ونه ویل، بېرته مې پخپل ځای کې ځان سم کړ.

څلروښت (ناول)

موټر همداسې پسې مخکې ځان کشاوه، پوره څلور ساعته مزل وروسته هوايي میدان ته ورسیدو.

د موټر مزل ښه سترې کړې وو، بدن مو بند په بند خوړیده، زوبیر په بیره راکوز شو، څو چابک قدمونه یې واخیستل، په گوندو شو او له خولې یې ژپرو اوبو دارې وکړې.

خوړې په خوله لاس کېښود، زه ورغلم تندۍ مې ورته ونيو، هغه به بیا زور وکړ او لپه لپه ژپره اوبه به یې وغورځوله.

توخي واخیست، اصغر ته مې چیغه کړه:-

اوبه راوړه!

له خولې یې لارې توه کړې، ومې ویل:-

اوس ښه یې؟

توخی یې وکړ، د هو په طور یې سر وخوځاوه، اوبه مې ورته ونيوې، مخ لاس یې پرې وکړل، زوبیر ډېر مزل خراب کړی و ځکه یې قی وکړه.

ځان یې سمبال کړ، ما ساعت ته وکتل، د ما سپښین یوه نیمه بجه وه، خپل بکسونه مو رواخیستل او موټروان سره مو خدای په امانې وکړه.

د هوايي ميدان په انتظار خانه کې له ډېرو نورو خلکو سره خپلې الوتکې ته منتظر ناست وو.

ټولو ته دا ځای بيخي نوې و، هره خوا يې خوندوره وه، او هر شخص يې راته عجيب ښکاریده.

خوږه زما خوا کې ناسته وه، له چادري يې مخ راوباسه، په غريو يې وويل:-
اوف! زړه مې پکې تنگ شو.

موسک شوم، ورو مې وويل:-

نو ليرې يې کړه.

خوږې راباندې ځغلنده نظر واچوه، د څه ويلو پرته يې چاردي ايسته په بکس کې واچوله، اصغر دوی ورته په حيراني کتل.

ما ځان داسې ښوده چې هيڅ مې ورته پام ندی، څنگ څوکی کې يې زما د پام وړ اړولی لپاره بار بار غاړه رڼه کړه.

زه غلی وم، مخامخ راته يو غنم رنگ، وړه ريره او اوږده ښکلي وينستان يې په تورو سترگو پراته ول، په غېره کې يو کوچنی وړوکی ماشوم ورسره و.

ماشوم د سپرې اوږدې پزې ته خپله بې غاښونو خوله ور نيږدې کړه، سپرې ورته د ناز نغره وکړه، د ماشوم له خولې لارو دارې وکړې او له خوښۍ په ټوپونو شو.

خوږې ډېره هڅه وکړه زه ورته وگورم خو ما همداسې ځان نا خبره وښود، آخر يې په اوږه ټکان راکړ، مخ مې ورواړوه.

سترگو ته مې يې وکتل، وروځې يې سره ور وستې، ځان ته يې اشاره وکړه:-

څنگه ښکارم؟

څلروښت (ناول)

خُغلنده نظر مې پرې واچوه، سر مې ورته وخوراوه او ومې ويل:-

ماشاءالله! ډېره ښکلي ښکارې!

خوره وشمیده، سترگې يې ښکته کړې، په نړيو شونډو يې موسکا وغوړیده.

اصغر غاړه رڼه کړه، اواز يې وکړ:-

مدثره! ته سات وگوره! نور نو لیونی شوم.

سترگې مې ور پورته کړې، هغه خندل او خوږې خواته يې اشارې کولې.

سر مې وخوراوه، غلي مې وويل:-

ای حرمونیه!

پوره یو نیم ساعت انتظار کولو وروسته د انتظار خانې په لودسپیکرو کې د

الوتکې د رارسیدو خبر خپور شو.

ټول له خپله ځایه روان شو، فرهاد او اصغر په خبرو سره لگیا ول، ما ورته چیغه

کړه:-

هلکانو! پام چې بې درکه نشئ، او پاسپورتونو او ټکټونو ته هم پام کوئ.

دواړه راپسې چابک راروان شول.

لږ مزل کولو وروسته په دوو زینو له ډېرو خلکو سره یو ځای ښکته شوو، ورپسې

نری لاره راغله چې په هغه کې دوه نفره سره تللی شول، زه او خوره ورمخکې

شوو.

ورپسې زوبېر، اصغر او فرهاد وار په وار ورغلل.

مخکې راته د الوتکې پیلوټان ولاړ و، زمونږ ټکټونه يې رانه واخیستل، په ټکټ

لاندي برخه کې د الوتکې نمبر لیکلی وي هغه به يې درکړ نور به يې درڅخه

څېرې کړ.

د هوايي میدان له ودانۍ دباندې شوو، لوی لوی الوتکې ښکاریدې او په لیدو

يې زمونږ خولې له حیرانۍ خلاصې پاتې شوې، زوبېر په حیرانۍ وويل:-

وه د ظالم زو! دا څومره لویه ده اووهوو!

څلروښت (ناول)

مونږ هم لومړی ځل و چې داسې لوی الوتکې مو له نیژدې لیدلې. مخکې راته مسافر وړونکی موټر (بس) ولاړ و، هر یو وار په وار وریورته شو. مسافر وړونکی موټر روان شو، په لوی میدان کې، د لویو لویو الوتکو له څنگ څخه تېر شو، مونږ ټولو د الوتکو ننداره کوله، یوه شیبه مزل وروسته ټول د یوې غټې الوتکې لاندې له مسافر وړونکي موټر څخه نښکته شو.

یوه لویه زینه د الوتکې دروازې ته اچول شوي وه، ټول وار په وار په زینه پورته روان شوو، د دروازې مخکې دوه ښکلي ښځینه نوکرانې ولاړې وې، په خوښۍ به یې ښه راغلاست کاوه.

د خوړې سره پنځه واړه دننه شوو، الوتکه ډېره ښایسته وه، لوی لوی سیتونه (څوکی) پکې ایښي وې، د خپل سیت شمېره مې پیدا کړه، زما او د خوړې څنگ په څنگ سیتونه وو او د اصغر، فرهاد او زوبېر بیا د الوتکې د منځ سیتونه وو چې درېواړه یو ځای وو.

پخپل ځای کېښناستم، خوړې ته مې وکتل، هغې په غاړه کې ټیکری سموه. زوبېر دوی ته مې مخ وړ واړوه، اصغر وروځې نښکته پورته کړې، خوړې خواته یې اشارې کولې، شونډې مې ورته بوڅې کړې، سر مې د نا په طور وخوځاوه، دوه قدمه وړاندې راغی، غوږ ته یې خوله رانیژدې کړه، ورو یې وویل:-

سم بختور یې والا، وگوره څنگ کې درسره ناسته ده.

خوله یې له خدا خلاصه شوه، په بیره پخپل سیت کېناست.

تندی مې ورته تریو کړ، ځان سره مې غلي وویل:-

ته به نو کله سپری کېږې.

خوړې هیڅ نه ویل، غلي ناسته وه، داسې ښکارېده وارخطا ده، ساه یې ژر ژر

اخیسته، سر مې ټیټ کړ، ورو مې ترې وپوښتل:-

ته ښه یې؟

څلروښت (ناول)

ټکان يې وخوړ، په بېره يې مخ راواړوه، موسکه شوه، نړۍ سرې شونډې يې
وخوځيدې:-

هو بلکل ښه يم.

ښه شيبه تېره شوه، الوتکې هم ورو ورو حرکت وکړ، اعلان يې وکړ چې خپل
کمر بندونه وتړئ.

هر يوه مو کمر بند وټړه، لږه شيبه نوره هم تېره شوه، سرعت يې ورو ورو تېزیده،
همداسې ورسره زما د زړه زربان هم زياتیده.

ټول غلي ناست ول، هر يو وارخطا معلومیده، چا دعاگانې کولې، چا تسبې
ويلې او څوک ټيټ سر ناست ول، الوتکه ښه په تېز سرعت سره روانه شوه،
ورو ورو له ځمکې د اسمان په لور پورته شوه، ورسره زما زړه هم خوی وخوت.

په زړه مې لاس کېښود، سترگې مې پټې وې، ټول په سیت پسي نښتي ناست
وو، غلي مې سترگې خلاصې کړې، خوږې همداسې سترگې پټې کړې وې.

لومړی ځل و چې هغه مې داسې ليدله، ډېره راته ښه وايښیده، کله به مې چې
هغې ته کتل، يو عجيب احساس به راته پيدا شو، هغه احساس ډېر خوږ و،
خوند به مې ترې اخیسته او غوښتل به مې چې نور هم په همدې خوند کې
ځان ډوب کړم.

الوتکه په څو دقيقو کې خپل حال ته برابر شوه، کمر بندونه مو خلاص کړل.
ما د الوتکې له کړکۍ لاندې ځمکې ته کتل چې د شا اوږه مې درنه شوه، په
بېره مې مخ واړوه، زوږېر و، له سر څخه تر پښو لږزیده.

سah يې ژر ژر اخیسته، په وارخطايۍ مې وويل:-

څه شوي زوږېره؟ ولې داسې وارخطايې؟

په خولې شوي وينښتو يې لاس تېر کړ، لارې يې تېرې کړې، يو او بل خوا يې
اشاره وکړه، په بنده بنده ژبه يې وويل:-

ډېر وېرېرم مدتره! هيله کوم، ما له خپل ځان سره خواکې کېنوه.

څلروښت (ناول)

خوره په خدا شوه، په جدي غږ مې وويل:-

هيڅ نشته ياره! مه وارخطا کېږه، وگوره مونږ يو يې هم په كيسه کې نه يو، لاړ شه خپل ځای کې کېنه الله به خبر کوي.

زوبير زړه نا زړه و، پوره د ماشومانو عادتونه يې کول، غلی غلی خپل سيټ ته لاړ او لکه په وحشي ځناورو کې چې ناست وي داسې يې هرې خواته په بېره بېره کتل.

الوتکه په خپل رفتار روانه وه، خوره له خپل ځان سره موسيده، زړه يې کيده راسره بسې ډېرې خبرې وکړې، اوس منتظره زما غږ ته ده، چې څنگه خبرې شروع کړم او څنگه د خبرو کولو بهانه وړ جوړه کړم.

خوږې د وړې پزې سر وگراوه، ورو يې وويل:-

مدتره! نن دې راته د خپل ژوند يوه جالبه كيسه وکړه، اوږد سفر لرو، بايد په کوم څه خو يې تېر کړو.

ورته موسک شوم، سيټ کې مې ځان برابر کړ، ورو مې وويل:-

ژوند ټول له جالباتو ډک دی، خو داسې خاص څه راته نه يادېږي، ته رانه وپوښته، زه به يې په ليمو وایم.

خوره موسکې شوه، د اننگيو لاندې کوچنۍ خاليگه يې ښکاره شوه.

نری شونډې يې وڅوځيدې:-

راځه د خپلو کورنيو په باره کې به خبرې وکړو، ما او تا کله هم پدې اړه خبرې ندې کړي.

به خوښۍ مې ورسره ومنل، خوږې وپوښتل:-

څو وروڼه او څو خوښې لري؟

ورو مې ځواب ورکړ:-

يوه خور او يو ورور، خور مې له ما مشره ده او ورور مې له ما کشر.

خوږې زما سترگو ته کتل، په بېره يې وويل:-

څلروښت (ناول)

بالکل زما په شان، يوه مشره خور او يو کوچنی ورور.

- مشره خور دې چېرې ده؟

سور اسويلی يې وکړ، خپلو سپينو نوکانو ته يې وکتل، وويل:-

د پلار په کور کې.

يوه شيبه غلې وه، بيا يې پسې زياته کړه:-

هغه راته ډېره گرانه ده، د هغې خواړه څيره او مينه ناک اواز راته تل سترگو

سترگو ته کيږي، ډېر وخت وشو هيڅ خبر ترې نلرم، گوره چې له سفر بېرته

راستانه شو، يو ځل به ما تر کوره رسوې.

د هو په طور مې سر وخوځاوه، ومې ويل:- ولې په خور دې څه شوي؟

د خوږې خبرو زور واخيست، بيا يې وويل:-

که د هغې په ميره کې لږ هم غيرت و نو زما خور بيچارې به يې يوازې نه

پرېښوده، هيڅ د ښکلا کمې پکې نه و، نو بيا ولې؟ آخر ولې؟

په ژړا شوه، يوه شيبه غلې وه، بيا يې مخ راپورته کړ، په تورو غټو سترگو کې

يې اوبنکې ځليدلې، وويل:-

اخ زما گراني خوږې! ته بېغمه شه، خپل ژوند دې کوه، خور دې درته لوگۍ

شي، زه درته د ژوند تر آخرې سلگو مزدوري کوم، تا او ستا بچيان به ساتم.

ژړا يې زور واخيست، په سلگيو شوه، ما ورو خپل لاس د هغې په تورو ويښتو

تېر کړ، هغې نابيره زما غېږې ته ځان واچوه، يوه شيبه يې وژل، ما غلې

ووويل:-

زه هم درسره يم، په هر مشکل او غم کې دې ملتيا کوم.

خوږې په بيره زما له غېږې ځان ليرې کړ، د تيکري په پيشکه يې اوبنکې

پاکې کړې، غلې کېناسته.

ما د هغې اوږدو اوږدو بانو ته کتل چې په اوبنکو لاندې و، خوږې پزه کش

کړه، په سيټ کې يې ځان سم کړ، ماته يې وکتل، وويل:-

څلروښت (ناول)

ښه خبر! دا ووايه مور او پلار دې ژوندي دي؟
د مور او پلار له نوم اوريدو سره د هغوی خبرې، د هغوی خبرې راته په ټوپونو شوې.

يادونه مې تازه شول، هغه وختونه را په زړه شول چې به پلار مکتب ته کش کولم او مور به مې راته په کڅوړه کې وچ پاسټي ايښودل، پلار به وهلم او مور به مې بيا پخلا کولم.

پلار مې د سيوري په شان راپسې گرځيده او مور مې د وجود سکون بخښونکې ساه وه.

ورو مې وويل:-

زما په شتون کې خو ژوندي ول.

ما د خپل لاس گوتو ته کتل، خوږې بيا په سترگو لتولم چې په کوم حال کې يم، شونډې يې وڅوځيدې:- څومره وخت وشو دواړه دې ندي ليدلي؟
په مراوي غږ مې وويل:-

يو نيم کال وشو.

يوه شيبه غلی وم، بيا مې پسې زياته کړه:-

يو نيم کال وشو چې مې د هغوی ديدار ندی کړی، خو داسې ورځ او داسې ساعت دې په ما حرام وي چې دوی مې يو ځل ياد شوي نه وي او ډېرې اوبسکې مې پسې توی کړي نه وي.

- نو بيا ولې دې کور پرېښود او دلته راغلي؟

سترگې مې نمجنې شوې وې، لستونې مې پرې کش کړ، او ومې ويل:-

غلطي زما وه، ما په لوفريو پيل کړی و، او هغوی منع کولم، د هغوی ښه خبره به هم اکثره وخت په ما بده لگيده، زړه مې تنگ شوی و، د دوو ملکرو سره ښار ته راغلم، غوښتل مو کوم کاروبار ځانته پيدا کړو خو هغه د يوه رزبل هوټل مشر تېروستو او په مونږ يې غلا وکړه، له غلا کولو وروسته يې بيا راڅخه خپل

څلروښت (ناول)

ټول مال هم غلا کړ او مونږ يې دې بدلې نړۍ ته راوستو او هغه لکه جادوگر ورک شو.

خوږې په غريو وويل:-

توبه توبه! دا څنگه د سپي زوی و؟ بيا دې پيدا نکړ؟

سوږ اصولی مې وکړ، سر مې د الوتکې په سیت کېښود، پاس چت ته مې وکتل، ومې ويل:-

ډېر کونښن مې وکړ خو پيدا مې نکړ، د همغه هوټل نوي مشر راته ويل په ما يې دا هوټل خرڅ کړئ او هغه لدې ځايه تښتېدلې.

يوه شيبه غلی وم، بيا مې پسې زياته کړه:-

زه به چې هر ځل ښار ته تلم، يوه کليوال څخه به مې د خپل کور حال پوښتنه هم کوله، کور ته به مې هم پيسې ليرلې او دده پوښتنه به مې هم کوله، ما ويل که خدای په گوتو راکړ څرمنه به ترې وباسم خو تر آخره يې درک نه و. زمونږ خبرې همداسې پسې جاري وې، د الوتکې شنههار اواز اوريدل کيده، څوک ويده و، چا پخپلو کې سره خبرې کولې، او چا به يوازې له کړکۍ دباندې نړۍ ليدله.

بهر توره تياره وه، الوتکې دوه نيم ساعته مزل وکړ، زه او خوږه همداسې په خبرو سره ماږه نه وو.

اعلان وشو چې د دوبي هوايي ميدان ته راورسيدو، دواړو مو کمربندونه وتړل، په سیت کې نېغ کېناستو، يو بل سترگو ته مو وکتل، د خوږې په شونډو زړه وړونکي موسکا پرته وه.

ما او هغې يو بل ته کتل چې يو درب سره الوتکه له ځمکې سره ولگيده، چټکه مې وخوږه.

خوږې په بېره زما لاس ونيو، سترگې يې پټې کړې، ما د هغې سپين لاس ته کتل چې زما له مړوند تاو و، زړه مې بيا ټوپونه پيل کړل، سر مې د خوږې

څلروښت (ناول)

خواته کور نيولی و، ورو ورو يې سترگې خلاصې کړې، الوتکه په کرار شوي وه.

خوږې ماته وکتل، وږه پزه او تورې غټې سترگې يې له نورو وختونو دا ځل راته ډېر ښکلي وايسيدل، ممکن ترمنځ مو فاصله ختمه شوي وي. خپل لاس ته يې پام شو چې زما له مړوند يې تاو کړی، په بېرته يې ليرې کړ، موسکه شوه.

د اصغر اواز راغی:-

مدتره! زما سات خراب دی ستا ولا کې څو بجې دي؟

سترگې مې ور پورته کړې، هغه له خدا شين و، شونډې مې ورته وچيچلې، په اشارو مې ورته وويل:-

وروسته به درسره گورم حرمونيه!

له الوتکې رانښکته کيدو سره سم د دوبي هوا مې د مخ خړه سپيره ځمکه ښکل کړه، گرمه وه خو ښه راته وايسيده.

تیاره خپره وه، د ماښام اذانونه شروع شول او مونږ د دوبي لوی هوايي ميدان ودانۍ ته دننه شوو.

لومړی يې زمونږ ويزې او پاسپورټونه وليدل او وروسته مو خپل بکسونه رواخيستل او د ښکلي ودانۍ څخه دباندې راوتوو.

شکيل پخپلو خبرو کې راته دا خبره هم ذکر کړې وه چې کله هلته ورسېدئ، د هوايي ميدان مخکې به درته يو نفر ولاړ وي، د حسن په نوم.

يو لوی کاغذ به ورسره وي او په کاغذ به ستا نوم ليکل شوی وي.

ما يې پدې خبره پسې خندلي وه، ځکه ماته يې د دوبي د سفر خبرې هم چندانې نه ښکارېدې.

خو د هغه خبره ريښتيا وه، د هوايي ميدان دباندې د ډېرو خلکو په منځ کې يو سپين رنگه دنگ هلک چې په لاس کې ورسره يو سپين پلن کاغذ و.

څلروښت (ناول)

په هغه زما نوم ليکلی شوی و.

د ماخستن اته نيمې بجې وې، چې د دوبي په لوی رنگين ښار کې روان و. لوی لوی ودانۍ او ښکلو موټرو ننداره مو کوله، زما لپاره لکه د ښاپيريو ښار و او عجيبه ښکلا پکې په څپو وه.

د ټولو سترگې له ښيښې دباندي وې، هر يوه له دې ښکلي نړۍ ليدلو څخه خوند اخيسته.

خوږې ته مې وکتل، تورې غټې سترگې يې د ښار رڼا ته ځليدلې. موسک شوم، بيا مې سپين رنگه دنگ هلک چې حسن نومیده، مخ واړوه، ورو مې وويل:-

موږ اوس د دوبي په کوم ځای کې يو؟

هغه نړۍ موسکا وکړه، گير يې بدل کړ، ورو يې وويل:-

دې ځای ته دېره دوبي وايي.

ټول غلي ول، ما له جيب څخه يو سيگرټ رواخيست، حسن ته مې ونيو، هغه د نه په طور سر وخوځاوه.

سيگرټ مې ولگاوه، سپين دودونه له نيمې خلاصې ښيښې خوی ووتل.

اصغر او زوېر هم سيگرټ وغوښتل، اصغر په ټوکو وويل:-

څلروښت (ناول)

ته راکه يو سينگرت چې د دوبي هوا هم ناپاکه کړو.

ټولو وخنډل، ما وويل:-

نه هغه خو به ناپاکه شي ليکن زه اوس دپته خپه يم چې ستا غوندې واپرس ورته دننه شو، د دوبي لپاره د خطر زنگ دی.

د حسن سپين غاښونه و برېښيدل، اصغر ته يې وکتل، هغه سيگرت کشاوه.

په خوږه مې ځغلنده نظر واچوه، د ښيښې بهر يې ليدل، زنگون يې وهلی و، لاسونه يې زڼې ته ايښې و او له څيرې داسې ښکارېده چې ډېره خوشاله ده.

کله کله به يې مخ په چل راواړوه، په هغه وخت کې چې کله به مې بل لور ته فکر و، يوه شيبه به يې راته وکتل، موسکه به شوه، هيڅ به يې ونه ويل.

موټر همداسې روان وو، يو ناڅاپه د يوې لوی ودانۍ مخې ته د نورو موټرو په منځ کې ودرېد.

حسن ښکته شو، موټر يو بل ته وکتل، هغه په ملا کور شو، ښيښې ته رانيژدې شو، په ډډ غږ يې وويل:-

مشره! راځئ!

ټول له موټر څخه ښکته شوو، ملا مې سمه کړه، ځان مې وغزاوه، په سرک لگيدلی گروپ ځای ته رڼا بخښلې وه، د موټرو شنې راتله، گڼ گڼ په سرک تيريدل.

حسن له ډالې بکسونه رواخيستل، ما جگې ودانۍ ته وکتل، که څه هم د انجينرۍ مې صرف نوم اوريدلی و خو بيا هم زما په نظر ډېره ښکلي جوړه شوي وه، ځکه چې جگوالي ته وگورې او د هغې روغ جوړولو ته، نو خامخا به ورته گوته په غاښ ولاړ وای.

په لېپ کې خپل نمبر کور ته روان شوو، زمونږ کور د ودانۍ په پاسني پور کې و، کوچنۍ و خو ډېر ښکلې و، د هر څه سهولت يې درلود، د وطن په رقم

څلروښت (ناول)

کيسې نه وې چې په کور کې د يوې هگۍ پيدا کول هم ستونزمن وي، هر څه ته به چې ضرورت و، تيار به په يخچال کې ايښي و.

دلته لوگي او دودونه نه و چې په مزرو او لرگو به مو پخلۍ کاوه.

د گاز ډبه به ايښي وه د چولې له لارې به دې په ديگ پسې اور اچوه.

حسن په چابکو قدمو مخکې تېر شو، پرده يې کش کړه.

غلي قدمونه مې واخيستل، له کړکۍ مې لاندې وکتل، د ودانۍ له پاسني پور

نه لاندې ښار يوه ځانگړي ښکلي منظره جوړوله، ټول ښار په رنگينو گروپونو

ځليده.

دوی په دهليز کې په کوچونو ناست و، فرهاد او زوبير پخپلو کې سره موسيدل،

اصغر د اوبو گيلاس خولې ته نيولی و.

خوږې ته مې وکتل، د هغې سپين مخ، وړه پزه او تورې غټې سترگې له پخوا

ډېرې ځليدونکې ښکارېدلې، په نړيو شونډو يې خوږه موسکه پرته وه.

حسن له لومړيو د ډوډۍ بندوبس کړی و، په ښکلي فرش دسترخوان غوړيدلی

و او رقم رقم خوراکونه پرې ښکاريدل.

مونږ ټوله ورځ هيڅ شی نه و خوړلی، له ډېرې لوړې مې خيتې درد کاوه.

په لږه شيبه کې ټول د ډوډۍ په خوړلو لگيا وو.

خوږې ته مې وکتل، له وړبجو يې گوله ور جوړوله، اصغر له وچې ډوډۍ يوه

ټوټه ور پرې کړه، سترگې يې په دسترخوان کې وې، په ډکه خوله يې وويل:-

ياره خو! پداسې ورځ چې سړي له ځان سره دوهمه خېټه هم گرځوله نو څومره

به ښه وه.

ټولو مو وخنډل، فرهاد او زوبير بيا هم پخپلو کې په خبرو بوخت ول.

له کاسې مې د پياز يوه ټوټه خولې ته کړه، له گولې سره په ژوونکې غږ مې

ووويل:-

څلروښت (ناول)

فرهاده! په اوس وختونو کې خو ډېرې پټې پټې خبرې کوي، هر څه خو ښه دي کنه؟

فرهاد چې څه ويل، اصغر يې خوله کې خبره ور وچه کړه، په لوړ غږ يې وويل:-

ددوی به نو نور کومې داسې د سرو او سپينو زرو خبرې روانې وي، زه پوهېږم دوی همدا پلان جوړوي چې له غلې کولو بايد څنگه ځانونه پټ کړو.

مونږ وځنډل خو د زوېر او فرهاد تندي گونځې پيدا کړې، زوېر جوړه شوي گوله پرېښوده، په زوره يې وويل:-

احمقه! زه به بې زړه ضرور وم خو بې غيرته هيڅکله نه يم، کله مو هم په نيمه کې نشم پرېښودلی.

اصغر وچه ډوډۍ هم نيموله او غلي غلي يې له ځان سره خنډل هم.

ښه شيبه تېره شوه، ډوډۍ مو خوړلي وه او ټول تلویزيون ته ناست و، ما سيگرې لگولې و، د خوړې سترگې له خوبه درنې درنې کيدې.

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه لومړی خوږه خپلې کوټې ته بوتله او ورپسې يې ماته خپله کوټه وښوده.

ډېر ستړی وم، سترگې راباندې پټيدې، په لوی چپرکت ولویدم، سر مې واچوه، سپينه نرمه کمپله مې په ځان کش کړه، د خوبونو او د سکون غېرې ته مې ځان وسپاره.

سهار وختي مې سترگې خلاصې شوې، فکر مې کاوه په وطن کې يم، توره تياره وه، خواو شا مې څه په نظر نه راتلل، د تېرې شپې یاد مې تازه شو،

سمدستي پوی شوم:-

نه نه! په دوبي کې يم.

د بناپيريو ښار په سوچونو کې به چې شوم ډېر به خوشحال شوم، هيڅ مې په تصور کې هم نه و راغلي چې دومره ښکلي ځايونه به هم شته وي، د خدای

څلروښت (ناول)

شان ډېر لوی دی او انسان ته یې بیا ډېر لوی عقل ورکړی، دا دومره ښایسته او عزیز څیزونه، دا لوی اپارتمان، دا سرکونه، دا ښایسته کالي، دا روغ او خواږه خواړه، دا لوکس ژوند، په دې کې هم بیا انسان خوښ نه وي، زه خو وایم دا یې ناشکري ده.

زما دا خوښۍ به هم راسره تر دوو، درو دقیقو مل وي، بیا به د غلا کولو فکر پسې واخیستم، یوه نیمه صحنه به یې راته سترگو ته شوه:-
مونږ به ورځو، په دیوالونو به ور اوږو، یوه کور ته به دننه کیږو، له هغه ځای نه به غلا کوو، د پیسو بکسونه به راسره ډک وي او بېرته به په خوښۍ لدې ځایه روان و.

پخپل ځان پسې به مې وخنډل، غلي به مې وویل:-
کاشکې دا فکر مې ریښتیا شي.

حسن د سهار چای تیار کړی و، ټولو ته د تورچي پیالي ډکې وې او په قابونو کې سپینې مستې بریښیدې.
اصغر اړرمی وکړ، پیا له یې خولې ته یوړه، شر یې ترې پورته کړ، ورو یې وویل:-

یاره مدتره! وایم بیگا مې په خوب کې زویبر او فرهاد مړه لیدل.

زه موسک شوم، زویبر او فرهاد پوی شول چې بیا یې راپسې د خولې تارونه وشکيدل.

خوږې له مستو یوه گوله خولې ته پورته کړه، ما اصغر ته کتل، خړې شونډې یې وخوځیدې:-

یار خو ډېر بل رقم مې ولیدل، زه او مدتر سره په جنگ شو، زه لگیا یم مدتر په سوکانو لغتو وهم او هغه بیا ما وهي، خولې مو له وینو ډکې وي، پدې وخت کې زویبر او فرهاد راشي، زما او د مدتر د بیلتون هڅه وکړي، مدتر زور وکړي فرهاد شاته تېل وهي او زه کش وکړم زویبر مخکې تېل وهم.

څلروښت (ناول)

غلی شو، څنگ کړکی ته یې گوته ونيوه، بیا یې پسې زیاته کړه:-
دواړه د خلاصې ورسۍ خواته په شا لاړ شي، ځانونه قابو نشي کړی او په چیغو
او نارو لاندې له ودانۍ وغورځي او په...
زوبیر په غوسه شو، په غریو یې خبره ورپرې کړه:-
وايم دا مرداره خوله دې در بنده که.
اصغر له خندا شین شو، ټولو مو خندل، پیاله مې په قاب کې سمه کړه، ورمېر
مې کوږ کړ، ورو مې زوبیر ته وویل:-
هلکه ټوکې کوي، دومره غوسه نو د څه لپاره؟
زوبیر هیڅ ونه ویل، اصغر همداسې پټ پټ له ځان سره خندل.
خوره راته مخامخ ناسته وه، پیاله یې په دواړو لاسونو کې خولې ته نیولې وه،
سترگې مو سره ټکر شوې، هغې هیڅ نه ویل، له پیالې یې شر پورته کړ، د سر
ویښته یې په اوږدو بانو راوغورځیدل، پیاله یې یوه لاس ته کړه، د لاس په
دوو گوتو یې ویښتان د غور له څنگه وارول، نری موسکا یې د انگیو لاندې
کوچنی خالیگه ښکاره کړه.

د جامو په بکسه کې ايښي سپينه لفافه چې شيشکې راکړې وه، رواخيسته،
څپرې مې کړه او يوه پنډ کاغذونه ترې راوغورځېدل.

يو يو مې رواخيست، له نظره مې تېر کړل، ورپسې يوه نقشه مې تر گوتو
راغله، په ځير مې ورته وکتل، په هغې بعضې نومونه ليکل شوي وو، د دوبي
نقشه راته ښکاره شوه.

داسې چې کاغذ ته مې کتل چيغه مې کړه:-
حسنة! دلته راشه!

حسن ورسره خوږه له دهليز څخه دننه کوتې ته په بيړه راغلل، نقشه مې ورته
وښوه، ورو مې وويل:-

غواړم پدې ټوله نقشه مې پوی کړې.

خوږې نقشې ته ورمېر کور کړ، حسن راسره څنگ کې په کټ کېناست، خوږه
په ملا کړوپه شاته ودرېده.

حسن نقشې ته کتل، گوته يې يوه نوم ته وښوه:-

دغه ځای ته (ناداشيه) وايي، په لومړيو کې دلته پل راځي، په همدې به
پورته خواته راشي، له دې ځايه نادا شيبه شروع کيږي، دلته د ډېرو شېخانونو
کورونه دي، همدلته هر کال يو د آسونو رېس (سيالي) هم کيږي، ددې
مخامخ شمال خواته يو نوی د نړۍ تر ټولو لوی بيلډينگ باندې کار روان دی
او لمر ختو لور ته الکوز په نوم ښارگوټی دی.

حسن غلی شو، سر مې وخوراوه، شونډې مې سره ومرولې، لږه شيبه مې
نقشې ته وکتل، ومې ويل:-

څلروښت (ناول)

همم! او دا د آسونو رېس (سيالي) چې دوی ورته وايي دغه په کوم وخت کې کيږي؟

حسن د وروځې نړۍ کونج د گوتې په نوک وگراوه، ورو يې وويل:-

مشره! دا رېس په کال کې يو ځل کيږي او پدې کې مالداره شيخان او بهرنيان گډون کوي، ډېرې غټې پيسې پکې مصرفيږي.

نقشه مې ټوله کړه، حسن ته مې وويل:-

ته بايد نن ورځ ما په ټوله ناداشييه کې وگرځوي او د هر سپرک او هرې ودانۍ په اړه بايد پوره معلومات راکړې.

حسن په خوښۍ ومنله.

پدې ورځ حسن د ناداشيې له هر کونج او هرې دروازې سره اشنا کړو او خاص کر د شيخ کور، په کوم چې زمونږ پلان راخرخیده.

ما نه يوازې د ورتلو پلان جوړاوه بلکې د وتلو لاره مې هم سنجوله، ځکه لکه څومره چې ورتلل مهم و، همدومره ترې بېرته وتل هم و.

لمر سترگه په زوال ولاړه وه، موټر د ناداشيې په سپرک ورو روان و، يو دوکان مې تر نظره راغی، حسن ته مې د ودريدو وويل.

خوره شاته سيټ کې ناسته وه، ورمېر مې شاته کور کړ، په موسکي خوله مې وويل:-

خوږې! ووايه څه ته دې زړه کيږي؟

د خوږې رنگ سور واوخت، له ځان سره وبنگیده، يوه شيبه يې زما سترگو ته وکتل، ورو يې شونډې وڅوځيدې:-

ستا خوښه زما خوښه.

حسن ته مې د يو ښه شي راولو وويل، هغه دوکان ته لاړ، زه او خوره يوازې پاتې شو.

څلروښت (ناول)

خوږې په غاږه کې ټيکری سم کړ، ما سرک ته کتل چې ښکلي ښکلي موټر به تلل، راتلل.

خوږې غاږه رانه کړه، په سیت کې یې ځان سم کړ، لومړی یې د دوکان خواته ولیدل، بیا یې مخ ماته واړوه، غلي یې وویل:-
غواړم درته یوه خبره وکړم.

په زړه کې مې څرېکه تېره شوه، لږزه راباندې راغله، په بیړه مې مخ راتاو کړ، ومې ویل:-

هو! ولې نه! ووايه!

شونډې یې سره ومروړلې، په غاږه کې پروت ټيکري پيڅکه یې په تېرو نوکانو چرموله.

لاړې یې تېرې کړې، زما زړه دربيدا، پوهیدم کومه خاصه خبره شته خو دا خاصه خبره به څنگه وي، همدې ته مې غوږونه تېري ول.

هغه همداسې غلي وه، زما صبر نه کیده، په لوړ غږ مې وویل:- ووايه کنه!

خوږې چټکه وخوړه، لږزیدونکې شونډې یې وخوځیدې:-

خو وېرېم، د ویلو توان یې نلرم.

په حیرانۍ مې ور وکتل، په تندي یې د خولو غوټې ښکاریدې، ورو مې وویل:-

مه وېرېره، چې هر څومره بده خبره هم وي، زه به یې په ځان بده ونه گڼم.

حسن له دوکانه د موټر په خوا راروان و، په لاسونو کې یې دوه پلاستيک گيلاسونه هم نیولې ول.

خوږه غلي پاتې شوه، حسن راته یو گيلاس ونيو، ورو یې وویل:-

آیسکریم مې درته راوړل.

منه مې ورڅخه وکړه، خوږې ته مې وکتل، د هغې په څیره همداسې وارخطايي ښکاریده.

څلروښت (ناول)

موټر روان شو، حسن ورو وويل:-

مشره! کومې خوا څو؟

ما په آيسکريم شونډې کېښودې، ډېر يخ و، په ډکه خوله مې وويل:-

کور ته!

د خوږې په نيمه کې پاتې شوي خبرې اوريدو ته بيتاب وم، بار بار يې هغه

خبره راياده شوه:-

غواړم درته يوه خبره وکړم!

- خو وېرېږم، د ويلو توان يې نلرم.

چې دا به يې راته څه ويل؟ ايا له ما يې شکايت کاوه؟ له ما خپه وه؟ ماته په

غوسه وه او يا هغې کوم څه ته اړتيا درلوده؟

د نښې سترگې له کونجه مې ور وکتل، پېکې يې په تندي پروت و، څنډ يې

ورکړ، څنگ د غوړونو له نرمو سره ولگيدل، د هغې په نړيو سرو شونډو د

آيسکريم سپين ځگ برېښېدل.

پوره څلور ورځې مو په پلان کار وکړ، د پوښتنې لپاره کوم څه مو پرېښودل، هرې پوښتنې ته مو د هو ځواب پيدا کړ.

کله مې چې ټول پلان له سره تر پايه واوروه، هدف ته ځانونه رسول راته ډېر شوني وېرېښيدل.

د شېخ کور له گوټ گوټ مې ځان خبر کړ، يو بنگالي چې په همدې کور کې يو وخت نوکر و، هغه ته مو لږې پيسې ومنلې او ټول معلومات چې ورته په تمه وو زمونږ تر گوټو را ورسول.

زه به په ورځ کې درې څلور ځلې د شېخ کور له خوا شا څخه تېرېدم، کله به مې ځغاسته کوله، کله به پلي روان وم، کله به موټر راسره و، کله به مې له خوږې سره د زړه خواله هم کوله او خپل پلان به مې هم مخکې بيوه.

اصغر، زويير او فرهاد به اکثره وخت په چکرو بوخت و، يو پارک ورته حسن ښودلی و چې له ودانۍ چپ اړخ ته په سل مترۍ کې موجود و، نيمه ورځ به هملته ول.

خو ما به حسن او خوږه له خپل څنگ نه ليرې کول او دوی به هم پوره کونښنې راسره کاوه.

په دې څلورو ورځو کې هر ساعت، هره دقيقه او هره ثانيه خوږه راته په بدل بدل رنگ ښکاريده.

په خبرو کې يې بدلون راغی، خبرې يې ډېرې کولې، شوخي يې همداسې پسې ډېريده، په ما به يې کله کله يوه نيمه خوږه خبره له قصده اوریده، زما صفت به يې ډېر کاوه.

څلروښت (ناول)

زه پوره پوی شوی وم چې نجلۍ بدلون کړی، هغه د وطن غلي خوږه اوس همغه نده پاتې شوي، د بناپیریو ښار گرمې هوا وهلي، مستي خو به یې خامخا سر ته خپري.

ټول په دهلیز کې تلویزیون ته ناست دي، زه له خپلې کوتې کاغذ په لاس راووتم، په لوړ غږ مې وویل:-

سبا د جمعه ده یانې سبا زمونږ آخري ورځ ده، له تلویزیون لیدلو څه نه جوړېږي، راځئ چې په پلان کار وکړو.

اصغر تلویزیون بند کړ، ورغلم خوا کې یې کښاستم، ټول رانه چاپېره شول، په لاس کې نقشه مې په سره فرش کېښوده.

ټولو ته مې اشاره وکړه چې کاغذ ته وگوري.

د لاس گوته مې په نقشه ایښې وه، ومې ویل:-

دا د شېخ ټول کور نقشه ده، پدې نقشه کې هر څه صاف صاف ذکر شوي، دا د شېخ کور ودانۍ ده، دا یې لومړی لویه دروازه ده چې د جنوب ختیځ خواته موجوده ده، دلته درې نفر ساتونکي څلروښت ساعته پېره ورکوي، ورپسې د ودانۍ دروازې ته لاره تللي، هلته یو ساتونکی ناست وي، د ودانۍ دننه ځای ځای څارونکي لیدل کېږي، ټول کور له ساتونکو ډک دی، په ټوله ودانۍ کې دېرش کوتې موجودې دي، او زمونږ هدف څلروښتمه کوټه ده، د ودانۍ له لویې دروازې څلروښتمې کوتې ته ځان رسول ناممکنه ده ځکه په لاره نور ساتونکي هم موجود دي، چې تلل ډېر سخت دي.

یوه شیبه غلی شوم، ټولو په ما کې سترگې نیولې وې، ما خبرې پسې وغزولې:-

خووو! که د شمال لویديځې غاړې له دېوال څخه ودانۍ ته دننه شو او د زیرزمینۍ له لارې چې یوه خوفیه لاره تر څلروښتمې کوتې تللي، د رسیدو نهه نوي فیصد امکان شته، پدې لاره هیڅ کوم ساتونکی نه لیدل کېږي او

څلروښت (ناول)

دلته ځکه ساتونکي نشته چې دغه زیرزميني ده او دوی هم دغې لارې ته دومره توجه نکوي.

د ټولو په شونډو خوښي وغورځیده، پلان ډېر په صحي مانا سره جوړ شوی و، هر یوه ته مې پکې خپله دنده سپارلي وه. اصغر وپوښتل:-

چې دا څومره پیسې دي؟

نقشه مې ټوله کړه، موسک شوم، ورو مې وویل:-

ددې حساب نه کيږي خو دومره درته ویلی شم دا پیسې د آسونو د رېس (سیالی) لپاره ځانگړي شوي، رېس نیږدې میاشتو کې کېدونکی دی او پیسې یې د شېخ په کور کې په څلرویشتمه کوټه کې چې په یوه اوسپنیزه شل فته پلنه او دوه فته غټه دروازه بنده شوي ده، دننه ایښي.

ټولو راته په حیرانۍ کتل، حسن مې ځانته نیږدې راوغوښت، په ورو غږ مې ورته وویل:-

ته به هغه د قاچاق وړونکي سره خبرې وکړې، یو څه وسله باید ترې راوړې او ورسره دا خبره هم وکړه چې سبا شپې په سپیده چاود کې دې د سمندر په غاړه زمونږ انتظار کوي، چې هر څنگه وي مونږ به ځانونه ور ورسوو او ها موبایل دې خلاص ساته نور دې هلته پوهوم.

حسن د هو په ویلو سر وخوځاوه، او له کوره ووت.

اصغر له فرهاد او زوبیر سره په خبرو لگیا ول، ما موبایل ته کتل او د خپلې کوټې په لور روان وم.

یو ناڅاپي مې اوږه درنه شوه، چټکه مې وخوړه، ځان مې کابو نشو کړی، مخکې مې تېز قدمونه واخیستل، کوټې ته دننه کش شوم، دروازه بنده شوه.

څلروښت (ناول)

خوږې په تريو تندي زما په ټټر لاس کېښود، ما ورته په حيرانۍ کتل، لاس ته يې زور ورکړ، شاته يې ټپل وهلم، په کټ ولويدم، موبایل مې له لاسه ولويد، ما يې دراختيو هڅه وکړه.

خوږه را وړاندې شوه، په ټټر يې لاس راباندې تېر کړ، وښسته يې ټول په مخ رابړوتل، شونډې يې وچيچلې، ما په جدي غږ وپوښتل:-
دا ته څه کوې هه؟

خوږې په شونډو گوته کېښوده:-

شششش! همداسې پرېوځه!

ما د پورته کېدو هڅه وکړه، خو هغې مې په ټټر مړوندونه کېښودل، بېرته يې پخپل ځای غلی کړم.

يوه شيبه چوپتيا خوږه شوه، خوږې نرۍ سرې شونډې رانيژدې کړې، په تورو غټو سترگو يې ماته وکتل او ورو يې وويل:-
ته پوهېږې! ما ددې ورځې څومره انتظار کړئ.

ما يې تورو غټو سترگو ته کتل، خوله مې خلاصه پاتې وه، باور مې نه راته چې دا دې خوږه هم وي، ټول بدن مې لرزې نيولی و، په مخ مې خولې راماتې وې.

د خپل وجود په پنجره کې يې نيولی وم، بدن مې بې سيکه و، لکه خوب چې وينم، هوش او خواص مې له لاسه ورکړي ول.

خوږه موسکې شوه، د اننگيو لاندې خاليگا يې ښکاره شوه، په خپ اواز يې وويل:-

ډېره گرمې ده؟ پڼکه چالانه کم؟

ما هيڅ نه ويل، ټول واک مې هغې ته سپارلی و، په موسکې شونډو يې ورو وويل:-

ته پوهېږې! ته مې د وجود په کوم ځای کې پروت يې؟

څلروښت (ناول)

ما هيڅ ونه ويل، هغې مې لاس پخپل لاس کې کلک ونيو، ټټر ته يې يور، د زړه زربان مې يې حس کولای شول، شونډې يې وڅوځيدې:-

ته مې دغه ځای کې پټ ساتلی يې! له ټولو پټ!

زه په ځان نه پوهيدم، خدای خبر په کوم حال به وم، خورې مې لاس پخپلو لاسونو کې کلک کړ، شونډو ته يې يور، ښکل يې کړ، بيا يې ټټر پسې ونيو، په مينه يې وويل:-

ته راته تر هر چا گران يې، تر هر څه راته ډېر ارزښت لرې، دا ښکلي نړۍ مې په تا ودانه ده او ستا بغير ښکله بنگه.

يوه شيبه غلي وه، زما په لاس يې شونډې ايښې وې، د اوبښکو گرم څاڅکی يې زما په لاس وغورځېده، هغې ژړل.

ما په بېړه په کټ کې ځان سم کړ، هغې مې لاس نه پرېښوده، ور وڅوځيدم، گوتې مې زڼې ته ور نيږدې کړې، اوبښکو ډکې سترگې يې راپورته کړې، ورو مې وويل:-

ای! ژارې ولې؟

زما لاس يې همداسې پخپلو لاسونو کې نيولی و، تورو سترگو کې يې ډنډ اوبښکې ځليدلې.

پزه يې کش کړه، په تندي گونځي وينښته يې سم کړل، نړۍ شونډې يې وڅوځيدې:-

پوره يو کال مې په زړه کې وگرځولې، پوره يو کال! دومره زړه مې نشو کولای تاته د زړه حال ووايم، تېره ورځ مې غوښتل موټر کې درته ووايم ليکن هلته حسن مزاحم شو، خو نور مې صبر نشو کولای، دا دوه شپې مې ډېر دريسې ژړلي، ډېر راته ياديدې، په خوب کې مې ډېر په بد حال ليدلی يې، ډېره وېره دې راسره وه چې هسې نه خدای مکړه له لاسه دې ورکړم.

څلروښت (ناول)

پسې سلگيو واخيسته، له غټو وليو مې ترې لاسونه چاپېره کړل، په تتر پسې مې ونيوه، هغې همداسې ژړل.

بيا مې د هغې ښکلی گرد مخ په دواړو لاسونو کې ونيو، په انگو روانې اوبښکې مې ورته پاکې کړې، د هغې تورې سترگې ځليدلې، په ډېره مينه مې ورته وويل:-

اه! کاشکې مخکې دې ويلي وای، څومره ډېر انتظار مې وکړ. خوږې ځان کابو نشو کړای، مخکې راغله، شونډې يې زما سترگو ته شوې، په مينه مينه يې ښکل کړې او کلکه غېره يې رانه چاپېره کړه، په ورو او ډډ غږ يې وويل:-

مينه درسره لرم!

په نرمو تورو وښتو مې لاس پرې راتېر کړ او په خوښۍ مې وويل:-

زه هم درسره ډېره مينه لرم گراني!

نن شپه مې ځان د نړۍ پاچا حسابوه، ځان مې د هوا په څپو کې لیده، احساسات مې د رباب په تارو کې ترنگيدل، خوښۍ مې د مستو ځوانانو په اتن کې څښې اچولې، سترگو مې جنتونه ليدل، زړه مې سندرې زمزمه کولې، ماغزه مې د سکون په باغ کې ناڅيدل، وجود مې د يو انسان په روح پسې تړلی و او ساه يې د هغې له يوې زړه وړونکي موسکا اخيسته.

داسې مې انگېرله چې نړۍ ټوله زمونږ د دواړو په ننداره ده.

انسانان، حيوانات، نباتات، پيريان، ملائکې او د نړۍ هر ژوندی او پټ موجود مونږ گوري او ټول راته زما او د خوږې مينې مبارکي راکوي.

خوږې مې د شپې تر ناوخته په سينه سر ايښی و، غوښتل مې خپلې کوټې ته لاړ شم او حسن ته زنگ وکړم، خو د خوږې له پنجو مې ځان نشو خلاصولی.

څلروښت (ناول)

ټوله شپه يې زما مخ په نازکو نړيو شونډو بڼکل کړئ و، خوب هسې هم نه راته، څنگه چې پوی شوم خوږه ویده شوه، ورو مې د هغې له لاسونو ځان خلاص کړ.

په بیره له کوټې ووتم، سیده حمام ته لاړم، غوښتل مې مخ او لاس وکړم، په حمام کې لگیدلي آئینې ته مې وکتل، په مخ مې د خوږې د شونډو رنګ ځای ځای پروت و.

یوه شیبه مې خپل مخ ته وکتل، تېرې شیبې مې سترگو ته شوې، موسک شوم، اوبه مې مخ ته واچولې.

موبایل مې رواخیست، د حسن شمېره مې پیدا کړه، زنگ مې ور ووهه، په اول زنگ يې اوکې کړ!

- هیلو حسنه!

- هه مشره!

- څه دې وکړل؟

- بس اوس ورسپرم.

یوه شیبه غلی شوم، ورو مې وویل:-

له قاچاقبر درسره یو دوه کسان هم راوله.

حسن غلی شو، ورو يې وپوښتل:-

په هغه څه کوو مشره؟

- نور دې دلته پوهوم خو صرف دومره ورته ووايه چې هغه خلک چې خپلې

ویزې او پاسپورټ نلري، دلته يې ډېر وخت تېر کړئ، په قاچاق راغلي، د

هغوی څخه دوه کسان مونږ ته راکئ، لگې پیسې به ورکړو، زمونږ لپاره دې

بس یو ټکر وکړي.

حسن جدي وویل:-

ټکر؟ هغه څنگه مشره؟

څلروښت (ناول)

– صرف د يوې دروازې سره ټکر، موټر هم زه ورکوم خو هغه دې صرف ټکر وکړي بس.

حسن د هو وويل، ما بيا ورغبرگه کړه:–

او هغه وسله دې هېره نشي، شُرطې (پوليس) سره هم پام کوه.

حسن په سره سينه وويل:–

ته بېغمه شه مشره! ستا دعا پکار ده.

پسې يې موبایل قطع کړ، زه د شپې تر ناوخته وينس وم، د سبا ورځې په پلان

مې يو نظر واچوه.

کاغذونه مې سره وسپړل، بيا بيا مې ولوستل چې کوم څه رانه نيمگړي پاتې نه

وي، هر څه سم و او بالکل د پلان مطابق روان و.

ساعت ته مې وکتل، څلور بجې کيدونکې وې، غوښتل مې لږ سر واچوم، ترڅو

سبا لږ تازه دمه وم.

په خيالونو او فکرونو کې د خوبونو غېږې ته تللی وم.

يو ناڅاپي مې يوه چيغه واوریده، په کت کې مې ټوپ کړ، تېزې رڼا مې

سترگې وېرېښولې، سترگو ته مې لاس ونيو، ورو ورو مې له رڼا سره سترگې

آشنا شوې، سهار و او لمر خپلې وړانگې کوټې ته خپرې کړې وې او مخامخ

راته خوږه په غږيو ولاړه وه.

ويښته يې بېر و، ساه يې ژر ژر اخیسته، بېرته په کت ولويدم، په خوبجن اواز

مې وويل:–

اه جان! پرېږده لږ خوب دې وکړم.

هغه راوړاندې شوه، په کت کې کېناسته له غوږه يې ونيوم، په لوړ غږ يې

وويل:–

تا بياگيا يوازې ولې پرېښي وم؟ هه! ولې رانه تېنيدلی وې؟ ووايه؟

ور وځويدم، سر مې د هغې پر زنگون کېښود، ورو مې وويل:–

څلروښت (ناول)

شرم و ګنه ! که اصغر دوی لیدلې وای نو سم به یې ډنډوره کړې وو.
خوره غلې شوه، زما په وینستو کې یې په مینه ګوتې تېرې کړې، ما سترګې
پټې وې، خوړې غلې وویل:-

زما د ژوند لوی آرمان همدا چې تا زما په زنگون سر ایښی وي او زه دې په مینه
پر وینستو ګوتې وهم.

ما هیڅ نه ویل، غلی وم، خوړې خپل زنگون وخوراوه، وویل:-
ولې غلی شوې هه؟ یو څه ووايه ګنه.

له خوب ډکې سترګې مې ورپورته کړې، په توکو مې وویل:-
حسن راغلی ګنه؟

خوړې تندې تریو کړ، قار یې وښود، اوربوز یې کوړ کړ.
ما نرۍ موسکا وکړه، لاس مې ور اوږد کړ، په پاسسته غومبورې کې مې ونيوه،
خوړې هیڅ ونه ویل.

ښک بنگ قدمونه مې واخیستل، مخ مې ورته راواړوه، ورو مې وویل:-
زما عالی جناب ! زه لارم حمام ته، چې بیا راشم بیا د په مینه پخلا کوم او
ډېرې خبرې درسره کوم.

خوړې همداسې شونډې څړیدلې وې.
دهلیز ته مې وکتل، حسن د چاپو پیاله ور پورته کوله، زما په لیدو له خپله ځایه
جگ شو، مخکې راغی، ورو یې وویل:-

مشره! کار وشو، هر څه مې تیار کړي او هغه کسان هم راسره دي.

سر مې وخواوه، په مټ مې وټپوه، ومې ویل:-

دغسې آفرین ! او هغه نفر کوم دي؟

- هغه چمتو دي، صرف زموږ د امر په انتظار دي.

- پیسې دې ورکړې؟

- نه مشره ! خو د کار تر سره کولو سره سم به پیسې هغوی ته ورسېږي.

ڄلرويشٽ (ناول)

- او موٽر؟

- اوو هوو وڀنبه ! له ياده مې وٽي و، هغه ته به اوس زنگ وکړم.

په مټ مې بيا وټپوه، په موسکي خوله مې ورته وويل:-

ويارم درباندي!

هغه موسک شو، مننه يې وکړه.

شکيل زمونږ ټول حال له حسن څخه اخیسته، ماته يې يوازې يو ځل زنگ

کړی و، شيشکې راته دوه درې ځله زنگونه کړي ول او هر ځل به مې د پلان

په اړه پوهوله.

پيسې مو ډېرې خرچ کړې خو مقابل کې بيا د هغه غلا کولو پيسو ته دا هيڅ

وې.

د شېخ په کور زمونږ پلان د جمعې ورځ د شپې لخوا و، ځکه هلته اکثره د جمعې په ورځ خلک میلو او چکرو ته ووځي.

پدې ورځ هم همدا سې وشول، د شېخ ټول کور یوازې له نوکرانو او څوکیدارانو ډک و.

د پلان مطابق مونږ ټولو ځانونو چمتو کړي و او د شېخ کور څخه لیرې په دوهم سړک باندې په موټر کې ناست و.

حسن موټر ته ناست و، زه مخکې سیت کې، خوږه، اصغر، زویبر او فرهاد شاته ناست ول.

هر یوه خپل ځانگړی لباس اغوستی و.

ټول غلي وو، د ټولو په تندي گونځې ښکارېدې، چوپتیا وه، دا د وارخطایۍ علامه وه.

هر یوه همدا فکر کاوه چې نیم ساعت او یا ساعت وروسته به څه پېښه کیږي؟
مونږ به په کوم حال کې وو؟

چېرې به وو؟

څه به کوو؟

هیڅوک نه پوهیدل تقدیر به مو څه وي؟

حسن خواته مې ورمېر کور کړ، ورو مې وویل:-

هغه دوه نفر هلته چمتو ناست دي؟

حسن به بیرته وویل:-

هو مشره! یوازې زمونږ د امر په انتظار دي.

څلروښت (ناول)

سر مې وڅوخواوه، ما ورته پلان يو ځل بيا تکرار کړ او هر يوه ته مې خپله دنده په گوته کړه، ټولو مې خبرې په غور واوريدې.

يوه شيبه ټول غلي و، د سړک په غاړه د موټرو د تلو او راتلو شيا اوريدل کيده چې گن گن تيريدل.

څه ويره شوه او څه دا سخت انتظار، زوږې سترې شو، په قار يې وويل:-

يار! نو دلته د څه لپاره منتظر يو؟ راضي چې پرې ورځو؟

ما لاس پورته کړ، ومې ويل:-

بس لږ نور صبر هم!

زوږې هيڅ ونه ويل، ټول زما د امر په انتظار وو او زه د خپل يوه نفر په انتظار چې د شېخ دروازې خواکې ناست و.

لږه شيبه نوره هم تېره شوه، يو ناڅاپي د موبایل کړنچ شو، مسېج و.

خلاص مې کړ، په سکرين ليکلي شوي و:-

دوه موټر له کور څخه راووتل، يو بې اېم ډبلو موټر دی او دوهم يو رېنچ رو وړ، دواړه د ناداشيبي په سړک لويديځ لور ته روان شول.

د شېخ کورنۍ له کوره وتي وه، حسن ته مې په بېره وويل:-

درځه!

دروند او ډډ اواز راغی، موټر مخکې کش وکړ، په يوه شيبه کې د شېخ کور شمال لويديځې غاړې دېوال خواکې د سړک په غاړه په بېره له موټر څخه سپر کسان چې تورې دريشۍ او مخونه يې په تورو مخ پوتو پټ و، ښکته شول، په لاس کې ورسره تورې تمانچې وې او په چابکو قدمونو د دېوال خواته لاړل.

دوه نيم متره لوړ دېوال ته فرهاد زينه واچوله، حسن ته مې د مخکې کيدو اشاره وکړه.

مونږ شاوخوا په بېره مخونه اړول، ورو شپېلک مې غونۍ ځير کړ، پورته خواته مې وکتل، حسن د دېوال په سر غلی ناست و.

څلروښت (ناول)

په لاس يې اشاره وکړه، ورپسې فرهاد او اصغر هم له دېواله څخه واوختل. د خوږې وار شو، ما زينه په لاس نيولې وه، هغې د زينې لومړۍ کړۍ ته پښه کړه، ورمېر يې کور شو، تورې غټې سترگې يې ماته ونېوې، ډېره مينه پکې رغرپيده، ډېرو ارمانونو سره يې د سترگو غشي—زما په لور گوزار کړل، مخ يې واړوه او په زينه له دېواله واوخته.

د پلان مطابق مې زوبېر په موټر کې پرېښود او ورپسې زه هم له دېواله واوختم.

پنځه واړه د دېوال بېخ کې غلي ناست و، د باغچې روښانه گروپ تې رنا ته مو سترگې ځليدلې، تمانچې مو په لاسونو کې جگې نيولې وې.

حسن ته مې په سترگو اشاره وکړه، هغه په بېره موبایل رواخيست، يو څه يې وليکل، يوه شيبه غلې شو، بيا يې ماته سترگې ونيوې، ما په لاس د مخکې تگ اشاره وکړه.

فرهاد د دېوال په بېخ کې پاتې شو او مونږ څلور واړه په باغچه کې په ملا کړوپ د زيرزمينۍ خواته روان شوو.

څوک نه ښکاريدل، په ارام سره تر زيرزمينۍ دروازې ورسيدو.

ما او اصغر دېوال ته جوخته شا کړه، چمتو ودريدو، تمانچې مو په دواړو لاسونو کې کلکې په ټټر پسې ونيوې.

د يوې شيبې لپاره مې د غلي پاتې کيدو اشاره وکړه، درېواړه چوپه خوله ولاړ ول، ساه يې تنگه ښکاريده.

يو ناڅاپي د ودانۍ هغې بلې غاړې څخه د يو څه ټکر کيدو اواز راغی، اصغر او خوږه ووږيدل، ماته يې وکتل، ما د چوپتيا اشاره وکړه.

دا اواز د ساتونکو پر دروازه و، زمونږ يو نفر له دروازې سره موټر ټکر کړی و، ترڅو د ساتونکو پام ټول پر هغې خوا شي.

همداسې وشول، ساتونکي هلته مصروف شول او مونږ پخپل کار باندې.

څلروښت (ناول)

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه ورو پر دروازه زور وکړ، د دروازې غنجا مې په زړه لکه د چارې غوندې تېره شوه.

په بېره راتاو شوم، ورپسې اصغر هم زما شاته قدمونه ورو کېښودل.

تمانچه مې په دواړو لاسو د دروازې مخامخ ونيوه، ورو ورو مخکې تېر شوم، د زیرزمینۍ تته رڼا مو پر تورو مخ پوټو ولگیده.

پښو ته مې وکتل، لویې زینې ښکته شوې وې، په احتیاط مې قدم واخیست.

ورو ورو ښکته شوم، دوه لارې راغلې، یوه ښۍ اړخ ته او بله چپ اړخ ته.

لږ فکر مې وکړ، شکمن شوم، په بېره مې له څنگ جیبه نقشه رواخیسته.

اصغر راته د لاسي څراغ رڼا کوله، په زینو پسې ښۍ اړخ لیکلی شوی و.

نقشه مې جیب ته واچوله، ښۍ اړخ ته لوی دالان و، توره تیاره وه، څراغونه مو د تمانچو سره جوخت ونيول.

مخکې په گړندیو گامونو روان شو، په یوه شیبه کې له لوی دالان څخه تېر شو.

څه گورو نوره لاره ختمه شوه یوازې یوه سپینه دروازه ښکاري.

په دروازه پاس څه لیکلي شوي و، سم نه ښکاريدل، ما څراغ ورته ونيو، په تور رنګ غټ لیکلي شوي و:-

دروېشت.

دروازې ته مې زور ورکړ، خلاصه نشوه، یو قدم شاته شوم، اوږه مې د دروازې سپینې تختې ته برابره کړه، په ټول زور پرې ورغلم، درب شو خو دروازه بیا هم خلاصه نشوه.

حسن ته مې وکتل، د هغه په تندي د خولو غوټې ځلیدلې.

جیب ته یې لاس کړ، یو نری میل یې د تمانچې خولې پسې واچوه، کوم چې د تمانچې غږ دب کولو.

څلروښت (ناول)

د دروازې قلف ته يې ونيوه، يو ټس اواز راغی، له قلاغه تورې دوړې پور ته شوې.

پر سپينه تخته مې زور وکړ، دروازې ټکا وکړه، له بلې کوټې سپينه رڼا راغله او ورو ورو دروازه خلاصه شوه.

ما په بېره وړاندې قدم واخيست، تمانچه مې په دواړو لاسو مخکې نيولې وه، په ځير ځير سره مې کتل.

کوټې ته دننه شوو، ټوله کوټه په سپينې رڼا روښانه وه، هيڅوک نه ښکاريدل، د کوټې په بل سر کې مخامخ يوه لويه اوسپنيزه دروازه وږښيده.

پاس پرې غټ په تور رنگ ليکلي شوي و:-

څلروښت!

په اصغر دوی مې ځغلنده نظر واچوه، په تمانچه مې د اوسپنيزې دروازې خواته اشاره وکړه، په خوښۍ مې وويل:-

هغه دی زمونږ منزل!

د ټولو په سترگو کې خوښي په څپو شوه، رنگونه يې وځلیدل، ځانونه مو کابو نشول کړی، له يو بل مو لاسونه تاو کړل او په سترگو کې مو يو بل ته هيلې وږ وښلې.

په گړنديو گامونو مخکې تېر شو، دېوال ځای ځای راټول و، کونجونه يې درلودل، داسې چې يو نفر ترې په آسانی پتيدای شو، گرده دايروي کوټه وه، کين لور ته لويې زينې رانښکته شوې وې.

په يوه شيبه کې تر اوسپنيزې دروازې ورسيدو.

دوه فته غټې او شل فته پلنې اوسپنيزې دروازې ته مې وکتل.

ټوله له ستيل جوړه شوي وه، ماتول يې کومه اسانه خبره نه وه، خو د دروازې په څلورو کونجونو غټ غټ مېخونه موجود وو، سم نه ږښيدل ځکه دروازه په ارغواني رنگ پوخل شوي وه.

څلروښت (ناول)

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه له ملا سره تړلي تورې کڅوړې ته لاس کړ، يو کوچنی گلبنډر يې رواخيست.

د دروازې لاندیني کونج ته مې گوته ونيوه، حسن ورته په گونډو شو، د گلبنډر څخه راوتلی اوږده نرۍ اوسپنه په تېزۍ سره تاوه شوه، نرۍ اواز يې په کوټه خپور شو.

د دروازې کونج ته يې نږدې کړ، په مېخ ژېړې سپرغۍ بلې شوې، کړۍ کړۍ لوگي ترې پورته شول، په يوه شيبه کې مېخ وايستل شو. ورپسې په دوهم او درېيم سوري کولو لگيا شو.

د گلبنډر نري اواز مې د زړه درزا لا نوره پسې ډېروله.

د ټولو په څيرو وېره او جدیت ښکاریده، هر يوه ژر ژر ساه اخیسته او دروازې ته يې سترگې وې چې اوس ژر خلاصه شي او بس.

حسن د څلورم مېخ په سوري کولو لگيا کیده چې د چا د پښو ښکالو مې تر غوږو شوه، حسن مې په اوږه وټپوه، په بېره يې ماته وکتل، ما د لاس په اشاره د ځيرک کيدو وويل.

اصغر او خوږې د زينو په لور تمانچې ونيوې او ما او حسن د دروېشتمې دروازې په لور تمانچې په لاسونو کې کلکې کړې.

د پښو اوازونه ورو ورو زمونږ خواته رانيژدې کيدل، ټپ ټپ اواز سره مې د زړه دربيدا هم ډېریده.

سah مې ژر ژر اخیسته، ناڅاپه په زينو کې يو څوک ښکاره شو، اصغر وار خطا نکړ، ماشې ته يې زور ورکړ او ډز شو، ورپسې د خوږې له تمانچې هم گولۍ ووته.

سړی په زينو کې يوه شيبه ولاړ و، ټولو مو ورته په حيرانۍ کتل، ورپسې ورو ورو پوريو خواته کور شو، ما چيغه کړه:-

هله نو ځانونو مو وباسئ.

څلروښت (ناول)

زما ددې خبرې سره سم په دروېشتمه دروازه باندې درې نفر رانوتل، ما د شاته تلو چيغه كړه.

اصغر تمانچه د ساتونكو خواته ونيوه، ډز شو، د هغې خوا هم د تمانچو ډزې پيل شوې.

ما د دېوال كونج ته رسولو كو بنښن كاوه، حسن ور وړاندې شو، ما شې ته يې زور وركړ، دواړو خواو سره مخامخ ډزې روانې شوې.

ما حسن او اصغر ته د دېوال گوټ ته د پټيدو چيغه كړه.

خوږې ته مې وكتل، هغې په گوټ كې ځان غلى كړى و او په غوږونو يې دواړه لاسونه ايښي وو.

اصغر ټوپ كړ، په يوه ثانيه كې د دېوال كونج ته غلى شو.

مټ ته يې وكتل، په وينو سور ښكاريد، لاس يې پرې كېښود.

پوخ ديوال ته يې ولي ولگول او له درده يې شونډې وچيچلې.

يو ناڅاپي ډزې بس شوې، په ټوله كوټه كې خاموشي خپره شوه، لكه د وحشت او مرگ غږ چې وشي، هرې خوا چوپتيا وه.

ما د دېواله له كونجه په يوه سترگه وړاندې وكتل، يو څوك پرمخې پروت دى، څنگ كې ورسره تمانچه هم پرته ده او په سپينو سيمتو د وينو ليكه روانه ده، سترگې مې رډې راوتې.

سah مې ژر ژر اخيست، فكر مې كاوه زه مې خولې ته راغلى، لكه ښه تېښته مې چې وهلي وي.

هغه پروت سپرى حسن و، په زړه كې مې درد احساس كړ، د هغه څېره راته سترگو ته شوه، اوښكې رانه يې اختياره روانې شوې.

اصغر په اوږه لاس ايښى و وينه يې درولي وه، ورمېر يې كور كړ، د دېواله له كونجه يې په ښى سترگه شاته وليدل، په حسن يې سترگې ولگيدې، هغه د ژوند آخري سلگى وهلي.

څلروښت (ناول)

ساتونکي يې وکتل، دوه کسان د دروازې خوا کې پراته ښکاريدل او څلورو نورو زمونږ خواته تمانچې نيولې وې.

سترگې يې ردې راووتې، وارخطا شو، په بیره يې پر ځمکه لاسونه وتپول، تمانچه په لاس ورغله، ما چيغه کړه:-

اصغر مکوه!

اصغر پاڅيد، د دېواله له کونجه د سترگو په رپ کې راتاو شو، تمانچه يې مخامخ ونيوه، ډز شو، ورپسې يو بل ډز هم شو.

زه له خپله ځايه په بیره راپاڅېدم، تمانچه مې ساتونکو ته ونيوه، په چيغو مې ماشې ته زور ورکړ، داسې چې د اصغر خواته په څنگ څنک روان وم.

خوږې چې زه وليدم، وار له واره راپاڅېده، تمانچه يې ساتونکو ته ونيوه، درېوارو مو پرې د گوليو باران پيل کړ.

په يوه شيبه کې شپږ کسان د دروېشتمې دروازې په خوا کې پرمخې پراته ول. زما د تمانچې گولۍ ختمې شوې وې، همداسې مې ماشه وهله، پس پس اواز يې کاوه خو گولۍ پکې نه وې.

غوسه وم، په زړه مې اور بل و، د حسن مرگ راته د زغملو نه و، سترگې مې له اوبښکو ډنډ وې.

اصغر په وينو سرې اوږې باندې لاس ايښی و.

خوږه رانيژدې شوه، مخ پوتۍ يې له مخه ليرې کړ، وږه پزه او خړې شونډې يې ښکاره شوې، په تورو غټو سترگو کې يې ويږه راټوله وه، ماته يې په ناهيلی کتل.

ما د تېښتې چيغه کړه، ورپسې د کېن لور زينو څخه ډز شو، ورپسې نورې ډزې هم وشوې، دومره موقع برابر نشوه چې تمانچې ته لاس يوسم، ما په ځمکه گونډې وهلې وې.

ڄڙوڀشت (ناول)

په وارخطايي مي ورمبڙ ڪور ڪر، اصغر بنبي خواته ڙنگ شو، په لڙيدونڪو شونڊو مي چيغه ڪڙه:-
اصغره!

په ڙهه مي سور اور پوري شو، سترگي مي رڍي راوتي، توپ مي وڪڙ، يو بل ڊڙ هم شو، نري درد مي په چپ اڙخ اورهه ڪي تڙ شو، تر اصغر مي ڄان ورسو. ستوني ستغ غزبدلي و، له تندي يي وينبي رواني وي، خوله يي خلاصه وه، په رڍو راوتو سترگو يي ماته ڪتل.

د هغه سر مي پخپلو ڙنگونونو ڪڙنود، ومي خوراوه، غڙ مي پري وڪڙ:-
اصغره! اي اصغره! ماته وگوره.

اصغر يوه اورده ساه واخيسته، خري شونڊي يي ولڙيدي، ما چيغه ڪڙه:-
اصغره! اي ماته وگوره! تاته وايم، سترگي دي پتي نڪري.

اصغر ڪوم حرڪت ونه وڪڙ، خوله يي خلاصه پاتي شوه، په زوره مي وويل:-
اصغره! خبري وڪه!

اصغر يوازي خلاصي سترگي ماته ڪتل، اورو ته مي ڄنڊ ورڪڙ، ومي خوراوه، د هغه مخ ڪڙي لور ته ڪور شو، زما له خولي يوه زوروره ڪريغه ووته، لاسونو مي يي له پلني ملا تاو ڪڙل، په سینه پسي مي ڪلڪ ونيو، په ڙڙا ڪي مي په چيغو ويل:-

نه نه! دا امڪان نلري، ته داسي نشي تللي! ته داسي نشي تللي!
لکه ماشوم داسي ڙڙا واخيستم، ورو ورو سونگيدم او اصغر مي پخپل ٿٿر پسي نيولي و.

دلته يو له درده ڍڪ اواز راغي، سترگي مي خلاصي ڪڙي، مخ مي ور پورته ڪڙ، دا اواز د خوري و، په ڄنگ ڪڙه پرته وه، له خولي يي وينبي رواني وي، په وينو لڙلي لاس يي زما خواته نيولي و او ڄانته يي غوڻستم.

څلروښت (ناول)

ا صغر مې پرېښود، د پورته کیدو کوشش مې وکړ، اوږه کې مې دروند درد تېر شو، غلي مې اوږې ته وکتل، په وینو سره ښکاریده، پروا مې ونه کړه. په ټول زور پاڅیدم او خوږې خواته ورغلم.

غیږې ته مې راکش کړه، د هغې گرد مخ مې په دواړو لاسو کې ونيو، سلگی یې وهلې، د ولیو منځ کې یې گولی خوړلي وه.

خوږې د یو څه ویلو کوشنې کاوه، غوږ مې ور ټیټ کړ، لږزیدونکې شونډې یې وڅوځیدې:-

مدره! زما له تا څخه د تلو زړه نه کیږي، ما مه پرېږده له تا لاره شم. هیله کوم، ما مه پرېږده!

په بیره مې وویل:-

نه نه! په تا به هیڅ نه کیږي، زه درسره یم، په تا به هیڅ نه کیږي.

د خوږې پر شونډو یوه زړه وړونکې موسکا غوړیدلي وه، په زحمت یې وویل:-
مینه درسره لرم!

سترگې مې همداسې لکه د اوبو چینی خوتیدې، زما لاس یې کلک پخپله سینه پسې نیولی و، په ژړغوني غږ مې ورته وویل:-

زه هم درسره مینه لرم گراني!

خوږې وتوخل، پر سپینه غاړه یې وینو څاڅکې وغورځېدل، شاته ځړیدلي ویښتو کې مې یې لاس دننه کړ.

سر مې یې سم کړو، خوله یې له وینو ډکه وه، سپین غاښونه یې د شونډو له رنګ سره یو رقم شوي ول.

خوږې ته مې په ځیر ځیر وکتل، په مینه مې ورو وویل:-

ای گراني! خبره یې؟ زمونږ واده دی.

د هغې سترگې پټې پټې کیدې، سر ترې ټالی وهلې، ما یې مخ ځانته واړوه، هغه موسکه وه، په زوره مې وویل:-

څلروښت (ناول)

تاته وایم ماته گوره! راځه چې څو واده کوو.

خوږې پر شونډو همدا سې موسکا غوړېدلې وه، یوه شیبه غلی شوم، د هغې له خولې کېنې خواته د مخ له له خالیکه وینو لاره وکړه او زما پښو گوتو سره خوا کې پر سمیتو سره څاڅکې ښکاره شول.

په مخ کې رڼې اوبسکې بهیدلې، له ډېره درده کې ټول وجود لرزیده، بیا مې په مړاوي غږ وویل:-

خېر دی گراني! ته له ما مه ځه، زه به ستا بغير يوازې دلته څه کوم.

د خوږې په خړو شونډو يوازې يوه موسکا پرته وه، د ښې سترگې له کونجه يې اوبسکه روانه شوه، د غوړ له څنگه په تورو ویننتو کې ننوته.

زما صبر ونه شو، غوښتل مې له دې ځایه يې وبا سم، له غټو وليو مې ورڅخه لاس راتاو کړ، ما د پورته کیدو هڅه وکړه خو يوې چينغې مې ټول پام هغې خواته واړوه.

سر مې ور پورته کړ، پر دروېشتمه دروازه کې دوه کسان په گونډو ناست و، لاسونه يې شاته خوانه تړلي شوي و، ددواړو په ککړيو تمانچې نيولې شوې وې.

دا دواړه فرهاد او زوبېر و، په ډېرې عاجزۍ يې ماته کتل.

شاوخوا مې ځغلنده نظر واچوه، ټوله کوټه له ساتونکو ډکه وه او د ټولو د تمانچو په نښه کې زما خیره وه.

هک پک ولاړ وم، له سترگو مې بې اختياره اوبسکې روانې وې، پخپل ځای لکه بوت ولاړ وم.

هیڅ کوم حرکت مې نه کاوه، لکه زړه کې مې چې څوک په زوره زوره چاړې وهي او زه ورته صرف گورم.

څلروښت (ناول)

د وخت قهرجنې بربوکی داسې تیت پرک کړو چې د ځان پیدا کول یې رانه هیر کړل، د وجود ستنې یې راته ماتې کړې، په سترگو یې رانده کړو، په غوړونو یې درانده کړو، لاسونه او پښې یې رانه غوڅ کړل. د خپل تېر ژوند انځور مې راته مخامخ د سترگو په وړاندې وځړید. لومړی مې د پلار غوسه، بیا مې د مور مینه او د خور گرانښت ولیدل. بیا مې له مستیو ډکو خنداگانو شور واورید، لږزه یې راباندې راوسته، د خپلو دوو ملگرو سره د کلي پر ویالې د سیورې لاندې ناست وم. په ورو غږ مې وویل:-
اه تیره ساعته!

زما ژوند تر همدې ځایه و او تر همدغو خلکو تمام شو، بیا مې هیڅکله ونه خندل، بیا مې هیڅوک په زړه کې ځای نه کړل، هیچا مې زړه ته لار پیدا نکړه، هیڅ وخت مې ونه ژړل. داسې مې حس کوله، د زړه غوښې مې په کلک کاني بدلې شوي، هیڅ کومه هيله مې نه لرله او بس یو ارمان مې لرلو، په ابدی خوب ویده کیدل.

پای

خوست، متون تپه ۱۷/۱/۱۳۹۵

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**